

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

+

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/35 • 29 Ağustos 2008 • 1 YTL

Metal TİS'lerinde ihanete ve uzlaşmaya geçit vermeyelim!

CMYK

+

İÇİNDEKİLER

Gerilim, militarizm ve silahlanma yarışı 3	ABD ve NATO savaş gemileri
Karadeniz’de... .. 4	Emperyalist saldırganlığa ve gerici çatışmalara karşı birleşik mücadeleyi yükseltelim! 5
AKP’nin yolsuzluklarla mücadele yalanı yama tutmuyor! 6	Savaşı bir kapitalizm beklemek, ölüden gözyaşı beklemektir... .. 7
Kıdem tazminatı hakkını savunmak için genel grev! 8	Sağlık hakkı için örgütlü mücadeleye! . . 9
KESK eylemlerinden... .. 10	Tersaneler cehenneminde cinayetler sürüyor... .. 11
Grevler, direnişler ve TİS süreçleri devam ediyor! 12	Unilever önünde birleşik mücadele adımı... .. 13
İşçi ve emekçi hareketinden.... . 14-15	<i>Metal TİS’leri ve görevlerimiz</i> 16-18
DİSK/Birleşik Metal İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile 2008-2010 Metal Grup Toplu Sözleşmeleri üzerine konuştuk... . 19-20	Çevresel bunalım bir aşırı-üretim bunalımıdır! - K. Ali 21-22
GOP’ta tekstil ve kot taşlama işçileri buluştu! 23	OSİM-DER: Mert Döküm patronundan hesabı işçiler soracak! 24
“Çevrecinin daniskası”na yanıt! 25	Bolivya’da sınıf çatışmaları keskinleşiyor! 26
Dünyadan... .. 27	Afganistan’da katliamlar birbirini izliyor... .. 28
<i>ABD emperyalizmi “güvenlik anlaşmasıyla” askerlerini yargıdan muaf tutabilecek...</i> 29	Gülsuyu’nda festival coşkusu... . 30
Mücadele postası 31	

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/35 ● 29 Ağustos 2008

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Kamu emekçileri sendikaları ile hükümet arasında toplu görüşme süreci devam ediyor. Aynı dönemde metal işçilerini ilgilendiren TİS süreci de başlamış bulunuyor. MESS kapsamındaki işyerlerinde TİS taslakları hazırlandı.

Böylesi bir süreçte Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Dünya Bankası tarafından benimsenen metodolojiye dayanarak yaptığı çalışmada, 4 kişilik bir ailenin 2008 yılı tahmini değerlere göre açlık sınırını 255, yoksulluk sınırını 660 YTL hesapladı! İMF ve DB’nin istek ve dayatmaları doğrultusunda davranan, işçi ve emekçilerin hak ve taleplerine saldıran sermaye iktidarının emperyalistlerin kullandığı metodlara dayanarak yaptırdığı çalışmalardan sefaletin de altında rakamların çıkması şaşırtıcı değildir.

İnsanlık ve akıl dışı bu rakamı Sanayi ve Ticaret Bakanı Zafer Çağlayan dahi savunamadı. TÜİK tarafından açıklanan açlık sınırı rakamlarına ilişkin olarak, “kuşkusuz böyle bir parayla ben de kalkıp geçinilebilir diye bir şey söyleyemem” diyen Çağlayan, şu anda refah seviyesinin artırılması için yoğun çalışmalar yapıldığını ve bu kapsamda özel sektörün önündeki engellerin kaldırılması için çalışıldığını ifade etti.

Sermaye temsilcileri ne zaman ağızlarını “refah seviyesinin yükseltilmesi”nden açsalar işçi ve emekçilerin en temel hak ve kazanımlarının gaspı gündeme gelmektedir. Sadece kamu emekçileri ve metal işçileri değil tüm ülkede işçilerin çalışma ve yaşama koşulları insanlık dışı boyutlara varmıştır. Uzun ve yorucu çalışma koşulları, iş cinayetleri, düşük ücretler, esnek üretim çalışma yaşamının tümüne uygulanmaktadır. İşçi ve emekçilerin alım güçleri düşmektedir.

Tüm bu gerçekler orta yerde duruyorken devlet kurumları arsızca açlık sınırının 255 YTL olduğunu iddia etmektedir. Rakamlarla ikiyüzlüce oynanınca asgari ücretle yaşama savaşı veren milyonların refah seviyesi otomatik olarak yükselmektedir!

Sermaye sözcüleri rakamlarla istedikleri gibi oynayarak gerçekleri çarpıtmaya çalışabilirler. Ancak işçi ve emekçilerin yaşadığı derin sefaleti ve yıkımı, buna karşı duyulan öfke ve tepkiyi değiştiremezler.

Çünkü gerçekler katı ve inatçıdır. Ve eninde sonunda karşılarına dikilecektir. Yeter ki işçi ve emekçiler ikiyüzlü asalaklara gereken yanıtı vermek için bir araya gelsinler ve örgütlensinler. Sınıf kinlerini kuşanarak ve örgütlü bir güç olarak asalaklardan hesap sorsunlar.

Düşük ücret ve esnek üretim dayatmasının yaşandığı metal TİS’leri ise sermaye ile hesaplaşmanın bir imkanıdır. Bu imkanı güce çevirmek tüm metal işçilerinin görev ve sorumluluğudur.

Sınıf devrimcileri, metal TİS’lerinin kazanımla sonuçlanabilmesi için üzerlerine düşen sorumluluklara uygun bir çaba ve etkinlikle hareket etmeli, tüm alanlarda bu konuda tam bir seferberlik içinde olabilmelidirler.

“Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mekanlara (kentler) koşarken, aynı zamanda yeni bir yaşama koşuyorlardı. Yani işçileştiriliyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-gücü) idi. Nesneleri dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-gücü) aynı zamanda işçileşmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx’ın emek-gücü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz kılıyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: ‘Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığı anda yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alıyorsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.’ (Karl Marx)

Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek istemiyorlardı, ama onları uysallaştırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bu gereklilik ilk elden ‘çalışmanın’ mutlaklaşması anlamına gelmiştir.”

Kitapçı ve bayiilerde...

Fiyatı: 10 YTL (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KAPİTALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR - Yüksel Akkaya

EKSEN YAYINCILIK

Gerilim, militarizm ve silahlanma yarışı

Son gelişmelerin bugünkü gerilimli uluslararası ortamın ötesindeki en dolaysız sonuçlarından biri, militarizmin dizginlerinden boşalması, tüm dünyayı hummalı bir yeni silahlanma yarışının sarması olacaktır. Bu yöndeki eğilimin özellikle Balkanlar’a emperyalist müdahaleden, yani son on yıldan beri zaten sürekli tırmanmakta olduğu gözönünde bulundurulursa, son gelişmelerin ardından bu hiç de şaşırtıcı bir sonuç olmaz.

Gürcistan savaşı ile başlayan yeni uluslararası gerilim halen tırmanışını sürdürüyor. Rusya, ABD ve NATO cephesinden birbirini izleyen uyarılara ve tehditlere aldırmayarak, Gürcistan savaşı ile yaptığı çıkışı tüm sonuçlarına götürmek kararlılığını gösterdi. Abhazya ile Güney Osetya’yı bağımsız devletler olarak tanıdı. Bu ise başta ABD olmak üzere batılı emperyalistleri çileden çıkaran yeni bir adım oldu.

Batılı emperyalistler, özellikle de ABD ile İngiltere ikilisi, bu çıkışların karşılıksız kalmayacağını, Rusya’nın mutlaka etkili biçimde cezalandırılacağını yineleyip duruyorlar. Fakat görüldüğü kadarıyla bu tehtidi nasıl somutlayacaklarını da henüz bilemiyorlar. Zira bunu uygulamaya dökmek kuru tehditler olarak savurmak kadar kolay bir iş değil. İlk karşılarında hiç de güçsüz, çaresiz, savunmasız bir güç yok. Tersine, ekonomik açıdan hızla toparlanmış bulunan, büyük bir nükleer kapasiteye dayalı askeri gücünü ise zaten koruyan, özgüvenini yeniden kazanmış bir büyük emperyalist devlet var. Onu cezalandırmak, Taliban Afganistanı’nı ya da Saddam Hüseyin Irakı’nı cezalandırmaya benzemez.

Öte yandan, etkili bir cezalandırma için öncelikle kendi aralarında bir görüş ve davranış birliğine ihtiyaçları var. Ama batılı kampın kendi içinde bunu sağlamak da kolay değil. Almanya-Fransa ekseninin uzun zamandan beridir ABD’den farklılaşan çıkar ve tercihleri var ve Rusya da burada önemli bir yer tutuyor. Rusya halen onlar için bir tehdit olmaktan çok, çok yönlü ve pek kârlı bir ekonomik-ticari iş ortağı. Enerji ihtiyaçlarının önemli bir kaynağı, kârlı bir yatırım alanı, büyüyen bir ekonomik pazar. Ayrıca Rusya’dan kendilerine yönelen herhangi bir somut tehdit olmadığı gibi, bu ülke onlar için ABD’nin gevşemek bilmeyen tasallutuna karşı dolaylı bir denge unsuru da. Dahası onlar bugün kendileri için tehdit oluşturmayan bir gücün tam da ABD’nin izlemekte olduğu politikalar nedeniyle giderek bir tehdit haline dönüşebileceğini de görüyorlar. Ayrıca halen olup bitenlerin gerisinde ABD’nin Rusya’yı ölçüsüzce ve tahammül sınırlarını zorlayan kuşatma politikasının olduğunu da herkesten daha iyi biliyorlar. NATO’nun genişlemesi olarak da süren ve AB genişlemesini hep de bir adım önden izleyen bu kuşatmanın, ABD payına, aynı zamanda kendilerini ve kendi etki alanlarını denetim altında tutmaya hizmet ettiğinin de farkındalar vb...

Kuşkusuz bütün bunlardan hareketle onlar henüz ABD’nin karşısına çıkacak durumda değiller. Bunu bugün için vakitsiz görüyorlar ve çıkarlarına uygun bulmuyorlar. Bu doğrultuda vakitsiz bir çıkışı onlar Irak savaşı zamanında yapmışlardı ve ABD’den cezasız kalmayacaklarına dair kaba tehditler almışlardı. Neyse ki bunun için bir bedel ödemek yükünden onları Irak direnişi kurtardı ve bu sayede karşılıklı çıkarlara dayalı olarak ABD ile ilişkilerini onarmak olanağını kolayca buldular.

Yine de bu, çıkar çelişkilerinin, bunun sonucu olan politika tercihlerindeki farklılaşmaların ortadan kalkması anlamına gelmiyordu. Genişleyen

NATO’nun ağırlaşan iç bunalımı bile bunu başlı başına göstermeye yeter. NATO halen ABD’nin elinde Almanya-Fransa eksenini denetim altında tutmanın ve böylece AB’yi etkin bir rakip güç olarak sivrilmekten alıkoymanın da en etkili aracı. Fakat yaşamakta olduğu iç bunalımın nedeni de tamı tamına bu.

Şimdilerde ABD, Rusya’nın son çıkışlarını bu denetimi sıkılaştırmanın ve Doğu Avrupa’ya daha ileri düzeyde yerleşmenin bir olanağına çevirmeye çalışıyor. Ne de olsa Doğu Avrupa’ya yeni bir düzeyde yerleşmek, AB projesinin de göbeğine yerleşmek anlamına geliyor aynı zamanda. Almanya-Fransa eksenini kuşkusuz bunun da farkında. Bu nedenledir ki onlar mevcut gerilimi tırmandırmanın değil uzlaştırabilmenin ve yatıştırabilmenin yollarını arıyorlar. Bunu bulup bulamayacakları ise ayrı bir sorun. Bu konuda ABD dayatmaları karşısında ayak sürüme dışında fazlaca bir hareket imkanları olduğu söylenemez.

Bu durumda ABD’ye kendi güç ve imkanlarının dolaysız kullanımı kalıyor. Bunun emperyalist açıdan en etkili ve amaca uygun yolu ise militarizmin ve silahlanma yarışının tırmandırılmasıdır kuşkusuz. Rusya’nın cezalandırılacağına yönelik tehditlerin “yeni soğuk savaş” söylemi eşliğinde kullanılması bu açıdan rastlantı değildir. Soğuk savaş sonu gelmez bir silahlanma yarışının eşlik ettiği militarist bir dehşet dengesi üzerinden sürdürülüyordu. Eski “soğuk savaş”ta SSCB’yi bu yolla, çılgınca bir silahlanma yarışı içinde pes etmeye ve giderek yıkıma sürüklediklerini düşünenler, şimdi de Rusya’ya karşı bunun bir yenisini gündeme getirmekten söz ediyorlar.

Kuşkusuz gerçekte bu ABD için yalnızca bir bahanedir. Militarizmin ölçüsüzce tırmandırılması emperyalizmin doğasından gelen bir sürekli eğilim olmanın ötesinde, ABD için dünyanın tek süper devleti olarak kalabilme stratejisinin de bir temel gereğidir ve o bu doğrultudaki girişimlerine yıllar öncesinden başlamış bulunmaktadır. Doğu Bloku’nun çökmesi ve Sovyetler Birliği’nin rakip süper güç olmaktan çıkması, ABD’nin militarist politikalarını hafifletmedi. Tam tersine, saptadığı yeni strateji (geleceğin potansiyel rakiplerini bugünden etkisizleştirmek ve denetim altında tutmak) bunun daha da güçlendirilmesini gerektiriyordu. Çöküşün hemen ertesinde büyük bir güç gösterisi halinde sergilenen birinci Körfez Savaşı bunun ifadesi idi. Balkan savaşı ise bu alanda bir dönüm noktası oluşturdu. Yugoslavya’ya boyun eğdiren ve onu bugünkü tam dağılmaya götüren bu savaş ile aynı günlerde, 50. kuruluş yılı vesile edilerek NATO dünya jandarması ilan edildi. Bu gelişmenin silahlanma yarışında yeni bir tırmanmanın da işaret fişegi olduğu görülüyor.

ABD bununla da yetinmedi. Tüm büyük emperyalist güçlerin kendisi ile uyumlu davranmaya büyük özen gösterdikleri bir evrede durduk yerde gündeme “Füze Savunma Kalkanı” projesini getirdi. Sanılabileceği gibi şimdiki neo-faşist savaş çetesi döneminde değil, fakat onu önceleyen Clinton döneminde. Bush yönetimiyle birlikte bu proje daha güçlü bir biçimde uygulamaya geçirildi. Böylece ABD yönetimi SSCB ile 1972’de imzalanan Antibalistik Füze Antlaşması’nı (ABM) tek yanlı olarak geçersiz ilan etmiş oldu. Bunun genel bir silahlanma yarışını tırmandıracağını bile bile. Bütün bunlar olurken ortada henüz ne 11 Eylül saldırıları ve ne de İran’dan gelen sözde nükleer tehdit vardı.

ABD’nin başını çektiği ve dünya ölçüsündeki Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

saldırgan politikalarıyla çok yönlü olarak kışkırttığı silahlanma yarışının bugünkü tablosu ortadadır. Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü’nün son raporuna göre, askeri harcamalar son 10 yıl içinde yüzde 45 oranında artarak 2007 yılı itibariyle 1 trilyon 339 milyar dolar düzeyine çıkmış bulunmaktadır. Bu rakam resmi savunma bütçesi tutarlarından oluşmaktadır ve dolayısıyla gerçeği tam olarak yansıtmamaktadır. Ayrıca iç güvenlik adı altında yapılan ve gerçekte militarist aygıtı toplamında büyütme ve güçlendirmeye hizmet eden harcama rakamları da bu toplama dahil değildir. Buna rağmen ortadaki rakam devasa boyutlardadır. İki kutupla dünya, yani dehşet dengesine dayalı o soğuk savaş döneminde bile bu rakama ulaşılmamıştı. Bu, militarizmin ve silahlanmanın hiç de yalnızca iki kutuplu dünyanın bir sorunu olmadığını, tam da kapitalist emperyalizmin özsel eğilimleri ve ihtiyaçlarıyla sıkı sıkıya bağlantılı olduğunun en dolaysız bir kanıtıdır.

Tahmin edileceği gibi, resmi rakamlara göre 2007 yılı itibariyle 1 trilyon 400 milyara ulaşmış bulunan bu askeri harcamalarda ABD açık arayla önde bulunmaktadır. Tek başına dünyadaki toplam askeri harcamaların yarısına yakını (%45) o yapmaktadır. (SIPRI verilerine göre 2007, ABD’nin 2. Dünya Savaşı’ndan beri silahlanmaya en fazla harcama yaptığı yıl oldu). Onu ise, tüm saldırı, savaş ve işgal eylemlerinde onunla ayrılmaz bir ikili oluşturan emperyalist vasalı İngiltere izlemektedir (İngiltere’yi ise sırasıyla Çin, Fransa, Japonya, Almanya ve Rusya izlemektedir). Bu emperyalist ikilinin aynı zamanda dünyanın en büyük iki silah satıcısı olmaları da ayrıca dikkate değerdir. Emperyalizm için militarizm yalnızca dünyaya egemen olmanın vazgeçilemez bir aracı değil, aynı zamanda son derece kârlı bir ekonomik faaliyet alanıdır da. Başta ABD olmak üzere batılı emperyalist metropollerde ekonomilerin genel bir durgunluğa ve daralmaya girdikleri şu dönemde, militarizmin tırmandırılması ekonomik bir ihtiyaç olarak da kendini dayatmaktadır.

Bundan yaklaşık 20 yıl önce, Sovyetler Birliği’ni hızlı bir yıkılışa götüren sürecin baş aktörü olarak Gorbaçov, insanlığa “militarizmsiz bir kapitalizm” ve “savaşırsız bir emperyalizm” üzerine vaazlar veriyordu. Kuşkusuz buna inandığından değil, fakat başında bulunduğu devletin o günkü açmazları çerçevesinde gerici ve aldattıcı bir politik bir söylem olarak. Aradan geçen 20 yıl ve bugün varılan yer, kapitalizmin militarizmsiz, emperyalizmin savaşırsız olamayacağını tüm tahminleri aşan bir açıklık ve kesinlikle kanıtladı. Böylece militarizmin ve savaşların kapitalizmin özüne ilişkin olgular oldukları, kapitalizmin, hele de emperyalist kapitalizmin militarizmsiz ve savaşırsız düşünülemeyeceğini ortaya koyan Marksizm’in bilimsel teorisini doğruladı.

TKİP Programı bu temel önemde gerçeği şu şekilde ifade etmektedir: “*Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.*” (s.21)

Bugünün dünyasında olup bitenlerin özü ve esası, tarihin sınavından geçmiş bu temel önemde bilimsel doğrular üzerinden kavranılabilir ancak.

Kızıl Bayrak

ABD ve NATO savaş gemileri Karadeniz’de...

Emperyalistlere, işbirlikçi uşaklarına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Amerika’nın ve NATO’ya üye ülkelerin Karadeniz’e askeri savaş gemilerini sokmaya başlaması, Gürcistan-Rusya savaşının ardından Kafkaslar’da yaşanan gerilimin tırmanarak devam edeceğini göstermektedir. Savaş gemilerinin Karadeniz’e geçmesine izin verilmesiyle emperyalistler arası rekabetin daha da keskinleşeceği açıktır.

ABD emperyalizmi Rusya’yı sıkıştırmak, geriletmek ve denetim altına almak için bölgeye NATO güçlerini kaydırarak üstünlük sağlamaya çalışmaktadır. Karadeniz’e konumlandırılmaya başlanan savaş gemileri, bölgedeki nüfuz mücadelelerinin daha da sertleşeceğini, bölgenin geleceği açısından önemli gelişmelerin yaşanacağını ifadesidir.

Geçen sayımızda, Kafkasya’da yaşanan gelişmelerin emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde yeni bir dönemin başladığına işaret etmiş, bu yeni dönemin temel özellikleri konusunda şunları söylemiştik:

“Artık yeni bir döneme girilmiştir. Bu yeni dönemin temel özelliklerinden ilki, emperyalist dünyadaki hegemonya krizinin derinleşmesi ve bunu adım adım belirli bloklaşmaların izlemesidir. İkincisi, yıllardır kıyasıya bir biçimde fakat örtülü ya da dolaylı olarak sürmekte olan emperyalist nüfuz mücadelelerinin bundan böyle daha açık biçimler içinde seyredecek olmasıdır. Üçüncüsü, bu cepheden karşı karşıya gelişin dolaysız bir sonucu olarak silahlanma yarışının yeni bir düzeyde tırmanmasıdır. Bir dördüncüsü ise bölgesel bunalımların ve zaman zaman savaş biçimini alacak yerel çatışmaların bundan böyle daha da çoğalmasındır.” (Kızıl Bayrak, Sayı: 34, 22 Ağustos ‘08)

ABD ve NATO’ya ait savaş gemileri Karadeniz’de!

Geçtiğimiz hafta ABD’ye ait üç askeri geminin yanı sıra Almanya ve İspanya’ya ait iki gemi de boğazlardan geçiş yaparak Karadeniz’e girdi. Gemilerin Boğazlar’dan geçişiyle birlikte Montrö Anlaşması’nın delinip delinmediğine ilişkin hummalı bir tartışma başladı. Burjuva medyanın da özel çabasıyla işbirlikçi uşaklar demagoji ve yalana dayalı haberler yaymaya başladılar. Bu ikiyezlü tartışmaların başında Karadeniz’deki savaş gemilerinin varlığının Montrö Anlaşması’na uygun olup olmadığı gelmektedir.

Almanya’ya ait 3600 ton fırkateyn, İspanya’ya ait 6250 ton fırkateyn, Polonya’ya ait 3650 ton güdümlü füze fırkateyni, ABD’ye ait 8900 ton güdümlü füze destroyeri boğazlardan geçiş yaptı. ABD’ye ait 18.400 ton 6. Filo bayrak gemisi ile 3250 ton sahil güvenlik gemisinin ise geçmesi bekleniyor.

NATO’ya ait savaş gemilerinin boğazlardan geçmesine izin verilmesinin ardından gemilerin ağırlığı, kaç gün önceden izin alındığı, gemilerin taşıdığı yük vb. konular üzerine 1936 yılında imzalanan Montrö Boğazlar Sözleşmesi’ne uygunluk tartışmaları hala da sürüyor. Ticari gemilerin Boğazlar’ı kullanarak Karadeniz’e geçmesi konusunda tonaj yönünden bir kısıtlama bulunmadığı,

Karadeniz’e kıyısı olmayan devletlerin deniz kuvvetlerine ait savaş gemilerinin geçişinin tanımı, Boğazlar’dan bir seferde toplam tonajı 15 bin tonu aşmayan en fazla dokuz gemi geçebileceği, Karadeniz’e kıyısı olan devletlerin savaş gemilerinin geçişlerini sekiz gün önceden bildirmeleri gerektiği, bu sürenin Karadeniz’e kıyısı olmayan devletler için 15 güne kadar çıkartılabildiği, hükümetin bu koşullara uymadığı, böylece Montrö anlaşmasını hiçe saydığı vb., tartışmaların ana çerçevesini oluşturuyor.

Kuşkusuz konu önemli. Ancak konunun önemi Montrö Anlaşması’nın maddelerinin çiğnenmesi sınırlarını fazlasıyla aşmaktadır. Zira ABD emperyalizmi savaş gemileri bölgeye “insani yardım” yalanı ardına gizlenerek girmektedir. Elbette bu yalanın dünya halkları açısından hiçbir inandırıcılığı yoktur. Irak’a “özgürlük ve demokrasi götürmek” yalanıyla saldıran ABD’nin bölgeye faturası yüzbinlerce ölü, yıkılan kentler, yağmalanan ülke kaynakları, hastalık, açlık, yoksulluk vb. olmuştur.

Emperyalizmin derdinin halkların barışı, huzuru ve özgürlüğü olmadığı, onların dünya üzerinde halkların kanı ve gözyaşları üzerinden egemenlik kurmaya çalıştıkları Afganistan, Filistin, Irak, Balkanlar’da yaşanan yıkımdan bilinmektedir. Dünya halkları onlarca acı deneyimle bunu bilince çıkarmıştır.

ABD emperyalist savaşı yaymaya çalışıyor, Türkiyeli işbirlikçiler taşeronluk yapıyor!

ABD emperyalizmi savaş gemileriyle taşınacak malzemenin “insani yardım” olduğunu iddia etmektedir. Ancak ABD’nin uzun süredir Karadeniz’de Rusya’ya karşı askeri varlık edinmeye çalıştığı, Kafkaslar’da güç dengesini kendi lehine çevirmek ve İran’ı kuzeyden de kuşatmak istediği, bunun için bölgede askeri üsler inşa ettiği bilinmektedir.

Türkiye’deki işbirlikçiler de ABD emperyalizminin çıkarlarına taşeronluk yapmakta, taleplerine yanıt vermektedir. “İnsani yardım” amaçlı olduğu söylenen ve boğazlardan geçişine izin verilen savaş gemilerinin NATO tatbikatına hazırlandığı ortadadır. ABD emperyalizminin çıkar ve talepleri söz konusu olduğunda, Türk burjuvazisinin buna aykırı

davranması sözkonusu değildir, böyle bir güç ve iradeye sahip değildir.

Boğazlar’dan geçişine izin verilen savaş gemileri, Türk sermaye devletinin bir kez daha emperyalist savaş ve saldırganlığa taşeronluğun gereklerinin yerine getireceğini göstermektedir. Irak işgal edilirken ülke limanlarını ve hava sahasını boydan boya emperyalist işgal ordularının hizmetine açan amerikancılar, bir kez daha efendilerinin çıkarları doğrultusunda gereken hizmeti sunmaktadırlar.

Emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı halkların devrimci kardeşliği!

Türk sermaye devletinin emperyalist savaş ve saldırganlığa taşeronluk yaparak bölgenin kardeş halklarına karşı suç işlemesi ilk değildir. ABD ve NATO ülkelerine ait savaş gemilerinin boğazlarda geçmesine izin vermek de, bir kez daha bölge halkları için yıkım demek olan kirli savaş hazırlıklarında emperyalistlere suç ortaklığı yapmak anlamına gelmektedir.

Bölge ve dünya halklarına karşı yeni suçlara hazırlanan emperyalistlere, Türkiye’deki işbirlikçi uşaklarına karşı işçi ve emekçilerin örgütlü birleşik mücadelesini yükseltmenin nasıl hayati bir önem taşıdığı ortadadır. Zira Karadeniz’de savaş tehlikesinin tırmanmasının önüne geçebilecek asıl güç Montrö gibi anlaşmalar değil, işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesidir.

Emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı ortak bir mücadeleyi örmenin, işçi ve emekçileri harekete geçirmenin sorunları ve imkanları yakın dönemin eylemli süreçleri (NATO zirvesi ve 1 Mart tezkeresi) üzerinden ele alınabilmeli, gecikmeksizin anti-emperyalist mücadele görevlerinin gereklerini yerine getirmek doğrultusunda etkin bir çaba içine girilebilmelidir.

Başta devrimci güçler olmak üzere tüm ilerici güçlerin, emperyalistlerle birlikte Türkiye’deki işbirlikçilerini hedef alan, somut taleplere dayalı, yüzü işçi ve emekçi kitlelere dönük eylemli bir mücadele hattın örülmesi, kitleleri harekete geçirmeyi esas alan bir misyonla hareket etmesi güncel bir görev ve sorumluluktur.

Emperyalist saldırganlığa ve gerici çatışmalara karşı birleşik mücadeleyi yükseltelim!

Pekin Olimpiyatları'nın başladığı gün Gürcistan ordusunun Güney Osetya'ya saldırmasıyla gelişen olaylar, Rusya'nın beklenenin ötesinde bir hız ve şiddette yanıt vermesiyle savaşa dönüştü. Kısa süren Kafkas savaşı şimdilik durulmuş görünüyor. Ancak bu durgunluk hiçbir biçimde yanıltıcı olmamalıdır. Çatışmanın asıl tarafları olan gerici güç odaklarının hazırlıklarına bakıldığında, durgunluğun aynı zamanda yeni çatışmalara hazırlık anlamına geldiğini görmekte bir güçlük yoktur.

Rusya'nın manevra ve meydan okumaları

ABD emperyalizmi ile kuyrukçularının sert eleştirilerine Rusya'nın verdiği yanıt, "siz asıl kendi icraatlarınıza bakın. Sırbistan'ı bombalayanlar, Afganistan'ı, Irak'ı işgal edenler bize 'aşırı güç kullandınız' diyemez" mealinde olmuştur. Aslında ABD ile Batılı müttefiklerinin insanlığa karşı işledikleri ağır suçlar ortadadır. Ancak gerici güçler, çoğu zaman bilineni görmezden gelmeyi tercih ederler. Ancak Rusya, emperyalist güç odakları arasındaki çatışmanın yeni bir evreye girdiği bu dönemde, Batılı emperyalistlerin suçlarına işaret etmekten geri durmamıştır.

Sonuçta Rusya, varılan anlaşma gereği askerlerini Gürcistan'dan geri çekti. Ancak Rus savaş makinesinin çekildiği gün, Moskova yönetimi Güney Osetya ile Abhazya'nın bağımsızlık taleplerini kabul ettiğini ilan etti. Haydutbaşı Bush ile yarıdakçıların kızdıran bu karar, Rus Parlamentosu'nun alt kanadı Duma ile üst kanadı Federasyon Konseyi'nde kabul edildikten sonra Rusya Devlet Başkanı Dimitri Medvedev tarafından da onaylanarak kesinleşti.

Rus radyo ve televizyonlarında canlı yayınlanan açıklamalarında, bağımsızlıklarının tanınması için Rusya'ya başvuruda bulunan Güney Osetya ile Abhazya'nın talebini kabul ettiklerini söyleyen Dimitri Medvedev, Mihail Saakaşvili yönetimini Osetler'e karşı soykırım yapma girişiminde bulunmakla suçladı.

Medvedev CNN'e verdiği röportajda ise şunları söyledi: *"İmzaladığım kararnamede, ülkemizin doğal olarak bu iki ülkenin (Güney Osetya ve Abhazya) güvenliğini güvence altına alacağı ve eğer saldırıya uğrarlarsa onlara uygun yardımı yapacağımız belirtiliyor."* Rusya'nın kararı, Gürcistan yönetiminin zaten gayrimeşru olan bu bölgelerle ilgili hak talebinin zeminini fiilen ortan kaldırıyor. (Elbette Rusya'nın amacı ezilen bu iki halkın özgürleşmesi değil, ABD ile giriştiği çatışmada mevzi kazanmaktır. Gerici Rusya yönetiminin ezilen halkların özgürlüğü gibi bir derdi olsaydı, Çeçenistan'daki olaylar o kadar vahim bir hal almazdı.)

Bölgede çıkabilecek olası çatışmalar karşısındaki tutumlarının ne olacağı sorusuna Medvedev, *"Diğer çatışmalara dahil olma konusu söz konusu olduğunda, doğal olarak bunu yapmayacağız. Ancak Rusya tüm sınırları boyunca güvenliği güvence altına alması gereken bir ülkedir. Bu son derece nettir"* şeklinde yanıtladı.

Batılı emperyalistlerin Rusya'yı kuşatma girişimlerini sineye çekme döneminin kapandığı mesajını veren Medvedev, İngilizce yayın yapan "Russia Today" televizyonuna verdiği demeçte ise, "yeni bir soğuk savaş amaçlamadıklarını, ancak

bundan da korkmadıklarını" söyledi. Demecinde, kendilerini "hiçbir şeyin korkutmadığını" belirten Medvedev, "Hatta soğuk savaş perspektifi bile korkutmuyor. Bu durumda her şey ortaklarımızın takınacağı tutuma bağlıdır" diye konuştu. Rusya'nın bu meydan okumalarının ardından attığı bir diğer adım, savaş aygıtı NATO ile ilişkilerin askıya alınması hazırlığı oldu.

Rusya'nın NATO Temsilcisi Dimitriy Ragozin, NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer'in Moskova ziyareti öncesinde yaptığı açıklamada, "NATO ile ortak askeri tatbikatlar olmayacak ve Hoop Scheffer'in ziyareti de ertelenebilir" dedi.

Rusya ile ilişkilerin bozulmasının akılsızlık olacağını savunan Ragozin, Rusya'nın olmaması halinde Afganistan'ın NATO için ikinci bir Vietnam olacağını, bu ülkede NATO ile işbirliğini şimdilik sürdüreceklerini belirtti.

Görüldüğü üzere Osetya ile Abhazya'yı Gürcistan'dan nihai olarak koparan Rusya, durgun dönemi olası yeni gelişmelere hazırlamanın olanağı olarak değerlendiriyor.

Washington'daki neofaşist çetenin kışkırtıcı saldırgan girişimleri

Gürcistan'ın "Hamid Karzai"si Mihail Saakaşvili'yi Osetya'ya saldırı için teşvik eden Bush yönetimi, Rusya'nın ani tepkisi karşısında kayda değer bir şey yapamamıştır. Öfkeli açıklamaları bıyık altından gülümseyerek karşılayan Rusya, ABD ile müttefiklerinin Kosova'ya bağımsızlık hakkını tanıdıklarına göre Osetya ile Abhazya'ya da aynı hakkı tanıması gerektiğini hatırlatmakla yetindi. Ancak Washington, Tiflis'teki kukla Saakaşvili'nin aşağılayıcı bir şamar yemesinden duyduğu rahatsızlığı dile getirmekte geç kalmadı. Polonya'daki gerici rejimle "Füze Kalkanı Anlaşması"nı imzalayarak ilk adımı atan savaş baronları, Ankara'daki işbirlikçilerini de sıkıştırarak, üç savaş gemisi için Karadeniz'e geçiş izni vermelerini sağladı.

"İnsani yardım" taşıma iddiasıyla ABD savaş

gemilerinin Karadeniz'e demir atması, son derece kışkırtıcı bir gelişmedir. Nitekim ABD'nin küstah girişimiyle ilgili açıklama yapan Rusya Genelkurmay Başkan Yardımcısı General Anatoli Nogovitsin, Karadeniz'deki Amerikan gemilerinin, kaygı kaynağı oluşturduğunu ve gerginliği arttıracak olduğunu söyledi. Bu arada Rus donanması, Karadeniz Filosu'nun bayrak gemisi olan Moskova Kruvazörü'nün Karadeniz'e açıldığını duyurdu. Washington'dan yapılan açıklamalarda ise, Gürcistan'a her tür desteğin sunulacağı, bu ülkenin toprak bütünlüğünün korunması gerektiği türünden vaazlar veriliyor. Ancak bu kadarı yetersiz kalmış olmalı ki, Bush'un yardımcısı Dick Cheney'in Gürcistan ve Ukrayna'yı ziyaret edeceği duyuruldu.

Tablodan da yansıdığı üzere hazırlıklar -çatışmanın ağırlığı belli bir dönem için diplomatik alana kaysa bile-, Kafkaslar'da yeni savaşlara davetiye çıkaracak cinstendir. Görünen o ki, ne bölgesel çıkarlarını savunabilecek güçte olduğunu gösteren Rusya geri adım atacak, ne Kafkaslar'a yönelik emperyalist planlarına özel önem atfeden ABD tutum değişikliğine gidecektir.

İşbirlikçi Türk burjuvazisi: Ayak direme ile suç ortaklığı arasında bocalıyor

Gelişmelerin hızlı seyri, Türk sermaye devletini iyice sıkıştırmış görünüyor. Ne ABD'nin kirli planlarına karşı durabilen ne Rusya ile düşmanlığı göze alan Ankara'daki gerici rejim, iki tarafı da idare edebilecek bir çıkışı arayışı içindedir. Tayyip Erdoğan'ın Moskova, Tiflis ve Bakü ziyaretleri bu yönde atılmış adımlardır.

İnisiyatif kullanarak "Kafkas İşbirliği Platformu" öneren Tayyip Erdoğan, tehlikeli bir hal alan rejimin açmazına çözüm ararken, efendiden habersiz iş yaptığı için Washington'dan zılgıt yedi. "Şaşırdığımı söylemeliyim. Böyle bir girişimin yapılacağı konusunda bana bilgi verilmedi" açıklamasını yapan ABD Dışişleri Bakanlığı görevlisi Matt Byrza,

efendiden izin alınmadan iş yapılamayacağını medya aracılığıyla uşaklarına hatırlattı.

İşbirlikçi sermaye iktidarının Washington’dan gelen direktifler karşısındaki utanç verici aczi, ABD savaş gemilerinin boğazdan geçişi gündeme geldiğinde bir kez daha gözler önüne serildi. Tayyip Erdoğan, ABD’nin henüz başvurmadığını ama görüşmelerin devam ettiğini öne sürerken, Washington’dan yapılan açıklamada, gemilerin geçişiyle ilgili anlaşmaya varıldığı dünyaya ilan edildi. Ankara’daki işbirlikçilerin, yardım malzemelerinin kara, demir ve havayolu ile taşınması önerileri ise, Tiflis’e yaklaşık 20 uçak gönderen ABD tarafından “önceliğimiz deniz yolu” denilerek geri çevrildi.

Washington’dan gelen baskılara boyun eğerek Boğazlar’ı savaş gemilerinin geçişine açan Türk sermaye devleti, NATO “görev gücü” kapsamında iki savaş gemisinin de geçişine izin vermek zorunda kaldı. Son derece alçaltıcı bir duruma düşen işbirlikçi sermaye iktidarı, umutsuz bir çabayla, “ABD Montrö Sözleşmesi’ne uyararak gemilerinin geçiş iznini aldı” türünden açıklamalarla durumu kurtarmaya çalıştı.

Emperyalizme ve Ankara’daki işbirlikçilerine karşı mücadelenin önemi

Boğazlar’ın ABD-NATO savaş gemilerine kolayından açılması, Ankara’daki işbirlikçilerin ABD dayatmalarına karşı koyma gücünden yoksunluğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Bu zayıf iradenin, Washington’dan gelecek basınçla olası bir savaşta suç ortaklığına girme olasılığı az değildir. Bu ise, ilerici ve devrimci güçlere özel sorumluluklar yüklemektedir.

Savaş gemilerinin boğazlardan geçişi karşısında kayda değer bir tepkinin ortaya konulamamış olması, verili durumda anti-emperyalist mücadeledeki zaafa işaret etmektedir. Yapılan bir-iki sembolik eylem önemli olsa da, bu kapsamda bir olay bu tür eylemlerle savuşturulacak cinsten değildir.

Başta komünistler olmak üzere toplumsal muhalefetin tüm öncü güçlerinin savaş hazırlığı kapsamındaki gelişmelere yeterli önemi vermesi, işçi sınıfı ve emekçileri Karadeniz’in kan gölüne çevrilmesi hazırlıklarına karşı mücadeleye çağırması güncel bir görevdir. Emperyalist saldırganlığa ve gerici çatışmalara karşı mücadeleyi yükseltme, Washington kaynaklı basınç altında bulunan Ankara’daki işbirlikçilerin suç ortaklığına girişmelerini engelleme sorumluluğu ilerici ve devrimci güçlerindir. Bu sorumluluğun altından kalkmak ise ancak birleşik ve ilkeli bir mücadele ile mümkündür.

AKP’nin yolsuzluklarla mücadele yalanı yama tutmuyor!

Her gün yeni bir yolsuzluk ve rüşvet haberiyle anılan AKP hükümetinin son vakası, AKP Genel Başkan Yardımcısı Şaban Dişli’nin bir milyon dolar karşılığında yaptığı “iş takipçiliği” olmuştur. Silivri’de KİPA Alışveriş Merkezi’nin kurulacağı arazideki imar değişikliği karşılığında, Şaban Dişli’nin bir milyon dolar alacağına dair bir protokol imzaladığı geçtiğimiz haftalarda burjuva medyada ifşa edilmişti. Kendi hükümeti dönemlerindeki yolsuzluk ve rüşvet vakalarıyla AKP’den daha temiz bir sicile sahip olmayan CHP, yerel seçimler öncesinde bu olaydan faydalanmaya çalışıyor. “Mal bulmuş mağribi” gibi olayın üzerine atlayarak, hükümeti hesap vermeye “davet” ediyor.

Olayın CHP’liler tarafından basın yoluyla kamuoyuna yansıtılmasıyla birlikte AKP, yine klasik taktiğine başvurdu. Önce konunun muhatabı Şaban Dişli, durumu önemsemez görünen bir tavırla “iftira”, “karaçalma” diyerek geçiştirmeye çalıştı. Ancak CHP’lilerin belge sunması ve ısrarlı tavrı üzerine AKP’liler karşı hamleye geçerek CHP’lilerin “kirli çamaşırlarını” ortaya dökmeye başladılar. Son olarak ise, uzun süre sessizliğini koruyan Tayyip Erdoğan, “tüyü bitmemiş yetimin hakkını yemedik ve yedirmeyeceğiz. Aksi varsa yiyen varsa onu da aramızda barındırmayacağız” diyerek, yardımcısını sahiplenmeye çalıştı.

Kısaca AKP, bu gibi durumlarda başvurduğu ikiyüzlü politikasına bir kez daha sarılmıştır. Öncelikle yapılan ithamlar, iddialar reddedilir, yok sayılarak konu gündemden düşürülmeye çalışılır. Bu başarылmadığı takdirde karşı saldırıya geçilir. Bunlar da kâfi gelmezse duruma göre yapılanlar ya pişkince sahiplenir ya da kendilerinin “ak kaşık” olduklarına ilişkin açıklamalar yapılır.

Bu, AKP’nin 6 yıl boyunca izlediği bir taktiktir. 2002 seçimleri öncesinde AKP’nin en temel vaatlerinden biri “yolsuzluğun ve rüşvetin” önlenmesiydi. Rüşvet ve yolsuzluğun önlenmesi bir yana ne kadar yaygınlaştığı ortada. Ancak bu sürecin kitlelerde meşrulaştırılması örneklemek bakımından 2004’in yerel seçimleri çarpıcıdır. Zira AKP’lilerin seçim çalışmalarında sarıldıkları en temel argüman, “herkes çalışıyor, hiç değilse bunlar çalışıyor, bir şeyler yapıyor” olmuştur. Böylelikle önüne geçileceği iddia edilen yolsuzluk ve rüşvet olayları, “bir şeyler yapıyor, çalışılıyor” olunması üzerinden toplum tarafından kabul edilen ve razı gösterilen bir olgu haline getirilmiştir.

AKP hükümeti bu sonuçtan en iyi şekilde faydalanmaktadır. Bir yandan “yaptığı hizmetlerin” karşılığını misliyle geri alırken, diğer yandan temsil ettiği yandaş sermayenin gelişip serpilmesi için rüşvet ve yolsuzluk çarkını son sürat işletmektedir. Elbette bu çark sadece belediye hizmetleri sınırları içerisinde değildir. Başta özelleştirmeler olmak üzere birçok alanda, finans hizmetlerinde ve birçok sektörde işlemeye devam etmiştir. “Sermaye sınıfının” mutlu olduğu, ekonomide tozpembe tabloların çizildiği ve Erdoğan’ın tabiriyle “kazan-kazan” devrinin başladığı bir dönemdir bu. Yine bu dönemde Erdoğan, bir başbakan olarak görevinin “ülkesini pazarlamak” olduğunu ilan etmiş ve gittiği yurtdışı gezilerinden kendisine armağan edilen “lüks hediyelerle” dönmeyi ihmal etmemiştir.

Toplumdaki servet-sefalet kutuplaşmasının iyice derinleştiği bu dönemde, çürüme ve yozlaşmanın bir boyutu olan yolsuzluk ve rüşvet olayları katlanarak devam ediyor. Elbette bu çarktan en çok nemalananlar da “halka hizmet hakka hizmet” diyen AKP kadroları oluyor. Öyle ki, bu dönemde kimi bakanların oğulları “gemicik” sahibi, kimileri yurtdışında gayrimenkul zengindir. Kimileri de çıkarılan yasaların önden bilgisine sahip olarak firmalarının değerlerini bir gecede iki katına çıkartmışlardır.

Sömürü ve soygun tablosunun teşhirini yapanlar ise hükümete göre “bardağın boş tarafını gören art niyetliler”dir. Dahası Erdoğan hasımların “üç-beş koyun gütmesini bilmeyen”, ekonomi ve ticaretten anlamayanlar diyerek aşağılamaktadır. Bugün “üç-beş koyun gütmeye” becerisinin ne anlama geldiği, adı hükümette yolsuzluklara karışmamış tek bir bakanın olmamasından bellidir.

Şaban Dişli’nin ifşa edilen rüşvet olayı AKP için ne iltir ne de son olacaktır. “Dokunulmazlıkların kaldırılması” vaadiyle yola çıkanların şimdi bu talebi kendileri için giyotine benzetmeleri hiç nedensiz değildir. Zira başta Erdoğan olmak üzere birçok AKP’liyi yolsuzluk ve rüşvet dosyaları beklemektedir. Emperyalizm ve sermayenin bu sadık hizmetkârları böyle bir sonla karşılaşır mı bilinmez, ancak şurası çok kesindir ki, efendileri tarafından gözden çıkartılıncaya kadar boğazlarına kadar gömüldükleri yolsuzluk ve rüşvet batağında tepişmeye devam edeceklerdir.

İşçi ve emekçileri bu çürüyen düzenin yolsuzluk ve rüşvet batağından kurtaracak olan işçi sınıfının devrimci iktidarıdır.

Savaşı bir kapitalizm beklemek, ölüden gözyaşı beklemektir...

Bariş ve özgürlük sosyalizmle gelecek!

Kafkasya ve Karadeniz’de savaş rüzgârlarının estiği, Irak ve Afganistan’da işgal ve katliamların sürdüğü, Filistin halkının ağır bir abluka altında tutulduğu, İran’a dönük askeri bir saldırıdan söz edildiği ve nihayet emperyalistler arası silahlanma yarışının tırmanma eğilimine girdiği bir süreçte, burjuvasından küçük-burjuva soluna, herkesin yine bariş nutukları atacağı 1 Eylül Dünya Bariş Günü yaklaşıyor. Dünya, bir 1 Eylül’ü daha kan revan içinde karşılamaya hazırlanıyor. Dünyanın birçok bölgesi, emperyalist paylaşım mücadelesinin savaş araçlarıyla yürütülmesinin sonuçlarıyla yüzyüze.

Son olarak Gürcistan’ın Güney Osetya’ya saldırısı ile başlayan ve Rusya’nın sert müdahalesine yolaçan yeni savaşın faturası yoksul ve mazlum Kafkas halkları için yeni yıkımlar ve acılar oldu. Yıkımın fiziki görünümü yıkılan kentler, ölen ve yaralanan binlerce sivil insan, yerinden yurdundan edilen büyük insan gruplarıyla halen gözler önündedir. Gazete ve televizyonlar, bombardımanlar sonucu harabeye dönmüş şehirlerin ve insan cesetlerinin görüntüleriyle dolu. Tüm bunlara halklar arası ilişkilerde yaratılan tahribatlar ve düşmanlıklar eklenmelidir.

Kısacası, bugün emperyalist devletlerin nüfuz alanları mücadelesi ile işbirlikçi burjuva iktidarların hırsları arasında sıkışıp kalan halklar, her zamanki gibi savaşın getirdiği ölümlerin, sefaletin, göçün ve binbir türlü acının pençesinde çaresizlik içinde kıvranırlar.

Açıktır ki, emperyalist ABD ve NATO ittifakı tarafından her yolla desteklenen ve Rusya’ya karşı kullanılan işbirlikçi Gürcistan yönetiminin yolaçtığı bu savaş, Kafkasya üzerinde süren emperyalist nüfuz mücadelesinin bir ürünüdür ve hiçbir haklı ve meşru bir nedene dayanmayan gerici nitelikte bir savaştır.

Şu gerçeğin altı kalınca çizilmelidir ki, emperyalist savaşın kaynağında, dünya kapitalizminin uzun bir dönemdir krizde olması ve emperyalist güçlerin nüfuz ve yatırım alanları üzerinde yürüttükleri hegemonya mücadelesi yatmaktadır. Dünyadaki tüm siyasal gelişmeleri koşullandıran ve belirleyen, işte bu nesnel zemindir.

11 Eylül sonrası ABD’nin Afganistan’ı işgaliyle başlayan ve daha sonra Irak’ta süren sıcak savaş, giderek dünyayı bir anaför gibi etkisine almakta, tüm siyasal dengeleri sarsarak yayılmaktadır. Bugün Kuzey Amerika ve Avrupa’nın bir bölümü hariç tüm dünya, emperyalist bir sıcak savaşın yörüngesine girmiştir. Güney Asya’dan Afrika’ya, Doğu Avrupa’dan Kafkasya’ya, Ortadoğu’dan Latin Amerika’ya değin tüm bölgeler emperyalist hegemonya mücadelelerine sahne oluyor. Dünyanın yeniden paylaşımı kesin çizgileriyle belirleninceye kadar da bu savaşlar serisi sürecektir.

Her büyük emperyalist savaş öncesinde yaşanan karakteristik gelişmelere bugün de tanık olmaktadır. **Birincisi**, savaş aygıtları yıkıcı ve yok edici silahlarla yenilenmekte ve ordular savaş düzenine sokulmaktadır. Bu çerçevede konvansiyonel silahların sınırlandırılmasını içeren anlaşmalar çöpe atılmış ve silahlanma yarışı alabildiğine hızlanmıştır. **İkincisi**, emperyalist güçler arasında ana kutuplar henüz kesin biçimde ortaya çıkmasa da yine de bir saflaşma ve kutuplaşma yaşanmaktadır. Geline yerde Rusya-Gürcistan savaşı, kutuplaşmanın taraflarını daha belirgin bir hale getirmiştir. **Üçüncüsü**, emperyalist çürüme ve siyasal gericilik daha belirgin bir şekilde kendini dışavurmaktadır. İleri kapitalist ülkeler de

dâhil burjuva demokrasisinin çerçevesi daralırken polis devleti uygulamaları yaygınlaşmakta, militarizm ve milliyetçilik tırmandırılmaktadır.

Öte yandan Türkiye, hem bu emperyalist savaş ve saldırganlık sürecinin bölgesel aktörlerinden biri olma yolunda çabalarını sürdürmekte, hem de sınır ötesine de yayılarak Kürt halkına karşı yürüttüğü haksız savaşı daha da büyötmeye soyunmaktadır. Kısacası önümüzdeki dönemde işçi ve emekçi kitleleri savaş ateşinin daha da büyüyeceği ve dolayısıyla acıların daha da artacağı günler bekliyor.

1 Eylül 1939’da faşist Alman ordularının Polonya’yı işgale girişmesiyle II. Dünya Savaşı resmen başlamıştı. 55 milyon insanın katledilmesi ve çok daha fazlasının yaralanmasıyla sonuçlanan bu emperyalist barbarlığın resmi başlangıç tarihi, daha sonra yine aynı emperyalist güçler tarafından tam bir sahtekârlıkla Dünya Bariş Günü ilan edildi! Unutulmamalıdır ki, emperyalizm çağında nasıl ki büyük güçlerin kozlarını paylaştıkları savaşlar emperyalist savaşlarsa, onların çıkarlarını koruyan ve güvence altına alan bir bariş da ancak emperyalist bir bariştir. Dolayısıyla, emperyalist-kapitalist sistem egemenliğini sürdürdüğü sürece, sözde bariş dönemleri gerçekte emperyalist savaşlar arasında verilen geçici bir ateşkes döneminden başka bir şey değildirlir.

Emperyalistler, II. Dünya Savaşı sonrası güç dengelerine göre, yani ABD hegemonyasında dünyayı yeniden paylaşmış ve kurdukları Birleşmiş Milletler (BM) örgütü sayesinde sonsuz bir bariş döneminin başlayacağı yalanını tüm insanlığa yutturmaya çalışmışlardır. Oysa, emperyalizm çağı boyunca ve özellikle de II. Dünya Savaşı’ndan bu yana dünyanın şu ya da bu bölgesinde haksız savaşların yaşanmadığı tek bir gün bile geçmemiştir. Son 60 yılda 100’e yakın ülkenin dâhil olduğu 200’e yakın savaş yaşanmış ve bu savaşlarda 25 milyona yakın insan katledilmiştir. Bu, II. Dünya Savaşı’nda kaybedilen insan sayısının yarısı demektir. Üstelik tüm bu savaşlar, BM’nin gözetmenliği altında gerçekleşmiştir!

Bugünkü savaşlar serisinin “terörizme” karşı yürütüldüğü iddiası koca bir yalandır. Gerçekte bu savaşlar, emperyalist büyük güçler arasında dolaylı hegemonya savaşlarıdır. Gerçek sebep, tıpkı II. Dünya Savaşı’nınki gibi, iktisadi krizin daha da keskinleştirdiği emperyalist rekabet ve paylaşım kavgasıdır. ABD emperyalizmi, giderek güçlenen emperyalist rakipleri (AB, Japonya, Rusya ve Çin) karşısında, SSCB’nin çöküşünden sonra sarsılmaya

başlayan hegemonyasını pekiştirmek, sağlamlaştırmak ve dahası geliştirmek için yürütüyor bu savaşı. Bugün Kafkaslar’daki savaşı, Rusya ve Gürcistan arasındaki bir savaş olarak değil, ABD’nin yürüttüğü genel savaşın bir parçası olarak değerlendirmek gerekir.

Söz konusu olan, Kuzey Afrika’dan Ortadoğu’ya, Balkanlar’dan Kafkasya ve Orta Asya’ya kadar olan geniş coğrafyanın, ABD’nin egemenliği altında siyasi ve iktisadi temelde yeniden şekillendirilmesidir. Böylece, stratejik enerji kaynaklarının tamamıyla kontrol altına alınması, bölgenin ABD’nin nüfuz alanı haline getirilerek, rakip emperyalist güçlerin bu alandan dışlanmasıdır.

Kapitalizm varolmaya devam ettiği sürece, emperyalistler arasında kıyasıya rekabetin, sıcak çatışmalarla, yani emperyalist paylaşım savaşlarıyla sonuçlanması kaçınılmazdır. Bir başka deyişle, derin iktisadi krizler nasıl kapitalizmin iç işleyişinden kaynaklanıyorsa ve kapitalizmi krizlerin patlak vermesinden kurtarmak mümkün değilse, emperyalist savaşlar da doğrudan kapitalizmin iktisadi krizlerinden ve yeniden-paylaşım mücadelesinden doğarlar. Bu nedenle savaşı bir kapitalizm düşünülemez.

Dolayısıyla, işçi sınıfı emperyalist savaşların kurbanı olmak istemiyorsa, yalnızca emperyalist savaşları başlatan, körükleyen, destekleyen, sevk ve idare eden burjuva hükümetlere değil, bir bütün olarak kapitalist sisteme son vermek zorundadır. Emperyalist savaşları engellemenin tek mümkün yolu burjuvazinin egemenliğine son verecek bir proleter devrimdir.

Bu nedenle komünistler kendi içinde bariş sloganını amaçlaştırmaz, fakat ona devrimci bir içerik katar, onu devrimci bir tarzda formüle ederek işçilerin devrimci iktidarı hedefine bağlarlar. Zira, geride kalan yüzyılın tarihi deneyimleri de kanıtlamaktadır ki, gerçek ve kalıcı bir barişi sağlamanın tek yolu, bir proleter devrimle kapitalizmi yıkarak sosyalizmin yolunu açmaktan geçmektedir.

Dolayısıyla, emperyalist-gerici savaşlar söz konusu olduğunda, sermaye iktidarını devirme perspektifinden yoksun bir “barış” sloganı, devrimci işçi sınıfının sloganı olamaz. Komünistler, işçi sınıfına silahlardan arınma değil, silahları diğer uluslardan sınıf kardeşleri yerine kendi burjuvazisine yöneltme çağrısı yaparlar.

Bariş, kapitalizm çerçevesinde hiçbir zaman gerçekleştirilemeyecek ütöpik bir silahsızlanma programıyla değil, ancak devrimci işçi sınıfının enternasyonalist eylemliliğiyle sağlanabilir. Zira, savaşı bir kapitalizm beklemenin ölüden gözyaşı beklemekten hiçbir farkı yoktur.

Kıdem tazminatı hakkını savunmak için genel grev!

İşçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal haklarını törpanlamak için hükümetin yıllardır hummalı bir çalışma içerisinde olduğu, sermayenin istekleri doğrultusunda pek çok düzenleme yaptığı biliniyor. Ancak sermayenin hak gaspları konusunda istekleri sınır tanımıyor.

Kıdem tazminatı hakkının ortadan kaldırılması bu konuda sermayenin en temel taleplerinden biri durumunda. Özellikle son yıllarda İMF ve Dünya Bankası ile sermaye örgütleri kıdem tazminatının kaldırılması için hükümet üzerindeki baskıyı oldukça arttırmış bulunuyorlar.

Hükümetin kıdem tazminatı konusunda sermayeden farklı düşündüğü söylenemez. Gerek İMF'ye sunulan niyet mektuplarında, gerekse patron örgütlerinin toplantılarında hükümet adına yapılan konuşmalarda kıdem tazminatı konusunda “yeni düzenlemeye gitme” isteğinin sürekli vurgulanması bunu göstermektedir. Kısacası sermaye uşağı AKP hükümeti kıdem tazminatı hakkını gaspetmek için can atmakta, fakat her seferinde bazı engellerden dolayı bu konudaki arzusunu ertelemek durumunda kalmaktadır.

Bilindiği gibi, AKP hükümeti tarafından çıkartılan yeni İş Yasası'nda kıdem tazminatının kaldırılması, bunun yerine göstermelik bir “kıdem tazminatı fonu” kurulması yönünde bir düzenleme de yer almaktaydı. Fakat son anda işçilerin tepkisinden çekinen hükümet bu konudaki düzenlemeyi yasadan çıkarttı ve daha uygun bir zamana erteledi. 2008'in başlarında meclisten geçirilen “İstihdam Paketi”nde de benzer bir düzenleme yer almaktaydı. Düzen cephesindeki gerici dalaşma nedeniyle toplumsal planda güç kaybetmek istemeyen AKP hükümeti bir kez daha kıdem tazminatı düzenlemesini paketten çıkartmak durumunda kaldı.

Nihayet bundan birkaç ay önce hükümet Grev ve TİS Yasası ile Sendikalar Yasası'nı değiştirmek için harekete geçtiğinde kıdem tazminatını ortadan kaldırmaya dönük düzenlemeyi de araya sokuşturmayı denedi. Hükümetin planı, sözünü ettiğimiz yasalarda sendikaların hoşuna gidecek bazı düzenlemeler yapmak, buna karşılık ise kıdem tazminatını ortadan kaldırıp kıdem tazminatı fonu kurulmasına imkan sağlayacak bir düzenlemeyi meclisten geçirmekti. Böyle yapıldığı

takdirde işçilerin ve sendikaların ciddi bir tepki göstermeyecekleri varsayılıyordu. Bütün bunlar ILO toplantısının hemen öncesinde yaşanmaktaydı ve hükümet sendikal haklarla ilgili yasalarda sözümona iyileştirmeler yaptığını söyleyerek ILO'dan aferin almayı dahi umuyordu. Fakat bu da olmadı. Ne sözü edilen sendikal yasalar meclisten geçti ne de patronların dört gözle bekledikleri kıdem tazminatının ortadan kaldırılması işi halledilebildi. Ergenekon davası ve AKP kapatma davasının tozu dumanı arasında hükümet bu saldırıyı bir kez daha ertelemek durumunda kaldı.

Şu günlerde gerek hükümetin gerekse sermaye çevrelerinin kıdem tazminatının kaldırılması ve bölgesel asgari ücret gibi konuları yeniden yükses sesle dillendirmeye başladıklarına tanık olmaktadır. Kapatma davası sorununu da şimdilik geride bırakan AKP'nin sermayenin gözündeki yerini sağlamlaştırmak için önümüzdeki dönemde işçi ve emekçilere dönük saldırılara ağırlık vereceği, bu çerçevede de kıdem tazminatının kaldırılması ya da bölgesel asgari ücret sistemine geçilmesi gibi saldırı politikalarını kısa süre sonra yeniden gündeme getireceği söylenebilir.

Kuşkusuz ki işçi sınıfı hareketi bundan birkaç yıl öncesine göre daha canlı, daha hareketli. Hak alma mücadelesinin yaygınlaştığı, grev ve direnişlerin hem sayı hem de etki bakımından belli bir düzeye ulaştığı söylenebilir. Bu hareketlilik birleşik mücadele arayışlarını da besliyor ve son zamanlarda buna dönük kimi adımların atılması sınıf hareketinin geleceği açısından umut veriyor. Buradan yola çıkarak sermayenin yeni saldırılarına karşı işçi sınıfının düne göre daha hazırlıklı, mücadeleye daha istekli olduğunu söyleyebiliriz.

Fakat sendikalara baktığımızda, sınıf hareketinin tabanında yaşanan bu olumlu gelişmeyi ileriye taşıyacak, sermayenin yeni saldırılarına karşı tabandaki bu mücadele enerjisini toparlayıp harekete geçirecek bir yaklaşımın söz konusu olmadığını görmekteyiz. Elbette ki kimi sendikalar ve şubeler şu anda devam eden grev ve direnişlerin örgütleyicisi veya destekçisi durumundalar. Bunların mücadelenin birleştirilmesi yolundaki çabalara şu ya da bu ölçüde katkıda bulunmaktan geri durmadıkları da ortadadır.

Ancak en büyük sendikal konfederasyon olan Türk-İş merkez yönetiminin gerek grev ve direnişlere, gerekse sermayenin yakın gelecekte gündeme getireceği saldırı politikalarına ilişkin yaklaşımları bunun tam tersidir. Türk-İş merkez yönetiminin devam eden grev ve direnişlere mümkün olduğu ölçüde mesafeli durduğu, bazılarını tamamıyla sırtını döndüğü, gelen yardım taleplerini ise sudan bahanelerle çevirdiği sır değildir. Bu hiç şüphesiz ki grev ve direniş kırıcılığıdır. Dolayısıyla Türk-İş yönetimi işçi sınıfı hareketine karşı suç işlemektedir, ihanet siciline kirli sayfalar eklemektedir.

Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel'in başladığı çok sonra grev ve direniş yerlerini dolaşması, gittiği yerlerde “arkanızdayız” nutukları atması, son olarak da Unilever önündeki eyleme katılarak “grev ve direnişlerle dayanışma çağrısı”nda bulunması ne Türk-İş yönetiminin suçunu hafifletmekte ne de Mustafa Türkel'in suç ortaklığını ortadan kaldırmaktadır. Şu andaki haliyle Mustafa Türkel'in bilinçli ya da bilinçsiz üstlendiği misyon, grev ve direnişlere yakın durarak mücadele içindeki işçilerin

gözünde Türk-İş yönetiminin itibarını kurtarmaktır.

Kristal-İş Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada söyledikleri, yakın zaman sonra gündeme gelmesi muhtemel kıdem tazminatı saldırısı konusunda da Mustafa Türkel'in benzer bir rol oynamaya niyetli olduğunu göstermektedir. Konuşmasında Mustafa Türkel sermayenin kıdem tazminatına dönük saldırı hazırlıklarına da değinmekte ve şunları söylemektedir: *“Bu konuda Türk-İş'in genel grev kararı var. Eğer böyle bir girişim olursa yapılacak tek şey hemen genel greve çıkmaktır. Bunun için hiçbir karar almaya gerek yok. Bir görüşelim demek hiç yok.”*

Evet Mustafa Türkel doğru söylüyor; Türk-İş'in kıdem tazminatını ortadan kaldırmaya dönük bir yasa söz konusu olduğunda genel greve gidileceğine dair bir genel kurul kararı vardır. Hem de bu karar epey bir zaman önce alınmıştır. Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantılarından sonra yayınlanan sonuç bildirgeleri incelendiğinde, bunlardan pek çoğunda da kıdem tazminatının gaspı söz konusu olduğunda Türk-İş'in genel grev kararı olduğu vurgulanmaktadır. Fakat ne genel kurul kararında, ne başkanlar kurulu kararlarında, ne de Mustafa Türkel dahil Türk-İş yöneticilerinin açıklamalarında bu eylemin hayata geçirilmesi için ne tür hazırlıklar yapıldığından söz edilmiyor. Söz edilmiyor çünkü böyle bir hazırlık yok. Söz edilmiyor çünkü Türk-İş yönetiminin çok ciddi bir taban basıncı söz konusu olmadıkça genel grev gibi bir eyleme yönelmesi söz konusu dahi değil.

Sözün burasında Türk-İş yönetiminin başka bir kararlılık gösterisini hatırlamak yerinde olacaktır. Bilindiği gibi Türk-İş yönetimi 1 Mayıs öncesinde de gene Mustafa Türkel üzerinden Taksim'de 1 Mayıs konusunda “ısrarcı” olmuştu. Ancak Türk-İş'in 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma kararı eyleme saatler kala bizzat Genel Başkan Mustafa Kumlu tarafından “hükümetin izin vermemesi ve provokasyon uyarıları” bahanesiyle iptal edilmişti. Genel başkan ile genel sekreterden yansıyan bu ikiyüzlüce tutum ise “Türk-İş'in zenginliği” olarak sunulmuştu.

Hiç şüphe yok ki Türk-İş yönetimi muhtemel bir kıdem tazminatı saldırısı söz konusu olduğunda SSGSS saldırısı, SSK hastanelerinin devri ya da kölelik yasasına karşı yaptıklarından farklı bir şey yapmak niyetinde değildir. Eğer tabanda güçlü bir taban basıncı örgütlenmez ve sınıfın mücadele enerjisi onları önüne katıp sürüklemese yapacakları esip gürlmekten, genel grev tehditleri savurmaktan, sonra da bir yolunu bulup meseleyi sermayenin çıkarları doğrultusunda “tatlıya bağlamak”tan ibaret kalacaktır.

Sonuç olarak, Türk-İş'in kıdem tazminatı saldırısına karşı “genel grev” kararı olması kendi başına en küçük bir değeri yoktur. Kıdem tazminatının gaspı gibi önemli bir saldırının ancak süresiz genel grev gibi mücadele araçlarıyla püskürtülebileceği doğrudur. Fakat bunun için genel grev kararı almak yeterli değildir. Genel grev kararı ancak işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilir ve örgütlenmesi yolunda ciddi bir çaba sarfedilirse sermaye karşısında caydırıcı bir güce dönüşebilir. Bunu yapacak olan ise hiç şüphe yok ki Türk-İş'in şu ya da bu renkte görünen yöneticisi değildir. Dolayısıyla asıl görev ve sorumluluk şu an grev ve direniş alanlarında mücadeleyi sırtlayanların, birleşik mücadeleyi örgütlemek için çaba gösterenlerin omuzlarındadır.

Sağlık hakkı için örgütlü mücadeleye!

Burjuvazinin dünya ölçeğinde yürüttüğü neo-liberal saldırıların uygulanmaya başlamasıyla birlikte sağlık bir hak olmaktan çıkarılmış, satın alınacak bir hizmet haline getirilmiştir. Kapitalist sınıf artık sağlık alanını bir sektör olarak tanımlanmakta, sağlık kurumları bir işletme, hastalar da müşteri olarak görülmektedir.

Sağlık alanı bugün Türkiye’de de sermayenin iştahını kabartan kârlı bir sektör durumundadır. Geçtiğimiz günlerde kapitalistlere danışmanlık yapan “Deloitte” adlı bir firmanın hazırladığı bir rapor bu konuya dikkat çekmektedir. “Türkiye’de ve Dünyada Sağlık Ekonomisi 2008” başlıklı raporda sağlık sektörünün geleceği övülerek, bu alana ilişkin öneriler ve değerlendirmeler yapılmaktadır.

Deloitte firması Türkiye’de 1986 yılından beri faaliyet yürütüyor ve bu anlamda Türkiye’deki ilk firma. Kapitalistlere vergi ve mevzuattan muhasebeye, yönetimden kurumsal risk hizmetlerine kadar birçok konuda danışmanlık hizmeti veren bir firma.

“Türkiye’de ve Dünyada Sağlık Ekonomisi 2008” adlı raporda, gelişmiş ülkelerdeki ve Türkiye’deki sağlık hizmetleri karşılaştırılarak, Türkiye’de sağlığa eşit erişim, yüksek hizmet kalitesi ve kaynakların etkin kullanılması için yapılması gerekenler anlatılıyor. Raporda, Türkiye’de kişi başına düşen yılda 586 dolar düzeyindeki sağlık harcamasının, OECD ortalaması olan 2.809 doların beşte biri civarında kaldığına işaret ediliyor. 1960’lardan bu yana sağlık hizmetlerinde önemli mesafe kateden Türkiye’nin özellikle sosyal güvenlik sistemindeki sorunlar nedeniyle sağlık alanında kaynaklarını etkin kullanamadığı, ancak son yıllarda bu alanda önemli adımlar attığı belirtiliyor. Bu adımlar şöyle özetleniyor:

“1 Haziran 2003’ten itibaren kamu çalışanlarının özel sağlık kuruluşlarında da tedavi edilmelerine imkân verilmesi; 2004 yılında geçilen ilaçta ‘Referans Fiyat’ uygulaması; 2005 itibarıyla ‘Sağlıkta Dönüşüm’ reformu çerçevesinde SSK bünyesindeki tüm sağlık hizmet işletmeleri ile kamu kurumlarınca işletilen sağlık tesislerinin Sağlık Bakanlığı’na devredilmesi; 2005 itibarıyla SSK’ya bağlı çalışanların reçeteli ilaçlarını anlaşmalı eczanelerden temin etmelerine olanak verilmesi; Mayıs 2006 itibarı ile sosyal güvenlik kurumlarının 5502 sayılı kanun çerçevesinde tek bir Sosyal Güvenlik Kurumu çatısı altında bir araya getirilmesi; Anayasa Mahkemesi’nce verilen yürütmeyi durdurma kararı sonrasında yapılacak revizyonları takiben uygulamaya girmesi beklenen 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu.”

Kapitalist sınıfın bakışını özetleyen bölümde ise, sağlık harcamalarına değinilerek, bu harcamaların milli gelirden fazla arttığı vurgulanıyor. Buradan hareketle şunlar söyleniyor:

“Tüm dünyada ortalama yaşam süresi uzarken, ilaca erişim giderek yaygınlaşıyor ve gelişmiş tedavi yöntemlerinin maliyetleri yükseliyor. Bütün bunlar; sağlık hizmetlerinin ve ilaç tedavilerinin yarattığı değerler ölçülünce, kaynakların daha etkin kullanılmasını sağlayan sağlık ekonomisinin uygulanmasını zorunlu kılıyor.”

Raporda, “gelişmiş ülkelerde nüfusun giderek yaşlanması, tıp ve ilaç teknolojilerindeki gelişmeler sonucu sağlık hizmetlerinde arzın artması ve kalp rahatsızlıkları, kanser gibi kronik hastalıklarda görülen artış” a dikkat çekilerek, sağlık sorunlarından

para kazanmanın nasıl kârlı bir alan olduğunun altı çiziliyor. Türkiye’nin de bu pazardan, özellikle sosyal güvenlik reformu ve Avrupa Birliği’ne uyum kapsamında atacağı adımlar ile daha çok kâr elde edeceği vurgulanıyor.

Kapitalistlerin iştahını kabartan bu gelişmelerin işçi ve emekçiler için nasıl bir yıkımla sonuçlanacağı bugünden yaşananlar üzerinden açıkça görülüyor. Onların pek övdüğü “sağlıkta dönüşüm” politikalarının nasıl can yaktığına acı örnekler üzerinden tanık olunuyor. Bunların en çarpıcısı ülkenin başkentinde yaşandı. Dr. Zekai Tahir Burak Kadın Sağlığı Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ndeki geçtiğimiz ay içinde 49 bebek yaşamını yitirdi. Katliam olarak anılması gereken bu bebek ölümleri, her şeye kâr hesabı üzerinden yaklaşan kapitalist mantığın sağlık “sektöründe” ne gibi sonuçlar yaratabileceğini özetlemektedir.

Kapitalizmin insana verdiği önem Tuzla tersanelerinde yaşanan ölümlerde de oldukça net bir şekilde görülmektedir. Basit önlemler için bile kâr-zarar hesabı yapan kapitalistler, işçilere kum torbası kadar bile değer vermemektedir. Bahsi geçen hastane için de böyledir. Yapılan incelemeye göre, 8 saatlik mesaide, yoğun bakım ünitesinde dört bebeğe bir hemşire, bebek servisindeyse 8 bebeğe bir hemşire düşüyor. Bir küvezde 3-4 çocuk yatırılıyor vb... Sağlık kurumları bir işletmeye, hastalar da müşteriye dönüştürüldüğünde, yani her şeye kâr güdüsü yön verdiğinde, nitelikli sağlık hizmeti olanaksız hale ter kupergeliyor.

Sağlıkta yıkım anlamına gelen SSGSS adımı ile

sağlığın özelleştirilmesinde alınan mesafe kapitalistleri oldukça memnun etmektedir. Kapitalistlerin kasaları dolarken, işçi ve emekçilerin ölen bebekleri bir karton kutuda geri verilebilmektedir. Parası olmayanların tedavisi yarıda kesilerek ölüme terk edilebilmektedir.

Ancak bu bir kader değildir. Sağlık, eğitim, emeklilik vb. haklara yönelik olarak gerçekleşen bugünkü azgın saldırıların gerisinde işçi ve emekçi hareketinin zayıflığı, bu saldırılara gereken yanıt verememesi durmaktadır. En temel insan hakkı olan sağlık hakkını işçilere ve emekçilere parayla satmaya kalkan bu vahşet düzenine karşı örgütlü mücadele etmeli, herkes için parasız, eşit ve nitelikli sağlık talebini yükseltmeliyiz.

Sağlık bakanı tüccarları seçti!

Sağlığın ticarileştirilmesi ve piyasalaştırılması politikalarının baş uygulayıcılarından olan Sağlık Bakanı Recep Akdağ Diyarbakır ziyareti sırasında da buna uygun davrandı. 21 Ağustos günü Diyarbakır’ı ziyaret eden Akdağ, burada Diyarbakır Tabip Odası ve SES Diyarbakır Şubesi ile görüşmek yerine özel hastane patronları ve bürokratlar ile görüşmeyi seçti. Bakan şehirdeki kamu hastanelerini ziyaret etmekten de kaçındı.

Sağlık Bakanı’nın bu tutumu, görüşme talepleri reddedilen Diyarbakır Tabip Odası ve SES Diyarbakır Şubesi tarafından düzenlenen bir basın toplantısı ile kınandı. TTB Merkez Konseyi üyesi Dr. İlhan Diken bakana şu soruları yöneltti:

“Sağlıkta dönüşüm adı altında yaşanan çöküşü, birinci basamağı yok ederek, sevk zincirini ortadan kaldırarak SGK’nın borç batağı haline dönüştürüldüğünü, hastane enfeksiyonu ve personel yetersizliği sonucu başkentinde meydana gelen bebek ölümlerini soracağımızdan mı çekiniyorsunuz? Bölgede onlarca SSPE hastasının çözüm beklediğini ve protestoya hazırlandıklarını duyduğunuz için mi çocuk hastanesi ziyaretini programınızdan çıkarttınız?”

Diken, Bakan’ın ziyaretini “şov” amaçlı olarak değerlendirerek, bakanı gerçeklerin yüzüne vurulmasından kaçmakla suçladı.

Sağlıkçılardan TİS talebi...

SES Şişli Şubesi, AKP hükümetinin uyguladığı sağlıkta dönüşüm programı adı altında yürütülen yıkım politikalarına ve kamuda devam eden toplu görüşmelere ilişkin 21 Ağustos günü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Sefalet ücreti değil, insanca yaşam ücreti!” pankartı ve taleplerin yer aldığı dövizlerin taşındığı eylemde basın açıklamasını SES Şişli Şubesi Başkanı Rabia Tuncer okudu.

Tuncer, sağlıkta dönüşüm programına dikkat çekerken sağlık çalışanlarının karşı karşıya kaldığı sorunları sıraladı. Yıllardır toplu pazarlık yöntemi ile ücretlerin belirlenmesini isteyen kamu emekçilerine tek taraflı belirleme dayatıldığını ve Anayasa’nın 90. maddesinin toplu sözleşme ve grev hakkının kullanılmasının yasal dayanağını oluşturduğunu söyledi.

Yaklaşık 80 sağlık emekçisinin katıldığı eylemde, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Eşitlik, adalet istiyoruz!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “Promosyon hakkımız engellenemez!”, “AKP sağlığa zararlıdır!” sloganları atıldı.

KESK eylemlerinden...**“Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”*****AKP binalarına siyah çelenk!***

Kamu’da toplu görüşmelerin 2. Tur görüşmeleri 21 Ağustos günü gerçekleştirilirken KESK’e bağlı sendikalar Türkiye genelinde AKP binalarına yürüyüşler düzenleyerek siyah çelenk bıraktılar.

Kamu emekçileri KESK’in toplu görüşmelerden çekilmesinin ardından Başbakan Erdoğan’ın KESK’i hedef alan konuşmalarını gerçekleştirdikleri yürüyüşlerle protesto ettiler. Birçok ilde gerçekleşen yürüyüşlerde toplusözleşme ve grev hakkı talebini yükselttiler.

İstanbul: “Biz bu oyunda yokuz!”

Bakırköy Özgürlük Meydanı’nda toplanan KESK İstanbul Şubeler Platformu bileşenleri, AKP Bakırköy İlçe Başkanlığı’na kadar sloganlar ve alkışlarla yürüyüş gerçekleştirdiler.

“Taleplerimiz uçuk kaçık değil, insanca yaşam!”, “Malum olan İMF’nin AKP’si!”, “Eşit işe eşit ücret!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Biz bu oyunda yokuz!”, “Parasız eğitim parasız sağlık!”, “7 yıldır orta oyunu oynuyorlar!” dövizlerinin açıldığı eylemde basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Hatun İldemir okudu. Yürüyüş ve eylem boyunca sloganlar atıldı.

Kamu Emekçileri Bülteni ve KESK’in Sesi dağıtımlarının yapıldığı eylem AKP binasına siyah çelenk konulması ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul***Ankara’da siyah çelenk eylemi...***

Ankara’da AKP il binasına siyah çelenk bırakmak için Sakarya Caddesi’nde toplanan KESK’liler, Ankara AKP İl binasına kadar sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. AKP binası önünde polis barikatı ile karşılaşan KESK’liler barikat önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla AKP ve Başbakan Erdoğan’ı protesto ettiler.

KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hasan Karakaya’nın yaptığı seslenişle başlayan eylem KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek’in okuduğu basın açıklamasıyla devam etti. KESK’liler açıklamanın ardından AKP İl binası önüne siyah çelenk bıraktılar.

Kızıl Bayrak / Ankara***Adana: “Derhal o masadan kalkın!”***

KESK Adana Şubeler Platformu bileşenleri AKP İl binasına yürüyüş düzenlediler.

5 Ocak Meydanı’nda başlayan yürüyüşte KESK’liler Çakmak Caddesi üzerinden AKP Adana İl Binası önüne geldiler. Çevreden izleyenlerin de alkışlarla destek verdiği eylemde basın açıklamasını KESK Adana Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hüseyin Kozan yaptı.

20 Ağustos 2008 / Adana**20 Ağustos 2008 / İstanbul**

KESK’in toplu görüşmelerden kalktığı masanın hükümetin tek taraflı önerilerini kamu emekçilerine dayattığı bir masa olduğunu söyleyen Kozan, görüşmelerdeki pazarlıkların sendikaların aidatlarının yükseltilmesi için yapıldığının altını çizdi. Açıklama şu sözlerle son buldu: “Buradan tüm kamuoyu önünde bir kez daha masada oturan konfederasyonlara sesleniyoruz: Kendinizi daha fazla gülünç duruma düşürmeyin, derhal o masadan kalkın! Gelin hep birlikte sokaklara çıkarak toplusözleşme ve grev hakkımızı kullanılır hale getirelim!”

Kamu Emekçileri Bülteni’nin dağıtıldığı eyleme 50 emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana***İzmir: “Bombalar hepimize!”***

KESK İzmir Şubeler Platformu eylemini, İzmir’de 19 Ağustos günü gerçekleştirilen bombalı saldırı ile birleştirerek, “Bombalar hepimize” şiarı ile bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

KESK İzmir Şubeler Platformu adına yapılan açıklamada, bombaların hedefinde Anafartalar’dan, Güngören’den sonra İzmir’in olduğu, son yapılan saldırıda Eğitim-Sen üyesi Özgül Yenidoğan’ın da aralarında bulunduğu 16 vatandaşın yaralandığı belirtildi.

Açıklamanın sonunda şunlar söylendi: “Bilinmelidir ki; İzmir’de ve ülkemizin her yerinde patlayan bombaların sesi işçi ve emekçilerin gerçek barış ve demokrasi seslerinden daha güçlü olamayacaktır. Bizler KESK olarak özgür demokratik bir Türkiye’de kardeşçe bir arada yaşamı savunmaya devam edeceğiz.”

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün de, işçi ve emekçilere dönük saldırılar ve İzmir’de patlayan bombayla ilgili bir konuşma gerçekleştirdi.

Eylemde “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “İnsanca bir yaşam istiyoruz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”

sloganları atıldı.

DİSK yöneticilerinin de destek verdiği eyleme 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir**Kamu emekçilerine sefalet zammı!**

Sermaye hükümeti, kamuda toplu görüşmelerin 25 Ağustos günü gerçekleştirilen 3. oturumunda baklayı ağzından çıkardı, 2009 yılı memur zamlarının bütçeye olan maliyetinin 5 milyar 750 milyon olacağını açıkladı. Bu rakam, hükümetin %7,5 oranında zam öngördüğünü gösteriyor.

Hükümetin 3. oturuma ilişkin yaklaşımlarını değerlendiren KESK, hükümetin kamu emekçilerini 2009 yılında enflasyona kurban edeceğini belirtti. Hükümetle toplu görüşme masasında görüşmelerini sürdüren diğer kamu sendikalarına AKP hükümetine karşı ortak mücadele çağrısı yaptı. Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

“Masadaki Konfederasyonlar KESK’le uğraşmak yerine Hükümet’le uğraşmalıdır. KESK’in itirazı yoksullaşmayadır. KESK’in itirazı tek taraflı ücret belirleme usulünedir. KESK’in itirazı kamu emekçilerinin taleplerinin yok sayılmasınadır. KESK’in itirazı hükümet yanlısı sendikaların kadrolaşabilmesi için devletten teşvik istemelerinedir.

Bizler itirazlarımızı alanlarda dile getirmeye devam edeceğiz. Masadaki sendikalara çağrımızı bir kez daha yineliyoruz: Gelin kamu emekçilerini yoksulluğa mahkum etmek isteyen AKP Hükümetine karşı ortak mücadele edelim!”

KESK: “Neyin pazarlığı yapılmaktadır?”

KESK yaptığı yazılı açıklama ile toplu görüşme oyununu eleştirdi. Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı tarafından hazırlanan, 2009-2011 yıllarını kapsayan “Orta Vadeli Program”da kamu emekçilerine verilecek zam oranı belli iken masada neyin pazarlığının yapıldığını sordu. Açıklamada şunlar söylendi:

“Programın ‘Maliye Politikaları’yla ilgili kısmının ‘Kamu Harcama Politikası’ alt başlığında, ‘Kamu kesiminde ücret ve maaşlar hedeflenen enflasyon oranında artırılacaktır. Gerçekleşmenin, enflasyon hedefini aşması durumunda fark telafi edilecektir’ ifadeleri yer almaktadır.

Aynı programın ‘Hedef ve Göstergeler’ kısmında yer alan enflasyon hedefleri ise 2009 yılı için %7,5, 2010 yılı için %6,5 ve 2011 yılı için %5,5’tir. Programda açıkça enflasyon hedefi oranında maaş artışı öngörüldüğüne göre, önümüzdeki 3 yıllık zam oranları şimdiden belirlenmiştir. Ek ödemeleri tek taraflı olarak açıklayan, maaş zam oranlarını yıllar öncesinden belirleyen AKP Hükümeti ile görüşülecek ne kalmıştır? Masada hala neyin pazarlığı yapılmaktadır?”

KESK, yaşanan gelişmelerin toplu görüşme masasının hiçbir işlevi olmadığını gösterdiğini, hükümet ve masadaki konfederasyonların kamu emekçilerini kandırmayı bırakmaları gerektiğini söyledi.

TİB-DER: Gemiler kara bir tabut olmaya devam ediyor!..

Kaçıncı cehennemden döndüm biliyor musun, saydın mı bu kaçıncı ölmem?..

Kocaeli/Körfez Yarımcada kurulu bulunan Marmara Tersanesi'nde çalışan İsmail Kırılancık isimli 49 yaşındaki işçi, 27 Ağustos akşamı saat 21.00 sularında çalıştığı güverteden düşerek yaşamını yitirdi.

Tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin tek adresi Tuzla değildir. Evet, Türkiye'de gemi inşa ve bakım onarım sektörü gelişmiş ve güçlenmiştir. Bu 21. yüzyıl gelişmişliğinin ardında 19. yüzyıl çalışma koşulları yatmaktadır. Kurationsız çalışma, dizginsiz sömürü, kayıtdışı çalıştırma ve işçi sağlığı ve iş güvenliğine kaynak aktarmama başlıca sorunlardır. Bu sorunların sadece Tuzla'da yaşandığını sananlar büyük bir yanılgı içerisindedir. Bugün tersanelerin Tuzla'dan taşınması ile ölümlerin durdurulabileceğini sananlar bu durumu nasıl açıklayacaklar? Tuzla taşınınca ölüm merkezinin sadece adı değişecektir. Yalova, Körfez, Zonguldak, Adana, Cide... Hiç fark etmez. Üstelik bu saydığımız yerlerin hangi birinde iş cinayeti yaşanmadı ki. Zira hepsinin çalışma koşulları Tuzla tersaneleriyle aynı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, şimdi bu Tuzla türevlerine ne diyecek? Bir tersaneyi kapatıp birkaç gün içinde açma oyununa devam edecek mi? Zira her tersaneyi kapattıklarında başka bir tersaneden işçi cenazeleri çıkmaya devam ediyor. Dolayısıyla da çözüm asla ve asla tersane kapatmakla olmuyor. Tersane kapatmak sadece işçilere zarar veriyor. Ölümleri önlemiyor. Ölümlerin önlenbilmesi taşeronluğun kalkması, işçi katili patronların yargılanması ve işçi sağlığı ve iş güvenliğine kaynak aktarılmasıyla mümkündür. Çalışma ve Sosyal

Güvenlik Bakanlığı ve devletin diğer kurumları işte bu hayati noktaya dokunamamaktadırlar. Çünkü onlar tersanecilik sektörünün dünyada rekor kırmasıyla ilgilenmektedir. Bugüne kadar bu 100'ü aşkın işçi cenazesini çıkaran gemiler kara bir tabut olmaya devam ediyor. Devletin bugüne kadar çözemediğini biz işçiler örgütlü gücümüze dayanarak çözeceğiz. İşçi ölümlerini umarsızca izleyen tersane patronları ve onlarla aynı dili konuşan yetkililere söyleyecek tek bir sözümüz var.

“Sabah'ın bir sahibi var, sorarlar bir gün sorarlar”

TERSANE İŞÇİLERİ BİRLİĞİ DERNEĞİ
28 Ağustos 2008

TİB-DER (Yeni adres):
Evliya Çelebi Mah. Yasemin Sokak, No: 31/3
İçmeler-Tuzla
Tel: 447 44 81

Tersanelerde kapatma oyunu sürüyor...

RMK Tersanesi yeniden faaliyette!

Geçtiğimiz hafta içerisinde çalışma hayatında kimi tehlikeleri barındırdığı gerekçesiyle RMK Tersanesi'ne bir ay, filika cinayetinin sorumlusu olan GİSAN Tersanesi'ne de 20 gün kapatma cezası verilmişti. Ancak kapatmaların ardından beş gün gibi kısa bir zaman geçtikten sonra RMK Tersanesi eksiklerini giderdiği gerekçesiyle bakanlığa başvurdu ve tekrar faaliyete başladı. GİSAN Tersanesi'nin de faaliyete geçmesi an meselesidir. Zira bugüne kadar kapatılan her tersane eksiklerini ne kadar giderip gidermediğine bakılmaksızın açılmaktadır.

RMK'da yaşanan budur, GİSAN da yaşanacak olan da budur. Sermaye devletin, tersanelerde yaşanan onlarca iş cinayetini önlemesi mümkün değil. Verilen geçici kapatma cezaları sadece ve sadece yaşanan vahşi ölümlere karşı gelişen kamuoyu tepkisini ve işçilerin mücadelesini kırmaya yönelik manevralar olarak algılanmalıdır.

Tersaneleri kapatmalarının hiçbir yaptırım gücünün olmadığı ortadadır. Bugüne kadar verilen kapatma cezalarının sonuçları da biliniyor. Burada mağdur edilen sadece birkaç günlüğüne de olsa işsiz kalan tersane işçisidir. Bu arada devletin vermek istediği mesaj asalak tersane patronlarına değil tersane işçisinedir. Sermaye devleti, işsizlik sopasını sallayarak tersane işçisini ölüme razı etmeye çalışmaktadır. Bu anlayışın sözcüsü GİSBİR Başkanı Murat Bayrak'ın *“şimdi ölümleri konuşuyoruz ama yıl sonuna doğru işsizliği konuşacağız”* sözleri bunu kanıtlamaktadır.

Sermaye devleti ve onun hizmetindeki hükümetin tutumu tersane patronlarından yanadır. Dolayısıyla tersane kapatmak, bu oyunun sadece bir parçasıdır. Tersane patronlarına uygulayacakları en büyük “ceza” budur. Buna birkaç kuruşluk para cezası da eklenebilir. Devletin yapacağı sınıırı buraya kadardır. Oysa yeni çıkardıkları yasa ve yönetmeliklerle patronlara sundukları ayrıcalıkların sınırı yoktur.

Devletin bu oyunu sürerken tersanelerden işçi cesetleri çıkmaya devam ediyor/edecek. Çünkü işçi ölümlerine yolaçan nedenler yerli yerinde durmaktadır ve devletin ve tersane patronlarının bunlara dokunmaya niyeti yoktur.

Patronların kâr hırsı sonucu 110 işçi değil, onlarca hatta yüzlerce işçinin ölmesi kaçınılmaz olacak. Çünkü bu düzenin adı KAPİTALİZM'dir. Kapitalizm sadece tersanede değil her yerde işçi kanı ve emeği üzerine yaşamaya devam eder.

Kapitalizm, gündüzlerinde sömürülmeyen gecelerinde aç yatılmayan ekmek, gül ve hürriyet günleri hırsıyla yanıp tutuşan işçiler tarafından tarihin çöplüğüne atılmayı bekliyor.

Tersane İşçileri Birliği

Tersane İşçileri Birliği: “Makyaj’a devam!”

Tersane İşçileri Birliği, RMK Tersanesi'nin bir ay süreyle kapatılması kararına ilişkin yaptığı yazılı açıklamada, tersane kapatmanın “makyaj” amacı taşıdığını vurguladı. Tersane kapatanların ölümlerin tersane kapatmakla çözülemeyeceğini gayet iyi bildiklerinin belirtildiği açıklamada şunlar söylendi:

“Devlet burada bir kez daha patronlara dokunuluyor imajını vermektedir. Oysa bu kısa ‘dokunmalar’ patronları zerrece sarsmadığı gibi, kısa süreli zararların faturasını işçinin sırtından çıkarmasını bilmektedirler. Başbakan kamuoyu gözünde ‘inandırıcı’ olmaya çalışmaktadır. Zira o bir toplantısında ‘önlem almayan patronu yakarım’ demişti. Başbakanın da diğerlerinin de yakacağı bu kadardır. Onlar patronlar karşısında ateş olsalar cürümleri kadar yer yakarlar. Onların patronlara geçen cürmü bu kadardır. Yüzeyseldir, biçimseldir. Burada asıl yanan tersane işçisidir. Başbakanın bu açıklamasından bugüne kadar geçen süre içindeki işçi cenazesi sayısı bellidir. Başbakan ve devlet, işçiyi bu cehennemde yakan bir zebani gibidir.

Dün olduğu gibi bugün de söylüyoruz. Aşırı kar hırsı oldukça, taşeronluk yasal kılıfına uydurularak devam ettirildikçe, işçi katili tersane patronları yargılanmadıkça tersane de kapatsalar, tersaneleri uzaya da taşısalar cinayetler sürecektir. Zira ölümleri doğuran nedenler tersanelerle birlikte taşınacaktır. Ölümleri doğuran nedenleri devletin her fırsatta savunduğu düşünüldüğünde, geriye bir tek umut kalıyor. O da kanını dökerek dev gemileri inşa eden nasırlı ellerin kenetlenmesidir. Şimdilik onlar söz söyleyebilirler. Şimdilik her şeyi kendileri belirleyebilirler. Şimdilik kanımız üzerinden sırça köşkler inşa edebilirler. Ama şu bilinsin ki yarın bizim. Gelecek bizim. Kanımızın son damlasını patronların çıkarı için değil, kendi kurtuluşumuz için akıtacağız.”

GİSAN tersanesi de kapatıldı!

22 Ağustos günü RMK Marine Tersanesi'nin bir ay süreyle kapatılması kararının hemen ardından 12 Ağustos günü yaşanan filika cinayetinde üç işçinin yaşamını yitirdiği GİSAN tersanesi 20 gün süreyle kapatıldı.

Tersane İşçileri Birliği yaptığı açıklamada kapatma kararına ilişkin şu görüşlere yer verdi:

“GİSAN tersanesinde yapılan denetlemenin sonunda işyerinin ‘elektrik teması riski, basınç artışı, boğulma ve zehirlenme riski, tavan çökmesi riski ile kimyasal parlayıcı ve patlayıcı maddelerin parlama ve patlama riski’ nedeniyle faaliyetlerinin durdurulması istendi.”

“Devlet yetkililerinin yapacağı şey birkaç günlüğüne tersane kapatmaktır. Oysa sorun işçi sağlığına değer vermeyen aşırı kar hırsının hakim olduğu düzendir. Bu düzen Tuzla tersanelerinde hiçbir kuralı ve yasayı tanımadan işçi kanıyla varlığını sürdürmektedir. Bu düzen ancak bizim örgütlü gücümüzle değişebilir. Ne devlet ne de patronlar kendi çıkarlarına aykırı davranmaz / davranamaz. Ancak ve ancak tersane işçileri olarak bizler sözümüzü söylediğimiz zaman insanca bir yaşamı kurabiliriz.”

Grevler, direnişler ve TİS süreçleri devam ediyor!

Grev ve direnişlerle dayanışmayı yükseltelim!

Geçtiğimiz yıl toplu sözleşme ve grev süreçleriyle sınıf cephesinde hareketli geçen bir dönemin ardından bugün de Türkiye'nin çeşitli yerlerinde sayıları giderek artan direniş ve grevler yaşanıyor.

Havayollarında sermayeye korku salan grev oylama sürecinin hemen ardından Türk Telekom'da yaşanan 44 günlük grev süreci işçi sınıfı hareketinin son yıllarda gösterdiği en yaygın mücadele düzeyini işaretliyordu. Halen çeşitli yerelerde devam eden grev ve direnişler ise bu süreci izledi. Bu grev ve direnişler genelde farklı sorunlar/ farklı talepler üzerinde yükseliyor.

TEGA'da grev bekleyişi sürüyor...

Halihazırda devam etmekte olan grev süreçlerine göz attığımızda, en eski olarak DİSK / Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şubesi'nin Sincan Organize Sanayi Bölgesi'ndeki TEGA grevi göze çarpıyor.

200'lü günlerini yaşayan TEGA Mühendislik grevi, çeşitli kırılmalar yaşasa da fiili olarak devam ediyor. Fabrika önündeki grev bekleyişi grev gözcüsü işçilerin düzenli olarak tuttuğu nöbetlerle devam ediyor. Ankara'daki sendikalardan belli aralıklarla grev ziyaretleri gerçekleştiriliyor.

KOÜ işçileri direniyor...

DİSK'e bağlı OLEYİS'in 31 Aralık 2007 tarihinde Kocaeli Üniversitesi'ne bağlı kantin ve işletmelerde başlattığı grev, zayıflayan yapısına rağmen devam ediyor. Grev süresince grev kırıcılığına ve Üniversitesi Rektörlüğü'nün grevi karalamaya dönük çabalarına karşı direnen işçiler grev gözcülüğü görevlerini sürdürüyorlar.

DESA'da sendikal örgütlenme mücadelesi...

İstanbul'da süren ve Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu tarafından canlı tutulan grev ve direnişler ise sergilenen kararlılıkla öne çıkıyor.

Bunlardan Deri-İş Sendikası'nın Düzce'de başlayan ve Sefaköy'deki DESA Deri fabrikasına sıçrayan direnişleri en uzun direniş süreci olma özelliğini taşıyor. DESA Deri'nin Düzce Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikasında 29 Nisan 2008 tarihinde 40 işçinin atılmasıyla başlayan direniş, 3 Temmuz'da Sefaköy Desa önünde direnişe başlayan Deri-İş üyesi Emine Arslan'ın da katılmasıyla iki fabrika üzerinden yürüyor.

Unilever'de kararlı direniş....

Yine Türk-İş'e bağlı sendikalardan TÜMTİS İstanbul Şubesi'nin yoğun örgütlenme çalışmaları sonucu sendikal örgütlenmeye adım attığı Unilever depolarında 26 Mayıs 2008 tarihinde 90 işçinin işten atılması üzerine başlayan direniş devam ediyor. Direniş 90'lı günleri geride bırakmış bulunuyor.

E-Kart'ta sendika hakkı grevi....

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin 38. yıldönümünde Eczacıbaşı ve Giesecke Devrient ortaklığındaki E-Kart işyerinde Basın-İş Sendikası

İstanbul Şubesi'nin başlattığı grev, patronun tüm baskı ve engellemelerine rağmen gelişerek devam ediyor. E-Kart işçileri içeriyle dışarının bağına güçlendirerek E-Kart patronuna geri adım attırmak için Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrika önünde bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Burulaş'ta sendikal örgütlenme...

TÜMTİS Sendikası Bursa Şubesi'nin Burulaş'ta sarı otobüs şoförleri üzerinden yürüttüğü sendikal örgütlenme mücadelesi, işten atma saldırısına karşı başlatılan direnişle sürüyor.

Liman'daki mücadelede kopma süreci...

İstanbul'da son süreçte ortaya çıkan bir başka direniş ise, başlangıçta coşku ve kararlılığı ile göze çarpan Arser işçilerinin direnişi oldu. Arkas Holding'e bağlı Arser'de çalışan işçiler Liman-İş Sendikası'na üye olmalarının ardından işten atma saldırısıyla karşı karşıya kaldılar. İşten atılan 400'ü aşkın işçi yaptıkları çeşitli eylemlerin yanı sıra Ambarlı'daki sendika temsilciliği önünde beklemeye başladılar. Patron-taşeron işbirliği ile yürütülen saldırılara karşı direnen işçilerin mücadelesi geline nokta zayıflamış durumda. İşçilerin önemli bir kısmı işe geri dönerken, bir kısmı sendika temsilciliğindeki bekleyişlerini sürdürüyor.

Burgaz Rakı ve Bell Karper'de direniş...

Geçtiğimiz haftalarda sendikal örgütlenme mücadelesine karşı girişilen işçi kıyımının yeni bir örneği Tek Gıda-İş Sendikası'nın Çorlu ve Kırklareli'nde bulunan Burgaz Rakı ve Bell Karper işyerlerinde yaşandı. Burgaz Rakı'da sendikal örgütlenmeden dolayı işten atılan 3 işçi, Bell Karper'de ise 6 işçi, işten atma saldırılarının ardından fabrika önlerinde başlattıkları direnişlerini sürdürüyorlar.

Menderes Tekstil'de direniş...

Örgütsüzlüğün yoğun olduğu Denizli'de geçtiğimiz haftalarda başlayan Menderes Tekstil

işçilerinin direnişi fabrika önünde devam ediyor. Sarayköy'de işten atılan 400'ü aşkın işçinin direnişine Denizli'deki sendikalardan da destek geliyor. Menderes Tekstil'de 4200 işçi çalışıyor.

Yörsan'da bekleyiş....

Direnişin devam ettiği bir diğer bölge ise Balıkesir Susurluk... Sendika hakkı için Susurluk'taki Yörsan fabrikası önünde direnişlerini sürdüren Tek Gıda-İş üyesi Yörsan işçileri önlükleriyle beraber bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Sarıyer'de kazanılmış haklar korundu...

15 Ağustos'ta kazanılmış haklarının geri alınmasına karşı greve başlayan Genel-İş Avrupa Yakası Bölge Başkanlığı'na bağlı 1 No'lu Şube üyesi Sarıyer işçileri, 7 gün süren grevlerinin ardından belediye yönetimi ile anlaşma sağladılar. Belediye yönetiminin 10 kuruşluk kıdem zammını 8 kuruşta çekme tavrına karşı başlatılan grev, kazanılmış hakların korunmasıyla noktalandı. TİS sonucunda kıdem zammı 10 kuruşta kalırken, mevcut yevmiyelere %14 oranında zam (ortalama 53 YTL olan yevmiyeler 63-67 YTL'ye çıkarıldı) yapıldı. Sosyal paket ise 220 YTL olarak belirlendi.

Genel-İş Avrupa Yakası 1 No'lu Şube'ye bağlı Fatih Belediyesi'nde sağlanan anlaşma sonucunda ise, yevmiyelere %10 oranında zam yapıldı ve kıdem zammı 145 kuruşta çıkartıldı.

Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 2 No'lu Şube'ye bağlı Küçükçekmece Belediyesi'nde sona eren toplu sözleşmede de zam oranı %12 olarak belirlendi.

Kadıköy ve Kartal'da toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor...

Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge'ye bağlı 1 No'lu Şube'nin Kartal ve Kadıköy Belediyeleri'nde toplu sözleşme görüşmelerinde tıkanma sürüyor.

Kartal'daki grev tarihi 12 Eylül, Kadıköy Belediyesi'nde ise 17 Eylül olarak belirlendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Unilever önünde birleşik mücadele adımı...

“Sermayenin saldırılarına karşı tek seçenek birleşik mücadele!”

Türk-İş Şubeler Platformu’nun grev ve direnişlerle dayanışma çağrısına yanıt veren HSGGP bileşenleri, 27 Ağustos günü Gebze’de Unilever depoları önünde yaptıkları kitlesel eylemle direnen işçilerin yalnız olmadığını haykırdılar.

Unilever önünde yüzlerce işçinin katıldığı eylemde Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi’nin, Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde devam eden grevinden işçiler, Düzce’de direnişte olan Deri-İş Sendikası üyesi DESA işçileri, Balıkesir Susurluk’ta sendikal örgütlenme mücadelelerini sürdüren Tek Gıda-İş Sendikası üyesi Yörsan işçileri direniş coşkularıyla eylemde yer aldılar. Eyleme ev sahipliği yapan TÜMTİS üyesi direnişçi Unilever işçileri ise eş ve çocuklarıyla beraber katıldılar. Bu tablo eylemin belki de en anlamlı görünümünü oluşturdu.

Unilever önünde “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla karşılanan platform bileşenleri sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele çağrısı yaptılar.

TTB Merkez Konseyi, **İstanbul Tabip Odası**, DİSK/Basın-İş, **Liman-İş**, Limter-İş, **TÜMTİS**, Türk-İş’e bağlı **Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi**, Deri-İş, **Tez Koop-İş 2 No’lu Şube** ve **Gebze Şubeleri**, Seluloz-İş, **T. Harb-İş Anadolu Yakası ve İstanbul Şubeleri**, Tek Gıda-İş Sendikası, **Emekli-Sen Kartal Şube**, Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube, **Petrol-İş 1 ve 2 No’lu Şubeler**, Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi, **Belediye-İş 2 No’lu Şube**, Hava-İş, **Haber-İş 1 No’lu Şube**, Eğitim-Sen sendikalar düzeyinde eyleme katılım sağladılar. BDSP, **Tersane İşçileri Birliği Derneği**, OSB-İMES İşçileri Derneği, **Alınteri**, SEH, **ÖDP**, EMEP, **TKP**, Devrimci Hareket, **DİP Girişimi**, EED, **UİD-DER**, İKP, **Halkevleri**, DTP ise eyleme katılım sağlayan ilerici ve devrimci kurumlardı.

Eylem boyunca kitlenin en önünde yer alarak direniş sloganlarını atan ve ayları bulan direnişlerine rağmen diriliklerini koruyan direnişçi işçiler dikkat çektiler. Kitlenin önünde yer alan ve birçok slogana öncülük eden Yörsan işçisinin tüm kitleye tekrarlattığı “*Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!*” sloganı anlamlı biçimde sahiplenildi.

Eyleme katılan kurumlara teşekkür eden ve birleşik mücadele çağrısı yapan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, sürekli olarak sınıf dayanışması ve birleşik mücadele çağrısı yaptı. SSGSS sürecinde Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu çatısı altındaki birleşik mücadele deneyimini hatırlattı.

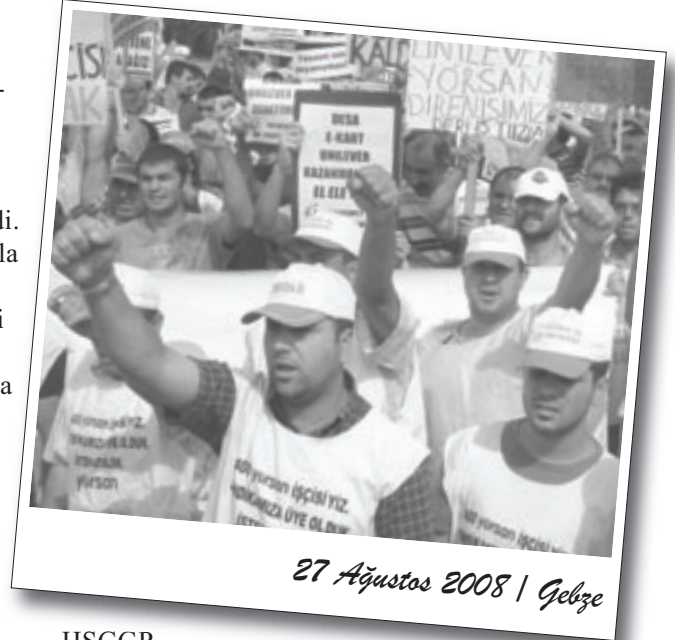
Eylemde ilk sözü direniş ve grevdeki işçiler adına E-Kart grevcisi Savaş Bahadır aldı. Direniş ve grevlerini sürdüren işçilerin edindiği mücadele deneyimine ve isteğine değinen Bahadır, birleşik mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı. Direnen işçilerin eş ve çocuklarıyla beraber mücadeleyi sürdürdüklerini haykırdı. Türkiye genelinde süren grev ve direnişlerin sahiplenilmesi çağrısını yükselten Bahadır, Türk-İş’in de bu mücadelede direnen işçilerin yanında olmasını istediklerini duyurdu.

Eyleme katılan Türk-İş Genel Sekreteri Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel ise, direnen işçileri selamlayarak başladığı konuşmasında Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu’nun startını verdiği “*Direnisteki işçilerle 5 YTL’ni paylaş*” kampanyasının anlamlı olduğunu söyledi ve tüm sendikaların bu kampanyaya destek vermesini istedi.

Grev ve direnişlere destek değil köstek olmasıyla ünlenen Türk-İş’in genel sekreteri olarak konuşan Türkel, direniş ve grevlerle dayanışmanın görevleri olduğunu, bunu yapmayan sendikaların tutumunun doğru olmayacağını ifade etti. Başbakan ve Çalışma Bakanı’na seslenerek, hak alma mücadelesi veren işçilerin görmezden gelinemeyeceğini söyledi. Direniş ve grevdeki işçilerin yanında olma sözü verdi.

Eylem sloganlarla devam etti. Eyleme Hava-İş, Deri-İş, TÜMTİS sendikaları genel başkanlarıyla beraber katıldılar. Unilever önündeki eylemin son konuşmacısı ise Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu adına konuşan Hüseyin Demirdizen’di.

TEGA’yu, Kocaeli Üniversitesi’ni, Denizli’de Menderes Tekstil’i, Bursa’da Burulaş direnişlerini de içine katarak süren grev ve direnişlerin sermayenin yalanlarını ortaya çıkardığını söyleyen

HSGGP sözcüsü, direnen işçilerle dayanışmanın bundan sonraki süreçte de devam edeceğini duyurdu.

HSGGP adına yapılan konuşmanın ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Grev ve direnişlere birleşik destek!

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP), 25 Ağustos günü gerçekleştirdiği basın toplantısı ile, süren grev ve direnişlerle dayanışmayı büyütme, “istihdam paketi” ve “İşçi sağlığı ve iş güvenliği” yasalarına karşı mücadele çağrısı yaptı.

Basın toplantısına grev ve direnişteki sendikalar adına TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun katılırken, İTO Yönetim Kurulu Üyesi Nazmi Algan, TMMOB İKK adına Dinçer Mete ve KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Hatun İldemir katıldı.

Toplantıda ilk sözü alan Algan, birleşik mücadeleye vurgu yapan konuşmasının ardından sözü Çayan Dursun’a bıraktı. Dursun, Unilever’deki örgütlenme sürecine dair yaptığı bilgilendirmenin yanı sıra DESA ve E-Kart’taki mücadele süreçlerine değindi. ‘90’lı yılların ardından sınıf hareketi içinde ilk defa bu kadar yoğun bir örgütlenme isteğinin belirdiğini ifade etti. Türk-İş’in süren grev ve direnişlere olan ilgisizliğine değinen Dursun, “*Direnen işçilerle 5 YTL’ni paylaş*” kampanyasına platformun verdiği desteğin çok önemli olduğunu söyledi. Grev ve direnişlerin kazanımının işçi sınıfının kazanımı olacağını altını çizdi. Konuşmasını 27 Ağustos günü Gebze’de Unilever önünde DESA, E-Kart ve Unilever işçilerinin katılacağı birleşik eyleme çağrı yaparak sonlandırdı.

TMMOB, KESK ve İstanbul Tabip Odası adına yapılan konuşmalarda, sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele çağrısı yapıldı. Ortak açıklamayı okuyan İTO Yönetim Kurulu üyesi Nazmi Algan açıklamayı şu sözlerle sonlandırdı:

“*Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu olarak; sağlığımızdan ve güvenli gelecek talebimizden vazgeçmeyeceğiz. Birleşik mücadeleyi bugün direnişlere zorlanmış olan işçiler ve sendikalarıyla büyütme çalışacağız. Örgütlenmenin, sendikalaşmanın, hakkını aramanın doğal ve insani bir talep olduğunu herkese göstermeye çalışacağız. Bildirilerimizle, toplantılarımız, panellerimiz ve eylemlerimizle işçilerle birlikte güvenli gelecek talebini yükselteceğiz.*”

Algan, HSGG Platformu olarak yapacakları dayanışma ve eylem programını açıkladı.

Programda şu başlıklar yer alıyor:

* 27 Ağustos 2008 Çarşamba günü saat 14.00’te tüm direnişlerle dayanışma göstermek amacıyla Gebze’de Unilever depoları önünde yapılacak eyleme katılım...

* Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu’nun başlattığı “Direnisteki işçilerle 5 YTL’ni paylaş” kampanyasını desteklemek...

* 1 Ekim’e kadar SSGSS Yasası’na karşı tepkiyi sürdürmek ve grev direnişlerle eylemli dayanışmayı yükseltmek...

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden...

HABAŞ'ta iş cinayeti!

Filika katliamının ardından bir cinayet haberi de HABAŞ'tan geldi. Bakırçay havzasında kurulu bulunan ve binlerce işçinin çalıştığı HABAŞ Demir-Çelik, alanında Türkiye'nin en büyük işletmeleri arasında.

İş cinayeti 24 Ağustos günü, HABAŞ'ın haddehaneler bölümünün kanga sevkiyat sahasında meydana geldi. Üretim satışlarında 3. sıraya yükselen bir firmanın sevkiyatlarının ne hızda yapıldığını kestirmek zor olmasa gerek. Aliğa limanından kanga demir sevkiyatı yapılırken forkliftin aparatı yanında duran tır şoförünün kafasına çarptı. Tır şoförü feci bir şekilde yaşamını yitirdi.

Forkliftçi ve tır şoförü taşeronlarda çalıştıkları için, HABAŞ patronu sorumluluğu taşeron ve daha önemlisi işçilere yükleyecek, kendi sorumluluğunu örtbas etmeye çalışacaktır.

Bu ölümler ancak, başta Habaş olmak üzere Bakırçay havzasındaki demir çelik işçilerinin kuralı, düzensiz, yoğun çalışma temposu ve taşeronlaştırmaya karşı mücadeleyi yükseltmesiyle engellenebilir.

Kızıl Bayrak / İzmir

Baydemirler'de ücret gaspı!

Kıraç'ta kurulu Baydemirler Tekstil Fabrikası'nda çalışan işçiler 22 Ağustos günü iş bıraktılar. Hak gasplarının ve sömürünün yoğun biçimde yaşandığı fabrikada işçiler uzun zamandır ücretlerini zamanında alamıyorlardı. Maaşlar her ay 20-30 gün geciktiriliyor ve zorunlu mesailere bırakılıyorlardı. Mesai ücretleri de maaş bordrolarına yansıtılmıyordu.

Bu ayki maaşların zamanında verilmemesi üzerine işçiler iş durdurarak ücretlerini talep ettiler. 08.00-16.00 vardiyasında çalışan işçiler, işbaşı yapmak üzere gelen 16.00-24.00 vardiyasındaki işçilerle birleşerek eyleme geçtiler. İki vardiyada çalışan işçilerin eyleme katılması ile üretim durma noktasına geldi.

Patron, işçilerle toplantı yaparak ortamı yatıştırmaya çalıştı. İşçileri önce işbaşı yapmaları için ikna etmeye çalışan patron, ikna edemeyince tüm işçileri (yaklaşık 300 işçi) işten çıkardığını bildirdi. Bunun üzerine işçiler fabrika önünde direniş geçerek çıkış belgelerini ve tazminatlarını talep ettiler. Patron işçilerle tekrar görüşerek, isteyen işbaşı yapabileceğini, tüm işçileri ücretli izinli saydığını, isteyen de işten çıkabileceğini belirtti.

Ödenmeyen ücretleri ayın 26'sında verebileceğini, bundan sonrası için de ücretlerin ayın 20'sinde mutlaka verileceğini söyledi. İşçilerin büyük kısmı işten çıkışlarını almak istediklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

ROTOPAK'ta grev hazırlığı...

Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi'nin örgütlü olduğu Rotopak fabrikasında

topluszleşme görüşmeleri devam ediyor. Rotopak patronu, 2007 yılının başında imzalanan topluszleşmenin çok daha gerisinde bir sözleşme öneriyor.

Basın-İş Sendikası'na üye yaklaşık 370 işçiyi kapsayan görüşmelerin 20 Ağustos'ta gerçekleşen oturumunda kölelik dayatmalarını sürdüren Rotopak patronu ipleri koparttı. Patron, haftalık 40 saat olan çalışma süresini 45 saate çıkarmak isterken, %100 olarak ücretlendirilen fazla mesailer %50'ye çekmeye çalışıyor. Yanısıra sosyal yardım paketini yarı yarıya indirmeyi ve yıllık 4 ikramiyeyi maaşlara dağıtmayı öneriyor.

Rotopak patronu Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer aleyhinde yazı yazdırarak, bunu fabrikanın panosuna astırmak istemişti. Rotopak işçilerine şube başkanını kötüleyen patron, "Bu sizin daha fazla para almanızı istemiyor!" diyerek şube başkanı aleyhinde propaganda çalışması yürütmüştü. Panoya asılan yazıyı indirerek şube başkanlarına sahip çıkan işçiler ise sendikalarıyla beraber davranmaya devam edeceklerini ilan etmişlerdi.

Devam eden görüşmelerde 28 Ağustos'tan itibaren arabuluculuk süresi başlayacak. Eğer bu sürede de anlaşma sağlanamazsa 60 günlük greve çıkış dönemine girilecek. Sözleşmedeki kölelik dayatmaları işçiler arasında tepkiyle karşılanıyor ve grev isteğini güçlendiriyor. İşçiler patronun dayatmalarına karşı Cumartesi ve Pazar günleri mesaiye kalmama kararı aldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Nişantaşı'nda direniş sloganları...

DESA Deri'nin Sefaköy ve Düzce'deki fabrikalarında aylardır devam eden sendikal örgütlenme mücadelesi çeşitli eylemlerle sürüyor.

DESA'yla dayanışma amacıyla T. Deri-İş

Sendikası tarafından 23 Ağustos günü

Nişantaşı'ndaki DESA Mağazası önünde eylem gerçekleştirildi. "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sendika yoksa üretim de yok!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "Sendika anayasal hak!", "İşçiler birleşin, sömürüye son!" dövizlerini taşıyan işçiler alkış ve sloganlarla eylemi başlattılar.

Basın açıklamasını Tuzla Deri İş Sendikası Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Gürsel Menteşe gerçekleştirdi. Sefaköy'de 52, Düzce'de 116 gündür direnen Desa işçilerinin karşı karşıya kaldıkları saldırı

ve gözaltı süreçlerinden bahsetti. Bu işin ancak sendikanın tanınması ve 42 işçinin işe geri alınması ile çözüleceğini vurguladı. Açıklama Desa ürünlerini tüketmeme çağrısıyla bitti. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklamasının ardından bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kadınlardan DESA dayanışması...

DESA Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu, 23 Ağustos günü DESA işçilerine destek amacıyla İstiklal Caddesi Halep Pasajı girişinde bulunan DESA mağazası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sefaköy DESA'da direnişini sürdüren Emine Arslan ve Düzce DESA'da direnişte bulunan kadın işçilerin de katıldığı eylemde, "Novamed'de kazandık! DESA'da da kazanacağız!" pankartı ve

dövizler taşındı. DESA Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu'nun "DESA işçileri ve Emine Arslan yalnız değildir" yazılı önlükler ile katıldığı eylemde Emine Arslan şunları söyledi:

"8 senedir DESA'da kötü koşullarda çalışıyorum. Kötü çalışmalara karşı sendikalaştım. O güne kadar sabah akşam çalışan ben, kapıya konuldum. Sizin desteğiyle de direnişime sendikalı olarak işe dönene kadar devam edeceğim."

Ardından Desa Direnişiyle Dayanışma Platformu adına okunan açıklamada, DESA fabrikalarında da Novamed'de olduğu gibi sendikalaşma çalışmasını kadınların başlattığı söylendi. DESA'da direnen kadınların yanında oldukları, işten çıkarılan işçilerin işe hemen geri alınmaları ve örgütlenme çalışmaları önündeki engellerin kaldırılması istendi.

Tüm baskılara rağmen kırılmayan Yörsan, Arçelik, TEGA, Kocaeli Üniversitesi, Unilever, E-Kart, Çapa Çağ ve Arkas Liman işçilerinin grev ve direnişlerini destekledikleri de belirtildi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde, "DESA işçisi yalnız değildir!", "Örgütlenme hakkımız engellenemez!", "Emine Arslan yalnız değildir!" sloganları atıldı. Eyleme DTP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mervem Tekstil işçileri haklarını istiyor!

Avcılar Firuzköy Mustafa Kemal Paşa Cad. üzerinde kurulu bulunan Erse AŞ'ye fason üretim yapan Mervem Tekstil işçileri iki aydır ücretlerini alamıyor. Mervem Tekstil'in üretim yaptığı Erse AŞ'ye borcundan dolayı bina sahibi tarafından kilit vurulmuş.

Mervem Tekstil'in simsar patronları bina sahibine olan borçlarını bahane göstererek, günde 13-14 saat çalıştırıldığı, sigortalarını yapmadığı işçilerin iki aydır

23 Ağustos 2008 / İstiklal Caddesi

23 Ağustos 2008 / Nişantaşı

da ücretlerini ödemiyorlar. Yaklaşık 40 işçi 21 Ağustos'tan bu yana kapı önünde ücretlerinin ödenmesini bekliyor.

40 işçiden sadece 7-8 kişinin sigortalı olduğu, bu işçilerinin sigorta primlerinin ise eksik ödendiği ortaya çıktı. Kölece çalışma koşulları dayatılan, sigortasız çalıştırılan, yıllık izinleri olmayan, bir gün işe gelmediğinde üç yevmiyesi kesilen, aylık 300 ile 700 ytl. arası ücretle çalıştırılan işçiler, ayrıca patronların dayak ve kötü muamelelerine de maruz kalmışlar. 4 ay önce iki kadın işçi ödenmeyen ücretlerini almaya geldiklerinde, konfeksiyon sahibi Nihayet Dişçi tarafından tekme-tokat dövülerek hakarete maruz kalmış. Nihayet Dişçi bir sene önce de bir işçiyi bıçakla yaralamış.

25 Ağustos günü işyeri önünde bir basın açıklaması yapan Tekstil-Sen Genel Merkezi, bir an önce işçilerin haklarının ödenmesini istedi. Basın açıklamasında "8 saatlik işgünü, insanca yaşanacak ücret için Tekstil-Sen'e üye ol!" pankartı ile "Mervem Tekstil işçisi yalnız değildir!", "Kayıt dışı işyerleri denetlensin!", "İş güvenliği için Çalışma Bakanlığı görevi!", "SSK'nın denetimi ve yönetimi biz işçilere verilsin!" dövizleri açıldı. "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Atık kağıt işçilerine saldırı!

Atık kâğıt işçileri yıllardır belediye-zabıta terörüne karşı mücadelelerini sürdürüyor. Son olarak Altındağ Belediyesi ekipleri Ankara İskitler bölgesinde bulunan dört atık kağıt deposunun boşaltılması için tebligat yolladı ve hukuksuz biçimde depoların önüne moloz yığıldı. Atık kağıt emekçileri konuya dair yazılı bir açıklama yayınlayarak saldırıyı protesto etti ve demokratik kamuoyunu mücadelelerine destek vermeye çağırdı. Yapılan açıklamada, Ankara İskitler bölgesinde bulunan Ata ve Demir sanayi bölgelerindeki dört depoya 16 Ağustos'ta yapılan tebligatın hukuksuzluğu ifade edildi.

Belediyenin bu hukuksuz girişiminin ardından biraraya gelen depo temsilcileri bir toplantı yaparak, bu saldırıya karşı birlikte mücadele etme kararı aldılar.

Belediye ekipleri 21 Ağustos sabahı polis desteği ile birlikte depolara gelerek boşaltma talebini yinediler. ÇHD'li avukatlar ile birlikte belediye ekiplerinden tutanak tutulmasının istenmesi üzerine, tutanak tutulmasına ve tutulacak tutanağı imzalamaya yanaşmadılar. ÇHD'li avukatlar bu tutum üzerine tutanak hazırlayarak uygulamayı fotoğrafladılar.

Tartışmaların ardından belediye ekipleri iş makineleri ile taşıdıkları hafriyatları depoların ve işçilerin barmaklarının önüne dökerek giriş-çıkışı engellediler. Yasal olarak böyle bir yetkisi olmayan belediyenin bu uygulaması atık kağıt işçileri tarafından "canından bezdirme" politikası olarak değerlendirildi.

Atık kağıt emekçileri, mücadelelerine verilecek desteğin önemini belirterek, kamuoyunu mücadelelerine sahip çıkmaya çağırdılar.

DİSK'ten 12 Eylül Mitingi çağrısı...

DİSK, 13 Eylül 2008 tarihinde İzmir merkezli düzenleyeceği "12 Eylül Mitingi"ne 22 Ağustos günü İzmir Valiliği önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla çağrı yaptı.

Açıklamaya DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün'ün yanı sıra DİSK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri de katıldılar.

Ekonominin uluslararası sermayenin tekeline terkedildiğini söyleyen Görgün, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının kötüleştiğini ifade etti. "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "İnadına sendika, inadına DİSK!", "AKP elini emeğimden çek!" sloganlarının atıldığı açıklamada, İzmir halkına 13 Eylül günü saat 14.30'da Gündoğdu Meydanı'nda toplanma çağrısı yapıldı.

DİSK üye ve yöneticileri, Tuzla'da yaşanan iş cinayetlerine de dikkat çekilen basın açıklamasının ardından 21 Ağustos'ta İzmir'de yaşanan bombalı saldırıda yaralanan Eğitim-Sen üyesine ziyaret gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

Grev ve direniş deneyimleri OSB-İMES işçileriyle buluştu!

“Tek seçenек örgütlü ve birleşik mücadele!”

OSB-İMES İşçileri Derneği, 23 Ağustos günü Dudullu'daki dernek binasında gerçekleştirdiği buluşmayla, E-Kart ve Unilever'de devam eden direniş ve grevlerin sesini Ümraniye'deki işçilere taşıdı.

"Unilever ve E-Kart işçileri direniş deneyimlerini paylaşıyor!" etkinliği grev ve direnişten işçi temsilcileri ve şube yöneticilerinin katılımıyla gerçekleşti.

İlk sözü alan Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer, E-Kart'ta 16 Haziran 2008 tarihinden itibaren devam eden grev sürecinin öncesini ve güncel gelişmeleri aktardı. E-Kart işyerinde grev öncesinde girilen zorlu sendikal örgütlenme mücadelesini anlatan Dinçer, sadece E-Kart'ta değil birçok işletmede sermayenin hükümetlerle kolkola girerek işçi sınıfına dönük saldırıları arttırdığını belirtti. Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu olarak grev ve direnişlerle dayanışma amacıyla yaptıkları mücadele çağrısının geliştirilmesi gerektiğini söyledi. Konuşma, örgütlenmek ve mücadele etmekten başka bir yolun olmadığı vurgusuyla son buldu.

Etkinliğin ikinci konuşmacısı ise TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun'du. Dursun, Unilever depolarında başlattıkları sendikal örgütlenme mücadelesi hakkında bilgilendirme yaptı ve direnişin ilk günkü kararlılıkla devam ettiğini söyledi. Taşeronlaştırmanın sendikal örgütlenmeyi dağıtmanın bir aracı olduğunu vurguladı ve tekil direnişlerin birleştirilerek sınıf dayanışmasının güçlendirilmesi çağrısı yaptı. Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'nun önüne koyduğu "Direnişteki işçilerle 5 YTL'ni paylaş kampanyası"nın anlamlı bir araç olduğunu söyledi.

Sınıf hareketinin dibe vurmuş tablosunu dağıtmanın yolunun örgütlenmek ve mücadeleyi birleştirmekten geçtiğini belirten Dursun, grev ve direnişlerin kamuoyuna mal edilebilmesi için somut araçların geliştirilmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

Ümraniye'den işçilerle deneyimler paylaşıldı

Konuşmaların ardından Ümraniyeli işçilerin grev ve direnişler üzerine soruları geldi.

Bu bölümde E-Kart grevcisi İbrahim Şen'e grev ve direniş sürecine dair sorular yöneltildi. Grev sürecinde E-Kart işçilerinin edindiği mücadele deneyimi, örgütlü mücadelenin anlamı ve önemi üzerine yoğunlaşan sorulara, Türk-İş bürokrasisinin grev ve direnişlerle olan ilişkisi, tabana dayalı mücadelenin önemi, grev ve direnişlerin kamuoyuna nasıl maledileceği başlıkları eklendi.

Dursun ve Dinçer, tek seçeneğin örgütlü mücadelede olduğu düşüncesini yinediler. Grev ve direnişlerin sesinin sınıfın farklı bölüklerine taşınması fikrinin ortak olarak ifade edildiği konuşmalarda sendikal bürokrasiye karşı işçilerin tabandan yaratacağı birlik ve beraberliğin anahtar olduğunun altı çizildi.

Basın-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Rotopak işyerinden sendika baştemsilcisi ile bir Rotopak işçisi de söz aldı.

Türk-İş bürokrasisinin grev ve direnişlere sırtını dönmesi eleştirildi. Sendikal bürokrasinin işçi sınıfı mücadelesi önündeki uğursuz rolüne değinildi, bu anlayışın parçalanması gerektiği üzerine düşünceler dile getirildi.

OSİM-DER Başkanı yaptığı kapanış konuşmasında, süren grev ve direnişlere sınıf dayanışması göstermeye devam edeceklerini, direnen işçilerin yanında olduklarını vurguladı.

Etkinlik 40'a yakın kişinin katılımıyla gerçekleşti. Direnişteki bir Unilever işçisi, TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri Ali Rıza Atik ve Rotopak işçileri de katılımcılar arasında yer aldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal TİS'leri

Genel olarak Metal TİS'lerinin önemi

MESS Grup TİS süreci başlamış bulunuyor. Metal sözleşmeleri, bugüne kadar diğer grup sözleşmelerinden daha çok önemsenmiş, tartışılmış ve takip edilmiştir. Sadece sektördeki sendikaların ve genel olarak sendikaların gündemi olarak kalmamış, bir bütün olarak işçi sınıfının gündemi haline gelmiştir. Elbette gerek sol hareket ve gerekse de düzen cephesinden müdahale konusu olarak görülmüş ve taraf olunmuştur.

Metal grup sözleşmelerinin bu denli önemsenmesinin nedenlerinden biri, kuşkusuz sektörün ülke ekonomisinde tuttuğu yerden kaynaklanmaktadır. Ekonominin belkemiği niteliğinde olan bu sektördeki hemen her gelişme doğal olarak ekonominin bütününe etkileme dinamiklerine sahiptir. Bu alandaki sınıf mücadelesinin seyri de bu nedenle önem kazanmaktadır. Sektör ekonomik planda olduğu gibi sınıf mücadelesi alanında da merkezi bir konuma sahiptir. Öyle ki metal işçileri, işçi sınıfı içerisinde hemen her dönem kararlılığı, militanlığı ve mücadelenin genel seyrini etkileme dinamiğiyle ayrı bir yere sahip olmuştur. Sınıf hareketinin tarihi bunun sayısız örneğiyle doludur. DİSK'in kuruluşundan 15-16 Haziran Direnişi'ne, DGM direnişinden '87 Bahar Eylemleri'ne kadar işçi sınıfının tarihsel nitelikteki birçok eyleminde metal işçileri çok önemli bir rol oynamış, hareketin omurgasını oluşturmuştur.

İşte bu nedenlerle metal işçileri, tüm sorunlarına ve geçmişteki hareketliliğinden uzaklığına karşın bugün de, gerek işçi sınıfının ileri bölükleri tarafından gerekse sol hareket cephesinden ilgiyle izlenmekte ve tartışılmaktadır.

Komünistler söz konusu olduğunda ise, gösterilen ilgi izlemek ve tartışılmakla sınırlı değildir. Komünistler, olanaklarının en kısıtlı olduğu dönemlerde dahi sürece müdahale etmeye çalışmışlardır. Sınırlı güç ve imkânlarını öncelikle bu alana yöneltme çabası içerisinde olmuşlar, TİS süreçlerini metal işçilerinin bilinç-mücadele ve örgütlenme kapasitesini yükseltme bakış açısıyla ele almış ve taraf olmuşlardır. Sözü nü sakınmamış, müdahale etmiş, mücadele edenin yanında olmuş ve yön vermeye çalışmış, uyarmış-eleştirmiş-hesap sormuşlardır.

Komünistler bu dönemin metal TİS'lerine de aynı tercih ve ilginin bir sonucu olarak müdahale ediyorlar, taraf oluyorlar ve bu süreci sınıf mücadelesinin genel çıkarları doğrultusunda geliştirmek üzere seferber oluyorlar. Görevler belirliyor ve pratik mücadelelere konu ediyorlar.

Mevcut TİS sürecinin kritik önemi

Komünistler açısından bu dönemin metal TİS'lerini çok daha önemli kılan nedenler de var. Bu nedenlerden bazıları genel ölçektir. Diğer bazıları ise daha özel planda komünist hareketin gelişim süreciyle ilgilidir. Fakat hemen hepsi de, genel olarak sınıf hareketinin devrimleşmesi genel amacı

çerçevesinde birbirleriyle bağlantılıdır.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, mevcut metal TİS'leri geçmiş dönemdeki metal TİS'lerinden farklı olarak, sınıf hareketi açısından grev ve direnişlerle karakterize olan bir döneme denk gelmiştir. Uzun süreli hareketsizlik ve durgunluk durumundan çıkan sınıf hareketi, bugün parçalı da olsa yaygın sayılabilecek düzeyde bir dizi grev ve direnişle önemli bir hareketliliğe sahiptir. Grev ve direnişler tablosuna bakıldığında, bunun hiç de öyle gelip geçici, yerel ölçekte saman alevi türünden hareketler olmadığı görülmektedir. Öyle ki, her gün grev ve direnişteki işyerlerine yenileri eklenmekte, bir kısmı sona erse de, hareketlilik devam etmektedir. Hava-İş ve Telekom grev süreçlerinden bu yana kapsamı genişleyen ve yoğunluğu artan bir tablodur bu.

Bu hareketliliğin diğer bir yüzünde ise örgütlenmeye yönelik yoğun ilgi bulunmaktadır. Zaten mevcut grev ve direnişlerin büyük bölümünde mücadelenin nedeni sendikal örgütlenmedir. Kapitalistlerin mevcut örgütlülüğü ya da örgütlenme girişimini boşa çıkarmaya yönelik saldırıları grev ve direnişlerle karşılanmaktadır. Fakat kapitalistler, bu saldırılarında başarılı olsalar bile, işçi sınıfının sendikalaşmaya yönelik hareketi kırılmamakta, dahası bu eğilim her geçen gün daha da güçlenmektedir. Bu olgu en çok da metal sektöründe göze çarpmaktadır. Öyle ki, BMİS son birkaç senede yüzde 50'lere ulaşan bir üye artışı sağlamıştır. Tüm ihanetçi pratiğine karşın Türk Metal'de de benzer bir büyüme olduğu bilinmektedir.

Dolayısıyla, bu dönemin metal TİS'leri işçi sınıfının genel hareketliliği açısından kritik bir önem taşımaktadır. Zira, metal TİS'leri işçi sınıfı açısından kararlı bir mücadeleye sahne olursa, böylelikle hem sınıfın yaygın ancak parçalı hareketliliğine yeni bir kapı açılacak, yani bu hareketliliğin hem düzeyinde hem de niteliğinde (birleşik mücadele ve örgütlü kimlik vb. açısından) sıçramalar yaşanacaktır. Hem de sendikal mücadele metal işkolunda yeni örgütlenmiş olan işçilerin arayışlarına yanıt verecek ve onların daha ileri bir sınıf kimliği ve örgütlenme kapasitesiyle donanmalarını sağlayacaktır. Metal sözleşmelerinin mücadelenin değil ihanetin ve satışın sahnelendiği bir oyuna dönüşmesi halinde ise, tersinden mevcut sınıf hareketliliği açısından olumsuz bir rol oynayacaktır. Çünkü böylelikle hem sınıf hareketliliğinin ihtiyaç duyduğu bir ileri mücadele soluğundan yoksun kalınacak, hem de sendikalaşmış yeni işçi bölüklerinin umutlarının, özgüvenlerinin ve inançlarının zedelenmesine yol açacaktır.

Süreci komünistler açısından önemli kılan en başlıca neden de, yine bu hareketlilik zemini üzerinden anlaşılmalıdır. Zira komünistler, mevcut sınıf hareketliliğine hakkıyla müdahale edebildikleri ve bu müdahale çabası içerisinde sınıfın genç kuşaklarını kazandıkları ölçüde büyük bir sıçrama yaşayabileceklerdir. Uzun durgunluk döneminde sabırlı, soluklu ve kararlı bir biçimde işçi sınıfına yönelen komünistler, sınıfın hareketlendiği bir dönemde, bu emeklerinin sonucunu artık almalıdırlar. Sınıfın komünist işçi partisi, mevcut

eri ve görevlerimiz

birikimlerine ve deneyimlerine dayanarak sınıfın hareketliliği içerisinde önderlik düzeyini geliştirecek, daha özeldi ise bu hareketlilik içerisinde ileriye çıkan genç kuşakları kazanacaktır/kazanmalıdır. İşte bu yöndeki çabalar açısından, sınıfın genel hareketliliği içerisindeki özel önemi dolayısıyla metal TİS'leri çok daha özel bir yüklenmenin konusu haline getirilecektir/getirilmelidir.

TİS sürecinin gerilim ve çatışma alanları

Belirttiğimiz gibi, bu dönemin TİS'lerine genç işçi kuşağı ve onların beklentileri damgasını vuracaktır. Zira yeni örgütlenmiş fabrikalardan işçiler için bu TİS süreci, sendikanın ve sendikalı olmanın sınanacağı bir süreç olacaktır. MESS kapsamında olsun-olmasın genel olarak yeni örgütlenmiş kuşaklar, bu nedenle bu süreci ilgiyle izlemektedirler. Diğer taraftan MESS kapsamındaki fabrikalarda son yıllarda büyük işçi alımları olmuştur. Ekonomik büyümenin sonucu ve bir yerde nedeni olan bu süreç, eski ve yeni işçiler arasında büyük bir ücret makası yaratılmasıyla atbaşı gitmiştir. Öyle ki, nispeten az sayıdaki eski işçi belli ayrıcalıklarla donanmış bir grup haline gelmişken, yeni işe başlamış ve ana gövdeyi oluşturan işçiler aynı işi yapmalarına karşın asgari ücret civarında bir ücrete çalıştırılmaktadır.

Sendikaların üye sayılarındaki büyümenin ana dinamiklerinden biri olan bu işçiler, grup TİS'lerinden bu makasın kapatılmasını beklemektedirler. Bu beklentilerinin karşılanması için sendika yönetimlerine büyük bir baskı uygulamaktadırlar. Öyle ki, BMİS de dahil bütün sendikaların yönetimleri bu baskı altında bulunuyor olmanın sıkıntılarını yaşıyorlar bugün. Ya bu beklentiye yanıt verecek ve bu işçileri tatmin edecek bir sonuç elde edeceklerdir ya da bu işçilerin öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalacaklardır. Dolayısıyla TİS'lerin en kritik çatışma konusunu bu oluşturacaktır. Metal işçileri için bu konu diğer başka taleplerin yanında geri adım atılmayacak ve sonuna kadar çatışılacak önemde kritik bir sorundur.

TİS sürecinin diğer bir gerilim konusu ise esnek çalışma dayatmasıdır. Her ne kadar geçtiğimiz dönemde şu ya da bu biçimde esnek çalışma sözleşmeye sızdırılsa da, sözleşmenin bir bütün olarak esnek çalışmaya göre düzenlenmesini başaramadı MESS. Fakat bu kez çok daha iddialı ve dayatmacı olacakları görünmektedir. Diğer yandan MESS'in nasıl bir dayatmada bulunacağından bağımsız olarak, esnek çalışma metal işçileri tarafından esnenmeyecek konuların başında gelmektedir ve sözleşme sürecinde bu konu önemini koruyacaktır. Ayrıca eklemek gerekir ki, sözleşme olmasa da MESS patronları fiilen esnek çalışma uygulamalarını hayata geçirmektedir. Dolayısıyla görüşmeler sırasında bu fiili uygulamaların boşa çıkarılması da özel bir önem taşımaktadır.

Komünistler alanda yürütecekleri çalışmada bu gerilim ve çatışma alanlarına yüklenecek ve bu alanlarda ortaya çıkacak öfkeyi mayalayacaklardır.

Sendikaların durumu ve devrimci tutum

Yakın dönemin hemen bütün TİS'lerinden kazanarak çıkan MESS, bir kez daha kazanmak için olağan çalışmalarına başlamış bulunuyor. Bu kapsamda en büyük silahı olan Türk Metal Sendikası ile birlikte çalışmalar yaptığı da sır değil. Hain Türk Metal yöneticileri bugüne kadar tam bir ihanet şebekesi olarak çalıştı, bugün de tüm deneyim ve birikimlerini yeni bir ihaneti gerçekleştirmek için kullanacaklardır. Dolayısıyla bu TİS sürecinde, geçmişte olduğu gibi, metal işçilerinin kazanmak için sadece MESS'i değil, onunla birlikte Türk Metal çetesini de yenmek gibi temelli bir sorunu olacaktır.

Sahnedeki diğer önemli güçlerden biri olan Birleşik Metal-İş ise, geçmiş dönemlerde hep sınıf sendikacılığı iddialarıyla MESS-Türk Metal işbirliğine karşı duracağı, sürece tüm metal işçilerini temsil etme iddiasıyla katılacağı ve süreci eylemli bir mücadeleyle omuzlayacağı iddialarında bulundu. Fakat hemen her defasında bu iddialar kağıt üzerinde kaldı. BMİS yönetimi kendisine bağlanan umutları boşa çıkardı. Dahası '98'de ihanete karşı isyan eden metal işçilerine kapılarını kapatan zamanın BMİS yönetimi, metal işçilerinin BMİS'e olan güveninde önemli kırılmalara neden oldu. Böylelikle, tutarsızlık, soluksuzluk ve özgüvenden yoksunluk BMİS'in gerçekleri olarak zihinlerdeki yerini aldı. BMİS yönetimi, bu sözleşme görüşmelerine bir kez daha ileri iddialarla hazırlık yapıyor. Sözleşme taslağını işyerlerinde hareketle hazırlamaya çalışıyor, hazırlanan taslak işyerlerinde yapılan toplantılarla açıklanıyor, TİS komiteleri kuruyor ve süreci masa başındaki görüşmelerle değil mücadeleyle omuzlayacakları iddiasında bulunuyor.

Ortaya konulan iddialar ve mevcut pratik olumlu bir seyir izlese de, geçmişi ve gündelik mücadeledeki durumu (çünkü sınıf sendikacılığı iddiasında bulunan BMİS'in gündelik mücadelesi "sosyal diyalogcu çağdaş sendikacılık"tır) dikkate alındığında, yine de BMİS hakkında büyük beklentiler içerisinde olmanın temelsiz olacağını söyleyebiliriz.

Diğer taraftan, BMİS yönetimini ortaya koyduğu iddia doğrultusunda hareket ettiği ölçüde desteklemek, daha ilerisi için yüreklendirmek, ortaya koyduğu iddiaya uygun bir pratik izlemesi yönünde zorlamak gerekmektedir. Çünkü Türk Metal çetesinin sendikal mekanizmaları kilitleyen ve sendikayı bir mafya örgütlenmesine dönüştüren, tabanın önüne aşılabilir engeller koyan pratiğine karşın; BMİS hem sahip olduğu değerler, hem yönetiminin tabanın eğilimlerine açık olan durumu ve hem de ortaya koydukları iddialarından dolayı farklı bir yerde durmaktadır. Bundan dolayı BMİS yönetiminin izlediği pratik yakından takip edilecek, iddialarının arkasında durması yönünde baskı oluşturulacak, gerisine düştüğü ölçüde de mücadele edilecektir.

Sürecin diğer bir aktörü durumundaki Öz Çelik-İş ise hep kapsam dâhilindeki üye sayısının azlığını öne sürerek silik bir görüntü sergiledi. Mevcut durumda Öz Çelik-İş'in MESS kapsamında bir ya da iki işyerinde örgütlülüğü kaldığı ölçüde bu sendikanın tümünden ortaldan kaybolacağı kesindir. İşkolundaki tuttuğu yer itibarıyla bir an için olsun gözlerden kaçırmadan teşhir edilmesi gereken bu sendikanın yönetimi, yine de bu dönem içerisinde verilecek mücadelede tali bir hedef durumundadır.

Çalışmamızın hedefleri ve yüklenme noktaları

Çalışmamızın en genel hedefi metal TİS'lerini sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyini geliştirmek doğrultusunda değerlendirmektir. Metal TİS'leri kritik bir öneme sahiptir ve ancak sınıf hareketi açısından ileriye dönük sonuçlar yaratabildiği ölçüde bir anlam taşımaktadır. Metal TİS'lerine sınıf hareketinin mevcut bilinç, örgütlülük ve mücadele düzeyi damgasını vuracaktır. Mevcut haliyle metal işçileri henüz sendikal bürokrasiyi zorlayacak, engel olanı aşacak ölçüde bir örgütlülük ve mücadele düzeyine sahip değildir. Fakat belirttiğimiz gerilim ve çatışma konularına bağlı olarak belli mücadele dinamikleri harekete geçirilebilir ve açığa çıkacak öfke doğru bir tarzda geliştirilebilirse, TİS süreci sınıf hareketinin gelişimi açısından bir sıçrama zeminine dönüşebilir. Dolayısıyla alanda yürütülecek çalışmanın en öncelikli hedefi, metal işçisinin öfkesini açığa çıkarmak, onu bilinçli bir mücadele yönünde harekete geçirebilmek ve örgütlemektir.

Bunun için, metal işçilerinin TİS sürecine yönelik ilgilerini arttırmayı, beklentilerini diri tutmayı ve öfkelerini açığa vurmalarını sağlayacak tarzda yoğun bir aydınlatma-bilgilendirme ve ajitasyon çalışması yürütülmelidir. Ayrıca, duyarlılığı artan, harekete geçme ihtiyacı duyan işçilere mücadelenin ve örgütlenmenin yolu gösterilmelidir. Ama bu aşamada kalınmamalı, işçilerin kendilerini ifade edecekleri kanallar ve örgütlenme biçimleri oluşturulmalı ve bu alanda işçilerin düzeyine bakmaksızın ileri bir inisiyatif gösterilmelidir.

Ayrıca bu temelde geliştirilecek harekete de dayanarak sendikal bürokrasi üzerinde sistematik bir basınç yaratılmalıdır. Süreç ihanete vardığında ise hesap soracak tarzda seferber olunmalı, metal işçisinin sendikal ihanetle hesaplaşması yolunda harekete geçmesi için çalışılmalı ve harekete geçildiği ölçüde de bu öfkenin doğru yolda geliştirilmesine çalışılmalıdır. Bunun için '98 deneyimi üzerinde durmak özellikle önemli olacaktır.

Ötesi TİS sürecini sınıfın genel hareketliliğiyle ilişkili bir tarzda ele almak ve ilişkilendirmek yönünde çaba göstermektir. Bunu yapmış olmakla, ilk olarak genel hareketliliğin moral imkanlarını ve deneyimlerini metal işçilerine taşıyacağımız gibi, böylelikle genç işçi kuşağının sınıf kimliğini geliştirmesine yardımcı olacağız. Ona özgüven verecek ve mücadele konusunda cesaretlendireceğiz.

Taban inisiyatiflerinin örgütlenmesi

Taban inisiyatifleri sürecin geleceğini tayin edecek en temel güçtür. Metal işçisi, öfkesini ve beklentilerini uygun örgütlenmeler yoluyla ifade edebildiği ölçüde sürecin seyrini belirleyecek, sendika yönetimlerini basınç altına alacak, engel oldukları durumda onları aşabilecektir. Taban inisiyatiflerinin bu süreçte örgütlendiği zeminler TİS komiteleridir. Gerek işyeri gerekse de havza ve bölge düzeyinde oluşturulacak TİS komiteleri, sadece işçilerin sürece aktif bir biçimde katılımlarını sağlamayacak, yanısıra, havza ve bölge düzeyinde sendikal ayrımları aşan bir düzeyde kurulabilirlerse eğer, birleşik bir mücadelenin de zeminini oluşturacaklardır.

TİS komiteleri, bu süreçte metal işçilerini sürecin inisiyatifini almak ve TİS'in sonucunu güvenceye almak için örgütlenmeye çağıracağımız temel zeminler olacaktır. Fakat bununla birlikte, bu örgütlerin kurulması ve tabana yayılması için onların

ihtiyaca yanıt vermesi yeterli değildir. Bu örgütlerin kurulması, deneyime, belli bir mücadele ve örgütlenme düzeyine ve bilince bağlı olacaktır. Yazık ki, en dinamik güçlerinin genç işçilerin oluşturduğu tabloda işçi sınıfı tüm bunlardan da o kadar uzaktır. Böyle olduğu ölçüde de, BMİS'in yukardan kurduğu (bu tür taban inisiyatiflerinin en önemli ilkesi sendika yönetimlerinden bağımsızlıktır) TİS komiteleri dahi gereğince işletilemeyebilmektedir. Ancak unutmamak gerekir ki, ihtiyaç-istek ve öfke kabından taşıdığı ölçüde, bu tür örgütlenmeleri de kısa zamanda gündemine alacaktır. Komünistler, bu bilinçle hareket ederek, bir yandan işçileri TİS komiteleri kurmaya çağırmalı, diğer yandan ise elindeki somut imkanlara ve birikimlere dayanarak bu tür komiteleri örgütlemelidirler. Ayrıca havza ve bölge düzeyinde merkezileştirmeyi zorlamalı, bu komitelere dayanarak metal işçisini sürece aktif olarak katmayı hedeflemeli, onları sendikal bürokrasisi engelini aşmaya yöneltmelidirler.

Belirtmek gerekir ki, bu türden komiteleri oluşturacak düzeyde bağ ve olanakların olmadığı ölçüde, bu komitelerin boşluğunu dolduracak tarzda hareket edilmelidir. Bunun için içerisinde örgütlü-örgütsüz metal işçilerinin de olduğu bölgesel TİS komiteleri (başka bir isimlendirme de kullanılabilir) oluşturabiliriz. Böyle bir TİS komitesi ise, tabandan oluşturulmuş komitelerin işlevine ve işleyişine uygun çalışarak bölgesinde taraf olmalı, işçileri taraf haline getirmeli, örgütlenmeleri için örnek olmalı ve kanal açmalıdır.

Çalışmamız için bazı hareket noktaları

Buraya kadar oluşturmaya çalıştığımız çerçeveyi pratik çalışmayla ilişkilendirebilmek amacıyla somut bir çalışma planı önerebiliriz.

Yola çıkarken yapılacak ilk iş elbette çalışmamızın genel amaçları ve dönemsel hedefleri konusunda bir açıklığa sahip olabilmektir. Bu nedenle ilk olarak, bu çerçevede bir iç tartışma toplantısı yapmak doğru olacaktır.

Akabinde TİS'lerin sınıf hareketi açısından önemini, seyrini ve bu çerçevede yapılabilecekleri tartışmak üzere kitle toplantıları düzenlenebilir. Bu tür toplantılar, eğer sürecin tarafları durumundaki sendikalardan temsilci ve işçilerin katılımıyla gerçekleştirilecek olursa, etkisi de o kadar büyük olur. Böylelikle, hem sürecin bir tarafı olduğumuzu

vurgulamış oluruz, hem de alana yönelik müdahale olanaklarımızı geliştirebiliriz.

Bu tür tartışma platformları yoluyla elde edebileceğimiz imkanlara da dayanarak esnek örgütlülükler oluşturma yoluna gitmeliyiz. Bu örgütlülüklerin önüne bir çalışma programı koyarak çalışmanın kapsamını ve yoğunluğunu arttırmalıyız.

Süreç boyunca düzenli, sürekli, yoğun ve sistematik bir seslenme faaliyeti yürütmeliyiz. Bunun için metal işçilerine yol gösterecek merkezi yayınların yanısıra, anlık gelişmeler üzerinden yürütülecek sistemli bir bilgilendirme, teşhir edecek ve mücadele örgütleyecek yerel materyaller kullanmalıyız.

Elde edilen duyarlılıkları örgütlemek ve bunları daha yaygın bir seslenme çalışmasına konu etmekle yetinmemeli, aynı zamanda kazanılan birikimi eylemli bir hatta yöneltmeliyiz. Metal işçilerinin beklentilerini ifade eden basın açıklamaları (bu açıklamalar sendikaların ve MESS'in önünde yapılabilir), ihanet halinde protesto gösterileri gerçekleştirilebilir vb.

İçeriden müdahale imkanlarımızın olduğu fabrikalarda ise, taban örgütlenmeleri oluşturmaları, yukarıda sıraladığımız çalışmaları fabrika zemininde, bu zeminin güç ve imkanlarına dayanarak kendi özgünlüğünde yürütmeliyiz.

Son olarak belirtmek gerekirse, politikayı etkili bir biçimde yaşama uygulamak biraz da güç sorunudur. Eğer metal işçileri arasında önemli güçlere sahip olabilseydik, TİS komiteleri kurma çağrısı yapmak yerine bu komiteleri yaygın olarak kurar, sendikal bürokrasiye karşı mücadele çağrısının ötesine geçip, işçileri bürokratların kapısına ya da TİS görüşmelerinin yürütüldüğü binanın kapısına yığardık. Ancak henüz bu düzeyde işçileri seferber edecek imkanlara sahip değiliz. Ama bu sınırlarda da ileri bir inisiyatifle ve sınıfın politik temsilcisi olma misyonuyla taraf oluyoruz, uyarıyoruz ve müdahale ediyoruz. Aynı zamanda içeriden müdahalenin imkanlarını da hakkıyla değerlendirmeye çalışıyoruz. Ama unutmamak gerekir ki, sınıf mücadelesi sıçramalar biçiminde gelişir. Bugünkü sınırlı olanaklarla sınıfa yönelik çalışma kararlılığını koruduğumuz ölçüde sıçrama dönemlerinde istediğimiz düzeyde bir önderlik düzeyine ulaşmamız da güç olmayacaktır.

Komünist Metal İşçileri

DİSK/Birleşik Metal İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile 2008-2010 Metal Grup Toplu Sözleşmeleri üzerine konuştuk...

“Metal işçilerinin ortak taleplerini dile getirmeye çalışıyoruz!” /1

- 2008-2010 dönemi metal grup toplu sözleşmesi görüşmeleri başlamış durumda. Bu yeni sözleşme dönemine girerken sektörün ve metal işçilerinin durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Verilere göre 100 bin civarında işçiyi kapsıyor grup toplu sözleşmesi. Ve yaklaşık 150 civarında işyeri. Türk Metal bu rakamın ağırlıklı bir bölümünü oluşturuyor. Çelik-İş'in ise çok az işyeri ve çok az işçi sayısı var. Biz ise üye sayımız ve işyeri sayımız itibariyle önemli bir yekûn teşkil ediyoruz. Bizim için önemli bu.

Bizim sözleşmeye girmeden önce yaptığımız araştırma ve gözlemler var. Son 3 yıl içerisinde, yani 2004-2006 sözleşmesinin ortalarından itibaren metal işkolunda ciddi bir büyüme eğilimi başladı. Bu dönemin en önemli, en çarpıcı özelliklerinden biri bu. Bu büyümenin temel nedeni ise metal işçilerinin aşırı sömürsüdür. İstihdamda neredeyse yarıya yakın bir artış gözleniyor. Diğer sektörlerde de kısmi büyümeler var ama burada hem üretim rakamlarında hem işçi sayısında ciddi bir artış var. Geçtiğimiz dönem 75-80 bin civarında olan sözleşme kapsamındaki işçi sayısı bu dönem 100 bin. Bu bile ciddi bir artışı gösteriyor. Sektörün bütününe baktığımızda ise, son 6-7 yıl içerisinde istihdamda %45'lik bir artış söz konusu. Buraya kapitalist birikim mantığı açısından bakarsak, istihdamın artıyor olması sömürünün artmasıyla, kârlılığın artmasıyla bağlantılı. Çünkü kapitalistler eğer kâr elde edemezlerse bu alanlara yatırım yapmaz, bu alanlarda büyümeyiz. Bu alanlardan çekilirler.

Bu sadece bizim sendika olarak gördüğümüz ya da herhangi bir araştırmanın dışarıdan söylediği bir şey de değil. Bunu işçiler bizzat kendi yaşantılarında görüyor. “*Biz iki yıl önce tek makineye bakıyorduk, şimdi 3 makineye birden bakıyoruz. Biz eskiden günde 3 kamyon mal çıkartıyorduk, şimdi 20 kamyon mal çıkartıyoruz*” gibi ifadelerle üretimdeki artışı kendi yaşantılarından, üretim süreci içerisinde güzel örneklerle anlatıyorlar. Bu önemli. Çünkü bugüne kadar Türkiye’deki sözleşmelerde sendikaların söylemlerine, işçilerin yaklaşımlarına, kendilerini haklı göstermek için ortaya koydukları söylemlere baktığımızda, hep üretim süreci dışındaki unsurlarla kendi haklılıklarını kanıtlamaya çalıştıklarını gördük. Ekmeğin fiyatının artması, enflasyonun artması vb. gerekçeler oluşturdular.

Biz bunları çok kullanan bir sendika değiliz haklılık açısından. Biz hep üretim süreci içerisinde bunu anlamlandırmak gerektiğini söylüyoruz. Çünkü sömürü orada gerçekleşiyor. O nedenle işçilerin bu noktaya gelmiş olmaları, olaya böyle bakıyor olmaları önemli bir durum. Bunu sömürü olarak adlandırıp adlandırmamaları önemli değil. Biz bunu onlara şu şekilde genelleştirerek açıklıyoruz: “*Sizin ücretleriniz geçtiğimiz dönem sözleşmeden bu yana arttı, kağıt üzerinde enflasyonun üzerinde görünüyor artış, gerçek enflasyona göre değil. Ama sizin ürettikleriniz sizin ücret artışınızın kat kat üzerinde. Yani dolayısıyla sizin işverene çalışmış olduğun bedava süre, bir işçinin sömürüsü demek olan işverene karşılıksız çalıştığı süre uzamış durumda. Bunu da*

seni daha yoğun, daha hızlı çalıştırarak vs. elde ettiler.”

Dolayısıyla iki unsuru, kapitalizmin temel iki yasasını aynı anda görebiliyoruz burada. Bir tarafta sermayenin birikimi, öteki tarafta da işçilerin koşullarının kötüleşmesi, bir bütün olarak işçilerin durumlarının kötüleşmesi. Ahmet’in, Mehmet’in durumunun kötüleşmesi olarak bakmamak gerekiyor meseleye. Çünkü ücreti yükseliyor, kağıt üzerinde enflasyonun üzerinde de yükseliyor. Biz %10 üzerinden imzaladık geçen sözleşmeyi. %4,29 civarında bir enflasyon vardı. Dolayısıyla %5 civarında bir reel artış var.

Ama başka verilere baktığımızda, bu dönemde işe giren yeni işçi sayısının çok fazla olması bizim bu ücret artışımızın sermayeye aynı oranda yansımadığını gösteriyor. Sermaye ortalama ücretler üzerinden hesap yapar. O anlamda ortalama ücretler düşmüş durumda. Tek bir nedeni var. İşe yeni giren işçiler. İşe yeni giriş ücretleri çok düşük olduğu için işyeri ortalama ücretleri düştü. O anlamda metal işçilerinin sınıf olarak sermaye karşısındaki konumları iki yıl öncesine göre daha kötü durumdadır diyebiliriz. Dolayısıyla bu sözleşmenin en önemli mücadele alanlarından birini bu oluşturacak. Geçtiğimiz dönemde kısmen oluşturmıştu.

Kıdemi düşük olan işçilerin ücreti asgari ücretin biraz üzerinde. Ve bunlar ciddi bir rakama ulaşmış durumdadır. Bizim kendi bünyemizde yaptığımız hesaplamada %35’le 40 arasında bu oran. Bunu Türk Metal ve grubun toplamı açısından değerlendirdiğimizde çok daha fazla, %50’lerin üzerinde. Bir işçi son sözleşme döneminde işe girmiş ve saat ücreti olarak asgari ücretin 20-30 kuruş üzerinde alan işçiler. Dolayısıyla bu ciddi bir birikim yaratmış durumda. Bu sözleşme döneminin en zorlu mücadelelerinden biri bu olacak. O yüzden de zam yöntemi neredeyse zam oranı kadar önemli bir hale geldi.

Grup sözleşmesinde herkese %50 zam uygulanırsa, daha yüksek ücretlerin toplam zamdan daha fazla pay alması anlamına gelecek. Ücretleri yakın olsa bu sorun olmaz. Ama bir taraftan 2,90’lar, bir taraftan bunun iki katı saat ücreti alan işçiler açısından bakıldığında, çok ciddi dengesizlik oluşacak. Bu dengesizliğin oluşmasını daha yüksek ücret alan arkadaşlarımız da istemiyorlar. Çünkü onlar açısından da bir tehlike oluşturuyor. Gerek güvence açısından, gerek işçilerin içerideki birliğinin, bütünlüğünün bozulması açısından ciddi bir problem teşkil edecek. O yüzden %50 zam bu dönem sözleşmeyi zora sokacak bir şey haline gelecek. Ve sözleşmede düşük ücretlilerin oranı çok fazla olduğu için yüzdeli zam kesmeyecek.

- Bu konuda nasıl bir yöntem öneriyorsunuz?

Biz bunun için maktu zam dediğimiz yöntemi tercih ettik. Türk Metal’de ise dönemin koşullarına aykırı bir şekilde %50 zam teklifi var. Yani düşük ücretli genç işçilerin sorunlarına sahip çıkmayan bir tutum söz konusu. Bunu iki nedenden kaynaklı yapmış olabilirler. Birincisi, bu sorunu önemsemedikleri için. Ama bunun olacağına çok

ihtimal vermiyoruz. Bizden daha yoğun yaşıyorlardı bu sorunu. İkincisi, bir toplu sözleşme taktiği olarak bizim teklifimizin ortaya çıkmasını bekleyip, daha sonra işçilerde oluşacak talebe göre son anda işçileri de birbirine düşürecek tarzda bir manevrayla bizim söyledimize gelmek.

Geçtiğimiz dönem Türk Metal’de 12 işyerinde seyyanen zam, yani maktu dediğimiz zam verildi. Onun dışında kalan işyerlerine %10 zam uygulandı. 50 kuruş zam uygulanan işyerlerinde daha yüksek ücretli olanlar o zaman tepki göstermişlerdi. Çünkü onlar %10’un da altında aldılar. O işyerleri çok ciddi bir sayı tutuyordu işçi sayısı itibariyle. Orada taktik olarak daha düşük ücretli işçilere daha yüksek oranlarda zam vererek işçiyi bölüp sözleşmeyi imzaladılar ve işçinin kendilerine yönelik tepkisini de bölmüş oldular. Hem o işyerlerinde bölmüş oldular işçileri, hem de işyeri işyeri böldüler. Tabii birikerek geldi o sorunlar. %50 zam uygulanan işyerlerinde düşük ücretli işçiler seyyanen zam eğilimine sahip oldular. Diğer işyerlerinde, 12 büyük işyerinde ise yüksek ücret alanlar yüzdeli zam üzerinden bastırıyorlar. Bunların sendikacılık mantığında işçinin bir hedef çerçevesinde birliğini sağlayıp oradan mücadele etmek gibi bir şey olmadığı için, bunu %50 zam olarak teklif edip sonraki gelişmelere göre manevralar yaparak, böylece işçileri bölüp parçalayarak yön bulacaklar. Bunu da esas itibariyle MESS yönlendirecektir. Biz bu dönem MESS’in bu düşük ücretliler sorununa duyarsız kalamayacağını düşünüyoruz. Bu konuda MESS de sıkışmış vaziyette. Bu çok ciddi bir sayıya ulaşmış durumda, yani grup sözleşmesinin %60’ı demek, 60 bin insan demek. 60 bin işçiyi ilgilendiriyor bu. Öyleyse bunu kimse görmezden gelemez.

Biz teklifimizde bir denge tutturmaya çalıştık. Yani düşük ücret-yüksek ücret ayrımı yapmaksızın işçilerin birliğini sağlayabilecek formül neyse onu çıkartmak oldu hedefimiz. İşyeri toplantıları yaptık bölgelerde, o toplantılarda çıkan eğilim bu şekildeydi. Düşük ücretliler fazla olmasına rağmen kendilerini birleştirecek talep olarak %50 ve seyyanen zammı önerdi arkadaşlar. Oranlar farklıydı ama yöntem olarak bunu öneren işyeri sayımız fazlaydı.

Taban ücretinin 3,5 YTL’ye çekilmesi ve ondan sonra da %5+80 kuruşluk biz zam verdik teklifte. İşçi arkadaşların önemli bir kısmı 2.94, 3 YTL civarında ücret alıyor. Bu zam onlar için %50 civarına geliyor. 6 YTL alana ise %18 zam gelecek. Bunun ikramiye dahil neti 200 YTL düşük ücretliler için, 220 civarında da biraz daha yüksek ücret alanlar için.

- MESS’le ilk toplantıları geçtiğimiz günlerde yapmış oldunuz. Bu toplantılardan yola çıkarak MESS’in ve Türk Metal’in bu dönemki sözleşmeye yaklaşımı nedir?

- İlk toplantılar genelde genel değerlendirmelerin yapıldığı toplantılar olur. Mesajlar da verilir orada. Çok somut parasal konular konuşulmadı zaten. İlk toplantıda bize şunlar söylendi: “*Geçmiş sözleşme dönemi huzurlu bir dönem oldu. İşyerlerinde çok fazla sorun çıkmadı. Aynı zamanda metal işkolunda ciddi bir büyüme de yaşandı ama kâr oranları düştü.*

Ekonomik anlamda bir belirsizlik var, siyasal bir belirsizlik var, halen devam ediyor. İşletmeler bıçak sırtı durumdalar. Ama bunlarda işçinin hiçbir kabahati yok. İşçinin ücreti ya da toplu sözleşmeyle çözülebilecek sorunlar değiller bunlar. İşçi ücretlerine yapılacak zamlarla bu mesele hallolmayacak. Dolayısıyla başka yöntemler bulmak gerekir.”

Biz de işçinin haklılığını kabul ettikleri için teşekkür ettik ve şunu dedik: *“Bu dönem bu büyümenin arkasında metal işçilerinin emeği yatıyor. Çok ciddi bir büyüme gerçekleşti ama bu büyümeye oranla işçilerin durumu geçmişe göre daha kötü. Ve toplu sözleşmeyle çözülecek sorunlar bunlar. Bu sorun önemli bir sorun ve sözleşmeyle çözülebilecek bir sorundur.”* Böyle bir mesaj verdik biz de.

Şöyle bir süreç yaşandı, bunu çoğu kimse bilmiyor. Bizim yetkilerimiz 21 Temmuz’da geldi. 21 Temmuz günü MESS’in Türk Metal’in sözleşme teklifini aynen kitapçık olarak işyerlerine gönderdiği bilgisi de geldi. Yetki başvuruları aynı tarihte yapılıyor, mayıs ayında yapıyoruz. Hemen hemen aynı tarihte çoğunluk tespitleri geliyor, itiraz yoktur. Yazıları aynı tarihlerde gidiyor ama bize kesin yetki geldiğinde Türk Metal’in teklifi hazırды ve işyerlerine gönderilmişti. Bizim örgütlü olduğumuz işyerleri de dahil olmak üzere işyerlerine gönderilmişti üst yazıyla. Yani bu sürecin çok öncesinden yetkiler gelmeden, işyeri toplantıları olmadan, bizim aldığımız bilgilere göre yine MESS’le birlikte teklif hazırlandı ve hızla işverenlere gönderilmeye başlandı. Onlar mümkün olduğu kadar bu süreci hızlı ve sessiz geçmeye çalışıyorlar. İşyerlerine verdikleri havaya bakarsak, izinleri kullanıyorlar bu dönemde. Bu aylar içerisinde çok yoğun izin kullanıyorlar. Dolayısıyla bizim inisiyatifli tutma niyetimize karşılık onlar da bu tür hareketler içerisine giriyorlar. Bunlar tabii ki taktiksel şeyler. Biz hep şüpheliyizdir TİS döneminde. Hep de çıkar böyle şeyler, belgeleriyle vb. kanıtlanmış durumda.

- Siz bu dönem sözleşmeye nasıl yaklaşıyorsunuz?

Son 2-3 yıl içerisinde bu alanda sermaye birikimi aşırı noktaya varmış, istihdam artmış durumda. İstihdamın artmasının tek koşulu daha ucuza çalıştırılabilir işçiler olması. Yani içerideki işçiden daha ucuza, asgari ücretin biraz üzerinde çalışan binlerce işçinin bulunmuş olması. Çok yoğunlaşan ve hızlanan bir iş temposu. Ve bunun yarattığı rahatsızlıklar söz konusu. Bu dönem geçtiğimiz dönemlerden farklı olarak çatışma üretim sürecinin içine taşındı. Bu kaçınılmaz olarak sermaye egemenliğiyle çatışmaya girmeyi gerektiriyor, bu sorunu çözmek istiyorsan. İşçilerde de böyle bir değerlendirme olduğunu söylemiştim zaten. Bana göre böyle bir bilincin öbürüne göre çok daha siyasal, daha sınıfsal bir yönü var ve bunun geliştirilmesi gerekiyor. Bizim sözleşmeyi oturttuğumuz yer burası. Sömürüye karşı bir mücadele dönemidir bu. Elbette sömürünün ortadan kaldırılması toplusözleşmeyle mümkün değil ama sınırlandırılması mümkün. Dolayısıyla bir sömürüye son mücadelesi bu aynı zamanda, o mücadeleyle bağımlı olmak zorunda. Sonuçta özetleyebileceğimiz yer burası.

MESS yetkililerinin ilk toplantıda ettikleri, *“sorunun çözümü toplu sözleşmede ya da ücret artışlarında değil, sorun ücret artışlarında işçilere verilecek zamlardan kaynaklanmıyor. Başka bir yöntem gerekir”* sözlerden bizim çıkarttığımız, esneklik konusundaki dayatmalar olacaktır. Her dönem oldu bu. 2002’den bu yana sürekli sözleşmelere getirildi. Bir biçimde kapı aralandı esneklik uygulamalarına ama bu dönem daha ciddi bir hazırlığın olduğu gözüküyor. Hemen sözleşme öncesinde MESS’in kendi işyerlerinde yaptırmış olduğu bir araştırma var. MESS *“Bizim üyelerimiz bile esnekliğin faydalarının farkında değil!”* diyor.

“Uygulanmıyor esneklik yöntemleri, sadece telifli çalışma çok yaygın olarak uygulanıyor %90’lar civarında” diyorlar. %25 civarında denkleştirme uygulanıyor. Uygulanmıyor dedikleri %25’lik oran aslında çok ciddi bir oran. Çünkü neyin %25’i. 100 işyerinin %25’i. Bu 25 işyeri MESS üyelerinin %95’ini tutuyorsa çok ciddi bir sayıdır.

Bizim denkleştirme uygulanan işyerimiz yok ama Türk Metal’in 30’un üzerinde işyerinde denkleştirme uygulandığını biliyoruz. Geçen sözleşme döneminde belgeleriyle masaya koydular bunu. Bizim işyerlerimizden örnek yoktur. Örneğin Arçelik’te, Tofaş’ta, 30’un üzerinde işyerinde Türk Metal’in yaptığı uygulamayı MESS bize örnek olarak gösteriyor. Geçtiğimiz sözleşme döneminde de getirdiler bunu. MESS yasada 2 ay olarak geçen sürenin sözleşmeyle 4 aya çıkartılmasını istiyor. 2 aylık süreyi biz 4 ay olarak sözleşmeye yazarsak denkleştirmenin işçi tarafından onaylanmış varsayılacağını düşünüyor. Ama yasa diyor ki, “işçi onay vermediği zaman bu uygulanamaz.” Dolayısıyla biz 4 ay yazsak bile sözleşmeye, işçi onay vermediği sürece bunun hiçbir anlamı yok. Ama biz prensip olarak denkleştirme uygulamasının toplusözleşmeye sokulmasını istemiyoruz.

- Örgütlü bir tarzda karşı duramadıktan sonra işçilerin birey olarak karşı durmasını da beklemek gerekir herhalde?

- Onun için zaten biz prensip olarak istemiyoruz. Yoksa koyarsın 4 ayı sözleşmeye, sonra uygulatmıyorum dersin işyerinde. İşçiye onay verme dersin. Bu bir yöntemdir. Ama sen buna onay verdikten sonra bunun önü açılmış demektir ve işveren onu kullanarak yolunu çok rahatlıkla açabilir.

Bunun çok uzun zamandır propagandasını ve çalışmasını yapıyorlar. Son dönem yasa değişikliklerinde yine gündeme getirdiler. Aynı kıdem tazminatı gibi pişirilip pişirilip yeniden gündeme getirilen bir mesele bu. Özellikle MESS uzun yıllardır, yasa çıkmadan çok önce bunu başlattı. Gerçekleşmesi Türk Metal’e bağlı esas itibariyle. Türk Metal’in başkanı kendi televizyonunda yaptığı konuşmada *“Biz vatansever insanlarız, gerekirse esnekliği de kabul ederiz”* diye bir ifade kullanmış. Esnekliği sözleşmeye sokabileceğini söylemiş. Dolayısıyla şöyle bir durumla karşı karşıya kalabilir metal işçileri. Önce ücretler konusunda yalancı bir dövüş, peşinden ücret artışında önemli bir kısmının kabul edebileceği bir zam, ama esnekliğin sözleşmeye sokulması... Böyle bir tehlike var.

Buna karşı biz esnekliğe karşı bilgilendirmeyi öne aldık. Çünkü bahsetmiş olduğumuz genç işçi kuşağı esnekliğin, denkleştirmenin, telafinin ne olduğunu bilmiyor. Bunlar esas itibariyle esnek çalışma biçimlerinden geçerek kadrolu işçi haline geldiler, yani geçici işçilikten geldiler. Genç işçiler bu tip meselelerde kıdemli işçiler gibi bakmıyorlar. Bilmedikleri için çok önemli görmüyorlar bu meseleyi. Doğabilecek sonuçları iyi anlatılmadığı için duyarlılık farklılığı var. İşçiler bu konuda bölünmüş durumdalar ama bunu hızlı bir şekilde kapatmak zorundayız. Biz üç tur olarak planlamıştık çalışmamızı. Ama şimdi araya bir 4. tur koyarak yoğun bir şekilde esnekliği anlatmaya başlayacağız işyerlerinde. Esnekliğin neler getirip neler götüreceğini anlatmaya başlayacağız.

- Türk Metal’in yapabilecekleri üzerine konuştuk. Bu çerçevede Birleşik Metal ise farklı bir iddia ile ortaya çıkıyor, tüm metal işçilerini temsil ederek davranacağını söylüyor. O açıdan nasıl bir hareket planı çiziyor, ne hedefliyor?

- Biz her dönem metal işçilerinin ortak taleplerini dile getirmeye çalışıyor ve tüm metal işçilerini de o talepler etrafında mücadele etmeye çağırıyoruz. Bazen öyle bir durum oluyor ki, biz kendi üyemizin durumunu bile dikkate almaz duruma geliyoruz.

Mesela geçtiğimiz TİS döneminde %10 bizim üyelerimizin büyük çoğunluğu açısından 50 kuruştan fazla zam anlamına geliyordu. Biz %10’la Türk Metal’den daha fazla zam aldık. Bizim ortalama ücretimiz 5,15 YTL. Grup kapsamında olan işyerlerinin ortalaması 4.65 YTL. Bizim ücretimiz yüksektir Türk Metal’e göre. Demek ki Türk Metal’in ortalama ücreti 4.30 YTL civarına geliyor.

Dolayısıyla biz kendi üyelerimizin çıkarlarını düşündüğümüz için, hemen en başta hiç başka formülasyonu zorlamadan imzalamak için eğilim oluşturabilirdik, örgütün büyük çoğunluğu da buna evet derdi. Ama onu yapmadık. Biz azınlık olmamıza rağmen genelde metal işçilerinin durumunu seslendirebilmek için düşük ücretlilere yüksek zamda ısrarımızı sürdürdük. Bu dönemde de aynı şekilde sürekli nabız tutmaya çalışıyoruz. 100 bin işçiden bahsediyorsun. 100 bin işçinin talebi nedir, ne değildir? Çünkü burada Birleşik Metal’in bir öncü savaçılık yapma şansı yok. Öncülük yapma şansı var, öncülük yapmak zorunda. Ama klasik anlamda bir öncü savaçılık verme şansı yok. Onlara bir takım gerçekleri anlatmak ve onları mücadeleye çağırarak zorunda. Ve onu da yapacak. Geçtiğimiz dönemlerden daha farklı olarak da yapacak. Hem kendi üyesi açısından hem dışında kalanlar açısından bunu yapacak. Ama biz bir bütün olarak o grup kapsamındaki metal işçilerini hareketlendiremezsek, onları ortak talepler etrafında toparlayamazsak, o zaman MESS’e karşı teke tek kalma durumunda kalırız. Oradaki tutumumuz hangi durumda karşı karşıya kalacağımıza bağlı. Bu dönem örgüt geçtiğimiz döneme göre çok daha kararlı gözüküyor, işçi arkadaşlar çok daha kararlı gözüküyor. Ama şunu söyleyebilirim; Türk Metal sözleşmeyi imzaladığında ve bunun karşılığında esneklik ya da düşük ücretlilere düşük zam gibi kombinasyonlar ortaya çıktığında, bu örgüt kendisini gösterecektir.

- Bu olası bir greve gitmek demek mi oluyor?

Her toplusözleşmede grev bir ihtimaldir. Ve biz ilk toplantıdan itibaren arkadaşlarımız arasında bu bilinci yaymaya çalıştık. Mesela “kredi kartı kullanımını kesin” dedik. “Grev olabilir, borçla girmeyin greve” dedik. “Bu dönem zor geçecek, bu zorlu dönemde sizin mücadeleye borçlu olarak girmemeniz gerekir” dedik. Gerçekleştirirler, gerçekleştirmezler bilmiyoruz ama belli bir karşılığı olduğunu görüyoruz. İşverenler açısından da bu önemli bir mesajdır.

Çıkan koşulları değerlendireceğiz. Altına imza atılamayacak hiçbir şeyin altına da imza atmayacağız. Bunun sonu grupta tek başına grev yapmak da olabilir. Tek başına grev yapıyor olmak çok zor bir iş. Büyük kararlılık istiyor, bunu bilmek gerekiyor. Ama zor olması yapmayacağız anlamına gelmiyor.

- Taban hazır mı böyle bir sürece?

- Bu süreç hazırlayacak. Çok erken başladık ve tüm arkadaşları bu konuda duyarlı hale getirmeye çalışıyoruz. Bir şeyin gerçekleşmesini isteyen işçi bunun nasıl alınması gerektiğini de tartışacak. Bu sadece benim hazırlamamla olmuyor. Bütün işçiler bunu bilmek zorunda. Bu, bir tarafından aidatın atılıp öbür tarafından hazır toplusözleşmenin çıktığı bir otomat makinesi değil. Bu ülkede işçi olmak zor, sendikalı işçi olmak zor. Hak almak istiyorsan mücadele etmek zorundasın. Bedel ödemededen, bedel ödemeyi göze almadan bir şey istemeyeceksin. Biz işçiyiz, sonuçta mücadele ederek alabiliriz. Ve bugün ileri sürdüklerimiz bizim kafamızdan uydurduğumuz talepler değil. İnsanların çok uzun tartışmalar sonucu ortaya çıkartmış olduğu talepler. O nedenle, ben bir şey istiyorsam, mutlaka olması veya bunun hiç olmaması gerekir diyorsam, bu noktada hem birliğimi sağlamak zorundayım, hem de sonuna kadar mücadele etmek zorundayım. Sonu ne olursa olsun!

(Devam edecek...)

Çevresel bunalım bir aşırı-üretim bunalımıdır!

K. Ali

Son yıllarda ve özellikle son aylarda burjuva basında hummalı bir kampanya yürütülmektedir. Dünyanın sürüklenmekte olduğu çevresel felaketin önüne geçmek ve dünyayı bir yok oluştan kurtarmak için bilim insanları, aydınlar, gazeteciler, yazarlar, sanatçılar ve konuya duyarlı tüm kesimler elele vermiş, dünyayı kurtarmaya çalışmaktalar. Deyim uygunsu bugünlerde moda eğilim çevreci olmak.

Sürekli bir biçimde ve derin bir kaygıyla, dünyanın, özelde de Türkiye'nin gitgide büyüyen bir çevre felaketinin eşiğinde olduğu söyleniyor ve bu çevresel tahribatın vardığı boyutlar sıralanıyor. Savurganca kullanılan fosil yakıtların gerek elde edilmesi, gerekse tüketimi sürecinde atmosfere salınan sera gazlarının neden olduğu iklim değişikliklerinden, bir dizi canlı türünün sonsuza dek yok olmasından, sanayi atıkları ve radyasyon yüzünden artan kanser vakalarına değin birçok noktaya hüznü vurgular yapıyor. Ve elbette birçok çözüm önerisi de sunuluyor. Tüm ülkelerin Kyoto Protokolü'nü imzalamasının gerekliliği, çevresel projelere aktif katılımın sağlanması, organik ürünlerin tercih edilmesi, tüketim ürünlerinin tutumlucu kullanılması, geri dönüşümlü malzeme kullanımının yaygınlaştırılması, genel olarak çevresel konularda yaygın eğitim verilmesi vb... Bu örnekler daha da çoğaltılabilir.

İlk bakışta son derece önemli bir konu ve yukarıda sıralanan istemler de son derece yerinde istemler olarak görünmektedir. Evet, konu son derece önemlidir. Fakat çözüme dönük istemler çok belirgin bir sınıf tutumunu yansıtmaktadır ve o ölçüde gerçeklikten ve ciddiyetten uzaktır. Medyanın ve "yetkililerin" konuyu ele alış tarzına ve çözüm önerilerine ilişkin söylenebilecek en özlü sözü 160 yıl önce Marx ve Engels söylemiş bulunmaktadır. Marx ve Engels, sosyalizmin burjuva ve küçük-burjuva yorumlarıyla dalga geçerlerken, sosyalizmin bir türü olmasından bağımsız olarak, genel olarak burjuva duyarlılığı ve burjuva muhalefetine en karakteristik yanına ilişkin olarak şunları söylemişlerdi:

"Burjuvazinin bir kesimi, burjuva toplumun varlığının devamını sağlamak için, toplumsal hoşnutsuzlukları gidermek ister.

İktisatçılar, insanseverler, insanlıkçılar, işçi sınıfının durumunu iyileştiriciler, hayır işleri örgütleyicileri, hayvanlara eziyet edilmesini önleme dernekleri üyeleri, ılımlılık bağnazları, akla gelebilecek her türden gizli reformcular, bu kesime girerler." (Marx-Engels, **Komünist Parti Manifestosu**, Sol Yayınları, Ankara 1997, s. 48)

Çevresel sorunlara ilişkin olarak ele alınan her sorun ilgili-ilgisiz birçok konu ile ilişkilendirilmekte, çok "özel" bir "duyarlılığa" konu edilmekte, fakat nedense işin özüne ilişkin hiçbir şey söylenmemekte ve geçiştirilmektedir. Nihayetinde iş, yukarıda Marx ve Engels'ten yapılan alıntının vurguladığı sınırlar içinde kalan bir duyarlılığa gelip dayanmakta ve bu sınırları aşmamasına özel bir önem gösterilmektedir. Çevresel sorunları gündemlerine alan medya organları ise çeşitli çevresel duyarlılık projelerinin reklamını yapmaktan başka bir şey yapmamaktadır. Hele bir de akademik ünvanı olan bir "yetkiliden" projeye ilişkin birkaç cümlelik bir onay ve övgü alındı mı, eh artık geride pek de çevresel bir sorun kalmıyor. İşin ilginç, bu duyarlılık projelerine ürettikleri atıklarla doğayı

mahveden dev emperyalist tekeller de destek vermekte, hatta bir kısmını doğrudan bu tekeller örgütlemektedir.

Şunu çok iyi bilmek gerekir ki, tüm bileşen ve nitelikleriyle bir bütün olarak çevresel bunalım, kapitalizmin bir aşırı-üretim bunalımıdır; bilinmeyen bir pazara, bilinmeyen bir tüketici kitlesine aşırı kâr hırsıyla çok ve daha çok meta üretme eğiliminin doğrudan bir sonucudur. Sorun, doğanın, kapitalist üretim tarzı ve kapitalist mülkiyet ilişkilerinin sonucu olarak tahrip edilmesidir. Tekelci rekabet savaşımının ve bunun doğurduğu askeri savaşımın doğrudan sonucudur; siyasal gericiliğin doğaya yansımasıdır. Soruna, yani dünyanın sürüklenmekte olduğu felakete bu açıdan bakılmadıkça, oluşan tahribatın nedenleri hakkında olduğu kadar tahribatın sonuçları hakkında da sağlıklı sonuçlara ulaşmak ve bu doğrultuda çözüme dair sağlıklı politikalar üretmek olanaksızdır.

Her toplumsal sorunun bir marksist çözümü bir de marksist olamayan "çözümü" vardır. Ve sorun esas olarak, hangi sınıfın ideolojisiyle dünyaya bakıldığıyla ilgilidir. Çevre konusunda da görsel, yazılı tüm medya organlarında kampanya haline dönüştürülmüş olan çevrecilik modası çok belirgin bir küçük-burjuva sınıf ideolojisi taşımaktadır. Konu, küçük-burjuva duyarlılığa özgü bir tutumla, son derece ayrıntılı bir biçimde masaya yatırılmakta, kılı kırk yararcasına istatistiki veriler yorumlanmakta, kimyasal oranlardaki değişimler yıldan yıla, aydan aya, hatta günden güne izlenmekte ve peşisıra felaket senaryoları yazılmaktadır. Fakat iş çözüm önerilerine gelince bu konudaki küçük-burjuva sınıfsal ufkun kendini hemen gösterdiği örneklerden biri de Kyoto Protokolü'dür. Kyoto Protokolü birkaç yönden üzerinde durulması gereken önemli bir belgedir. Çünkü bu protokol küçük-burjuva duyarlılığının sınırını ve emperyalizm koşullarında nasıl bir işlev göreceğini çok çarpıcı bir biçimde göstermektedir.

Şunu net olarak söyleyebiliriz: Kyoto Protokolü'nün özü, başta karbondioksit olmak üzere sera gazları olarak bilinen ve küresel ısınmaya etkisi olan beş çeşit gazın atmosfere salınımının sınırlandırılması, eğer bu salınım sınırlandırılmıyorsa da gaz kotasının aşılma miktarı kadar para cezası ödenmesidir. Evet, dünyayı kurtaracak olan Kyoto

Protokolü'nün özü budur, ne eksik ne fazla! Bu protokole, tekellerin aşırı-üretimini sınırlandırmaya yönelik tek bir ifade yoktur. Atıkların yeniden düzenlenmesi, daha az sera gazı üreten sistemlerin kullanılması, çeşitli filtreleme sistemlerinin kullanılması, gazların depolanması, alternatif enerji kaynaklarının kullanılması, bio dizel yakıt kullanılması vb. gibi, sorunun özünü ilgisiz olamayan, biçimsel, iğreti tedbirlerden başka bir şey yoktur bu metinde.

İşin ilginç yanı, bu protokol zengin emperyalist ülkelerin para karşılığında doğayı diledikleri gibi tahrip etmelerine de olanak sağlamaktadır. Bu duruma işlerlik kazandırmak için kurulan, tekellerin de destek verdiği Karbon Emisyon Borsası yıllık 30 milyar dolarlık bir pazar haline gelmiş durumda. Bu durum, küçük-burjuva duyarlılığının emperyalist tekellerin elinde nasıl bir oyuncaya dönüştüğünü göstermesi açısından çok çarpıcı bir örnektir.

Kyoto Protokolü her ülke için (bu tek başına bir tekelci sanayi şirketi, banka vb. gibi bir finans kuruluşu da olabilir) bir gaz kotası belirliyor. Protokole uymak demek, o ülkenin ya da kuruluşun, atmosfere saldığı sera gazı miktarının protokolün belirlediği kotanın altında kalması anlamına gelmektedir. Eğer kota aşıyorsa ve söz konusu ülke zengin bir emperyalist ülke ya da kuruluş ise, pek bir sorun yok demektir. Çünkü söz konusu emperyalist ülke, az gelişmiş ya da gelişmekte olan ve kotanın altında gaz salınımı yapan ülkelerin geriye kalan salınım miktarı hakkını parayla satın almakta ve istediği gibi atmosferi kirletmeye devam edebilmektedir.

Emperyalist tekellerin dikkatini çekecek kadar kârlı olan bu pazar, yukarıda da değinildiği gibi, kendi borsasını oluşturmuş durumda. Ülkelerin ve şirketlerin karbon emisyon kotalarının alınıp satıldığı borsaya ilgi gösteren bankalar arasına Citi Bank, Bank of America, Societe Generale, Fortis ve Morgan Stanley bulunmaktadır. Bilindiği gibi bunlar, mali varlıkları yüz milyarlarca doları bulan dev tekelci kuruluşlardır. Bu kuruluşlar, dünyanın dört bir yanından topladıkları gaz kotalarını diğer emperyalist ülke ve tekelere yüksek fiyatlardan satmaktadır. Bu kotaları yüksek fiyatlara satın alan ülke veya kuruluşların sorunu

küresel ısınma değildir kesinlikle. Sorun, karbon borsasındaki başka tekellere daha yüksek fiyattan satmak ya da gaz kotalarına sahip olmanın getireceği politik avantajları elinde tutmaktır.

Şunu da eklemek gerekir ki, Kyoto Protokolü’nün hiçbir ciddi yaptırımı yoktur. Yani siyaset alanda Birleşmiş Milletler halkları emperyalistlerin saldırganlıklarından ne kadar koruyabiliyorsa, Kyoto Protokolü de doğayı o kadar koruyabilmektedir.

Kyoto Protokolü’nün sera gazlarıyla ilgili olan karbon borsası “özgünlüğünü” bir yana bırakırsak, çevresel tahribata ilişkin olarak ortaya konulan yaklaşımlar iki ana kategori altında toplanabilir. Bunlardan ilki alternatif enerji sistemleri, bir diğeri atık yönetimidir.

Bu noktada “alternatif” kavramı üzerinde durmakta biraz yarar var.

“Alternatif” kavramıyla dile getirilmek istenen, yaygın ve geniş ölçekli ve bu oranda da doğayı tahrip eden enerji üretim sistemlerinin yerine doğaya daha az zarar veren ya da hiç zarar vermeyen enerji sistemlerinin kullanılmasıdır. Fakat burada da bu kavramla ilgili olarak çok belirgin bir sınıfsal yaklaşım mevcuttur. Bunu anlamak için şu noktayı açıklığa kavuşturmak gerekiyor: Emperyalizm koşullarında “alternatif”lik ne ölçüde mümkündür ya da mümkün müdür? Elbette mümkün değildir. Marksist tanımlaması ilk kez tam olarak Lenin tarafından yapılan emperyalizm, kapitalizmin tekelci aşaması demektir. Banka ve sanayi sermayesinin kaynaşması, üretimin yoğunlaşarak birleşmesi, geleneksel rekabetin dışlanması ve yerini tekelci rekabete bırakması, teknik yetkinleşme sayesinde elde edilen yüksek oranlı kârlı üretim yöntemleri karşısında tutunamayan geleneksel ve orta ölçekli üretimin ezilmesi ve yok edilmesi, tekelci aşamanın temel özelliklerinden birkaçıdır. Böyle bir durumda, enerji gibi en temel ve kritik bir sektörde “alternatif” yöntemler bulmak, dev enerji tekellerinin gerek iktisadi gerekse politik ve siyasetal erkini kırmak demektir.

Bir köyde ya da kasabada, hatta daha geniş bir yerleşim biriminde, enerji ihtiyacı rüzgâr, güneş vb. gibi alternatif enerji kaynaklarından sağlanabilir elbette. Böyle yerel bir kullanım, tekelleri pek de rahatsız etmez, hatta şirin gözükme için böyle projelere destek bile verebilirler. Fakat dünyayı kurtarma konusunda ciddi olduklarını iddia eden çevre dostları, “alternatifçiler”, önerilerini, büyük mali rezervlere sahip olan dev enerji tekellerine alternatif olarak sunmak, tümü olmasa bile en azından belirleyici bir orandaki enerji üretiminin alternatif yöntemlerle yapılabileceğini söylemek zorundalar ve bunu söylüyorlar da. Yani, son yüzyılda, özellikle de son elli yılda enerji hammaddeleri ve yeraltı kaynakları uğruna yapılan, bizzat tekellerin kışkırtıp desteklediği çatışma ve savaşların en önemli nedenlerinden biri olan enerji üretimi sorununun, tekellerin tüm iktisadi, siyasi, askeri gücüne ve tüm vahşiliklerine karşı alternatif yöntemlerle çözülebileceğini iddia ediyorlar.

Bu, dünyayı dönüştürme eyleminin küçük-burjuva yorumudur. Sorunun kökenine dokunmayıp, sonuçlar üzerinde oyalanmak bu tutumun tipik özelliğidir. Tekellerin, iktisadi, siyasi, askeri, kültürel vb. tahakkümü altında iken, enerji gibi çok temel ve kritik bir üretim alanında tekellere alternatif olmak demek, ilk önce, tekellerin kârını, yani tekellerin artı-değer sömürsünü baltalamak demektir. Bu durumun, tekeller için doğuracağı birçok olumsuz durumu bir yana koyalım, yalnızca bu kâr kaybı yüzünden bile tekeller, alternatif yönelimlere bütün güçlerini, nüfuzlarını kullanarak saldıracaklardır. Halkları kana boğan kirli savaşların temel nedenlerinden biri de bu değil midir?

Diğer yandan, sorunun özü asla üretim yöntemleri ya da biçimleri değildir. Fakat “alternatifçiler” açık ya da örtük, bunu söylüyorlar bize. Farklı üretim

yöntemlerinin, yani alternatif yöntemler geliştirmenin, sorunun özüyle ilgisi yoktur. Sorun enerji üretim yöntemlerinden değil, enerji üretim araçları üzerindeki kapitalist mülkiyet ilişkilerinden kaynaklanmaktadır. Yani, barajların, devasa santrallerin, rafinerilerin ve bunlara hammadde sağlayan yeraltı kaynaklarının emperyalist tekellerin elinde olmasından kaynaklanmaktadır. Köklü bir çözüm için yapılması gereken, alternatif yöntemler geliştirmek değil, bu alanda kapitalist mülkiyet ilişkilerine son vermektir. Sorun, bu alandaki mülkiyeti, aşırı-üretimle hem doğayı mahveden hem de servetini artırmaya çalışan burjuvazinin elinden alma sorunudur. Mülkiyeti, büyük ölçekli planlı üretimi örgütleyecek olan proletaryaya devretme sorunudur.

Ayrıca Marksizm bize, üretim ilişkilerinin, insanların kendi iradelerinden bağımsız olarak kurdukları zorunlu ilişkiler olduğunu söylüyor. Emperyalizmin hüküm sürdüğü ve kapitalist mülkiyet ilişkilerinin değişmediği koşullarda çözüm önerisi olarak ileri sürülen her alternatif, kabul gördüğü ve yaygınlaştığı oranda tekelleşme eğilimi taşıyacaktır. Alternatif yöntemler kısa bir zaman sonra kendi “alternatif tekellerini” yaratmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Bu emperyalist pazar ilişkilerinin zorunlu bir sonucu olacaktır.

Çevre tahribatı konusunda değinilmesi gereken bir diğer nokta “atık yönetimi” genel başlığı altında inceleyebileceğimiz konudur.

Yukarıda gaz atıklara ilişkin olarak Kyoto Protokolü’nü incelemiştik. Gaz atıklar konusunda söylenebilecek genel şeyleri söylediğimizi varsayarsak, geriye sıvı ve ağırlıklı olarak da katı atıklar sorunu kalıyor. Atık, hem üretimin hem de tüketimin doğrudan bir sonucudur. Dolayısıyla, üretim ve tüketim kavramları arasında kesin bir ayırım olmakla birlikte, diyalektik bir bütünlük mevcuttur. Üretim, aynı zamanda üretim faaliyeti sürecinde gerekli olan nesnelerin tüketimidir. Tüketim de gereksinimleri karşılamak üzere üretilen nesnenin kullanım-değerinin harcanması ve üretim ihtiyacının tekrar yaratılması sürecidir. Dolayısıyla, üretim atıkları, üretim ve tüketim sürecinin temel ürünüdür diyebiliriz. Bu yüzden, atık sorunu, topluma egemen olan üretim ilişkilerinin niteliğiyle doğrudan ilgili bir konudur. Bu ilişkilerin yapısı göz önüne alınmadan, çevrecilerin “atık yönetimi” olarak adlandırdığı sorun üzerinde sağlıklı politikalar saptanamaz.

Bu konudaki temel yaklaşımı Marx’tan okuyoruz: *“Bu artıkların tekrar kullanılması için genel koşullar şunlardır: Ancak büyük-ölçekli üretimde görülebilen büyük miktarda atık; mevcut durumları içerisinde daha önce hiçbir işe yaramayan maddeleri, yeni üretim için uygun bir hale sokan gelişmiş makineler; başta kimya olmak üzere, bu gibi artıkların yararlı özelliklerini açığa çıkaran bilimsel gelişme. Lombardiya, Güney Çin ve Japonya’da olduğu gibi, küçük-ölçekli tarımda, bu tür büyük tasarruflar sağladığı doğrudur. Ama, genellikle bu sistemde tarımdaki üretkenlik diğer üretim alanlarından çekilen insan emek-gücünün israfı şeklinde kullanılmasıyla elde edilir.”* (Marx, K., **Kapital**, C. III, Sol Yayınları, Ankara 1997, s. 93)

Marx’ın değindiği ilk nokta “ancak büyük-ölçekli üretimde görülebilen büyük miktarda atık”. Yani, atığın ekonomik olarak geri dönüştürülebilmesi için belli bir miktarın üzerinde üretilmesi gerekmektedir. Bu koşul günümüzde fazlasıyla sağlanmaktadır.

Üretim ne kadar büyükse, atık üretimi de o oranda büyük olacaktır. Buradaki kritik nokta, atıkların geri dönüştürülmesi için gerekli olan üretim araçlarının yaratılmasıdır. Genel olarak emperyalizmin üretim çılgınlığı göz önüne alındığında ortaya çıkan atık miktarını dönüştürmek için gerekli olan üretim araçlarının ne boyutta olacağı, kendiliğinden anlaşılacaktır. Ayrıca buna eşlik eden bilimsel çalışmaların da bir süreklilik taşıması gerekmektedir.

Tüm bunlar bir mali yük demektir. Fakat yine de tekellerin bu sayede, uzun vadede hammadde harcamalarını ciddi oranda düşürebileceği ve önemli ölçüde kâr elde edebileceği öne sürülebilir. Fakat bu tekelci rekabet gereği olanaksızdır. Geri dönüşüm gibi, ancak planlı üretim ve planlı ekonomide hayat bulabilecek bir üretim alanı, her an fiyat dalgalanmaları ve krizlerle tehdit edilen kaotik bir iktisadi zeminde yaşayamaz. Tekellerin, ihtiyaç duyulan hammadde miktarını beş-on kat artıran bir üretim sürecinde, bu ihtiyacı en ucuz, en çabuk ve en bol miktarda karşılamak için giriştiği büyük rekabet, geri dönüşüm gibi ara süreçleri anında saf dışı etmektedir. Geri dönüşüm için kullanılacak atıkların, zayıflayan nitel özelliklerini söz konusu etmiyoruz bile.

Bu konudaki en önemli noktalardan biri, yukarıdaki alıntıda Marx’ın küçük-ölçekli tarım üretimi üzerine verdiği örnektir. Marx, küçük ölçekli üretimde (biz bunu tarım dışı küçük ölçekli üretim için de düşünebiliriz), atıkları tekrar kullanmanın önemli bir tasarruf sağlayacağını belirtiyor. Fakat, bunun “diğer üretim alanlarından çekilen insan emek-gücünün israfı şeklinde kullanılmasıyla” elde edildiğini söylüyor. Atık miktarının belli bir düzeyin üzerinde üretilmesinin esprisi de bu zaten. Yeniden değerlendirme süreci için gerekli olan emek-gücünün, bir emek-gücü israfına yol açmaması gerekmektedir.

Marx’ın değindiği küçük-ölçekli tarım üretimi üzerine verdiği emek israfı örneğini biz, başka bir biçime uyarlayabiliriz.

Avrupa’da ve Amerika’da epeyce uzun bir zamandan beri ve Türkiye’de de birkaç yıldan beri gerek belediyeler, gerekse bazı özel şirketler atık toplama konusuyla ilgileniyor. Bu iş yavaş yavaş bir sektör konumunu alıyor. Hatta uluslararası atık ticareti bile yapılmakta. Örneğin Amerika, ucuz işgücü yüzünden, toplanan plastikleri Hindistan’a gönderip orada dönüştürüyor. Buradan varacağımız ilk önemli sonuç, varolan koşullar altında atık üretimi ve yönetiminin uluslararası bir nitelik kazandığıdır. Bu konuyla ilgili olarak yukarıda değinilen, dünya ölçeğindeki toplam üretime eş düzeyde geri dönüşüm mekanizmalarının yaratılmadığı koşullarda söz konusu edilen atık toplama faaliyeti Marx’ın değindiği küçük-ölçekli üretim düzeyini aşamayan bir işgücü israfı yaratmaktan başka bir sonuca yol açmayacaktır. Marx’ın yukarıda değindiği emekgücü israfının kendini bu konuda henüz hissettirmemiş olması, toplanan atık miktarının, tüm sektörleri kapsayan, dünyadaki genel üretim miktarının yanında halihazırda oldukça küçük bir oranda olmasıdır. Eğer bu oran gitgide büyürse, varolan piyasa koşulları yine kendi mantığını işletecek. Böyle bir durumda ilk önce yine tekelleşme eğilimi belirecek. Bu ise, atık toplama ve dönüştürme uğruna doğanın daha derinden bir tahribatı sonucunu doğuracaktır. Çünkü atık üreten de, atık toplayan da “tekeli”dir ve aralarındaki ayırım yalnızca biçimseldir. Bu tekeller, bugün ABD’nin yaptığı gibi atıkları en ucuz işgücü ile ve mümkünse az gelişmiş ülkelerde dönüştürmek isteyeceklerdir. Bu tekeller, üretim araçlarını, yeraltı kaynaklarını vb. tekelci yöntemlerle ele geçirdikleri gibi, aynı mantığı üretim atıkları için de uygulayacaklardır, çünkü tekelin özü budur. Tıpkı, şu an üretim alanında yaptıkları ve bu yüzden doğayı tahrip ettikleri gibi. Ve bu işlemin kendisi hem emekçiler için hem de doğa için daha derinden bir tahribat anlamına gelecektir. Atıkların, kâr amaçlı bir piyasanın kuralları doğrultusunda dönüştürülmeye çalışılması, bu sonuçları kendiliğinden doğuracaktır.

Ve bir kez daha; sorunun özü, atık üretmek değildir. Sorun, atık üreten ve bu atığı işleyecek olan üretim araçları üzerindeki kapitalist sınıf mülkiyetidir. Sorun bu sınıfın mülksüzleştirilmesidir.

Bu pisliği devrim temizler!

GOP'ta tekstil ve kot taşlama işçileri buluştu!

“Kot taşlama” alanında yaşanan iş cinayetlerini gündeme aldığımız “Tekstil Tanışma ve Dayanışma” toplantısını 23 Ağustos günü gerçekleştirdik.

Toplantıda ilk olarak GOP İşçi Platformu sözcüsü bir sunum gerçekleştirdi. Kot taşlama sektörünün sorunları ve kumlama hastalığının içeriğine ilişkin tartışmayı geliştirici ön bilgiler verildi. Bu bilgilerin ışığında başlayan tartışmalar verimli ve canlı geçerken, alanda yaşanan sorunlara karşı bir mücadele programının oluşturulması konusunda ortak bir sonuca varıldı.

Gaziosmanpaşa İşçi Platformu’ndan tekstil işçilerinin organize ettiği program sonunda şu kararlar alındı:

- * Kot taşlama işçilerine yönelik etkin bir “bilgilendirme-aydınlatma” faaliyetinin örgütlenmesi,
- * “Kot taşlama” işi ile ilgili gelişmelerin sadece yerel olarak değil genel planda da takibi ve alanın süreçlerine etkin bir müdahale için başka alandaki kurumlarla etkin bir dayanışmanın örgütlenmesi,
- * İlgili odalar, sendika ve kurumlarla etkin bir ilişkinin kurulması, panel, seminer vb. eğitici

etkinliklerin düzenlenmesi,

* Kot taşlama alanıyla ilgili bilgi havuzunun oluşturulması (işçi sayısı, hasta ve yaşamını kaybetmiş işçi sayısı, işçi tepkileri vs.), bu bilgilerin toplanması için anket gibi araçların devreye sokulması,

* Taşeron sisteminin yaygın olduğu bu alanda taşerona iş veren asıl firmaların tespiti ve bu firmaların teşhirine yönelik eylemler düzenlenmesi,

* Varsa bu konuda çıkarılmış olan broşürlerin temini, yoksa platform tarafından broşür hazırlanması ve fabrika dağıtımlarında kullanılması,

Katılım sınırlı olmasına karşın bir ilk adım olarak anlamlı sonuçlara ulaşan etkinlikte ayrıca işyeri komitelerinin oluşturulması, taban inisiyatifinin geliştirilmesine dönük adımların atılması, bir sonraki aşama olarak alanda fabrikalar arası mücadeleyi birleştirecek tarzda bir “Tekstil İşçileri Komisyonu”nun oluşturulmasının gerekliliğinin altı çizildi.

Müzik dinletisi ve hep beraber söylenen türkülerin ardından etkinlik sona erdi. Etkinliğe 20 işçi katıldı.

GOP İşçi Platformu’ndan tekstil işçileri

İnsanca yaşam, özgür bir gelecek için buluşuyoruz!

“Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya seyirci kalmayacağız! İnsanca yaşam, özgür bir gelecek için buluşuyoruz!” etkinliğimizin hazırlıkları yoğun bir şekilde devam ediyor. Son dönem yapılan zamlardan metal sektöründe çalışan işçilere, tekstil sektöründe ölüme mahkûm edilen kot taşlama işçilerinden direnişteki fabrikalara “seyirci kalmayacağımızı” haykırdığımız kampanyamızı yapacağımız açık hava etkinliği ile sonlandıracağız.

Son bir haftadır yoğun bir biçimde etkinliğimizi duyuran materyallerimizi kullanıyoruz.

Gazi Mahallesi, Elmabahçesi, Karadeniz Mahallesi, Karayolları Mahallesi’ne toplam 600 afiş yaptık. Etkinliğimize çağrı yapan bildirilerimizi Elmabahçesi’ndeki fabrikalara, Karayolları’nda sokak sokak dolaşarak dağıttık.

Yaklaşık 3 bin bildiri kullandık. Emekçilerin ilgisi oldukça anlamlıydı. Kampanyamıza dair sohbetler ettik, çalışmalarımızı anlamlı bulduklarını, verebilecekleri desteklerini esirgemeyeceklerini söyleyen emekçiler oldu. Bildiri dağıtımlarımız ve çağrılarımız devam edecek.

GOP İşçi Platformu

SI-DER’in kampanyası sürüyor...

İşçileri kendi geleceklerine sahip çıkmaya çağırıyoruz!

Adana Sanayi İşçileri Derneği olarak Temmuz ayı başında başlattığımız ve bugüne dek yerel ve merkezi materyalleri kullanarak sürdürdüğümüz kampanya çerçevesinde 22 Ağustos günü bir kez daha sanayi kapısında olduk.

Kampanya kapsamında işçilere ulaşmanın ve onları bir taraf haline getirmenin bir aracı olarak planladığımız imza kampanyamızı sürdürüyoruz. 22 Ağustos günü sanayi girişinde imza standımızı açarak işçilere ulaşmaya çalıştık. Sabah işe giriş saatinde işçilerin kullandığı ana girişe açılan standımızın etrafını asgari ücret afişlerimizle donattık. Bir yandan bültenimiz ve daha önce yerelde çıkardığımız farklı bildirileri ajitasyon eşliğinde işçilere ulaştırırken, diğer yandan da işçilerden imza toplamaya başladık. Konuştuğumuz birçok işçi mevcut durumdan rahatsız olduğunu ve artık bir şeylerin değişmesi gerektiğini vurguladı. Bir saat boyunca işçilere yönelen saldırıları ve bunlara karşı yapılması gerekenleri anlattık.

Bize düşen görev, bu rahatsızlığı ve pasif tepkiyi örgütlü bir güce dönüştürüp, işçilerin geleceklerini kendi ellerine almalarını sağlamak ve bu bilinçle çalışmalarımızı sürdürmektir.

Kampanyamızı bir dizi aracın kullanılması ile güçlendirerek sürdüreceğiz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği

Canovate patronu işçilere saldırdı!

Alemdağ’da kurulu olan Canovate A.Ş.’de saldırılar bitmek bilmiyor. 2000 yılında sendikal örgütlülüğü binbir hileyle dağıtan, geçtiğimiz yıl içinde ise yürütülen sendikal örgütlenme çalışmasına azgınca saldıran Canovate patronu, bu sefer de *OSB-İMES İşçi Bülteni*’nin dağıtımını yapan işçilere saldırdı.

2007 yılının Ekim ayında Muhsin adında bir işçinin iş cinayetine kurban gitmesinin ardından bu olay gazetemiz sayfalarına ve internet sitemize yansımıştı. Canovate patronu, bu haberden duyduğu rahatsızlığı 11 Ekim 2007 tarihinde gönderdiği bir mail ile dışavurmuş, haberin internet sitesinden kaldırılmasını istemişti. Ümraniye BDSP ise bu maile karşılık olarak “**Canovate’nin ‘mazlum’ patronu!**” başlıklı bir yazı kaleme alarak Canovate asalağının kirli yüzünü bir kez daha ortaya sermişti. *Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak* gazetesinin 18 Temmuz 2008 tarihli sayısında yayınlanan bu yazı *OSB-İMES İşçi Bülteni*’nin Ağustos sayısında da yer aldı.

Bölgede birçok fabrikada dağıtımı yapılan *OSB-İMES İşçi Bülteni*, 22 Ağustos günü Canovate A.Ş. kapısında Canovate işçilerine de dağıtıldı. İşbirlikçi bir işçinin ispiyonlamasıyla harekete geçen Canovate’nin özel güvenlik amiri (özel timden atıldığını söyleyerek) bülten dağıtımını yapan işçilere “*bu ‘yasadışı’ bildiriye benim işçilerime dağıtamazsınız*” diyerek dağıtımını engellemek istedi. Bunun sökmediğini görünce bu kez “*jandarmaya haber veririm, size 36 saat işkence yapsınlar da aklınız başınıza gelsin*” diyerek saldırmak istedi. Bunun da işe yaramadığını görünce diğer bekçi köpekleri ve iki yalaka işçi ile dağıtım yapanlardan bir arkadaşımıza kelepçe takarak fabrikanın içerisine götürdüler. Fabrika içerisinde fabrika müdürü İsmail Şirin de psikolojik baskı yapmaya çalıştı. O da gereken cevabı alınca işçinin kelepçesini çözerek işçiyi bıraktılar.

Öncü işçilere yapılan bu saldırı hiç kuşku yok ki işçilerin örgütlenmesinden duyulan derin korkunun bir ifadesi ve sınıf kininin bir ürünüdür. Onların suratında patlayan asıl tokat Canovate işçilerinin örgütlü mücadelesi olacaktır. Ve başta İsmail Şirin olmak üzere tüm asalaklar çok iyi bilmelidirler ki, işçi sınıfına yapılan hiçbir saldırı yanıtsız kalmamıştır ve kalmayacaktır.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

OSİM-DER: Mert Döküm patronundan hesabı işçiler soracak!

24 Ağustos günü Dudullu Tavukçuyolu’nda bulunan Mert Döküm Makine fabrikasında çıkan yangında iki itfaiye işçisi ve bir döküm işçisi yaralandı. Yangının sebebi her zamanki gibi, patronlar tarafından gerekli iş güvenliği önlemlerinin alınmaması idi. Haftada 55 saat çalışmalarına rağmen patronun kâr hırsını doyuramayan işçiler, pazar günü de çalışmaya zorlanmışlardı. Kaynak ile teması halinde patlama tehlikesi gün gibi açık ve ortada olan boya tankında, can güvenlikleri hiçe sayılarak kaynakta çalıştırıldıkları sırada patlama ve ardından yangın meydana geldi.

Sadece daha fazla kar elde etmeyi düşünen patronlar ve onların sermaye düzeni işçi yaşamını hiçe saymaya devam etmektedir. Dudullu’da çıkan yangın, sermaye düzeninin medyasında önemsiz bir habermiş gibi yer almış ve hızla unutulmuştur. Mert Döküm’de ise, yangından sonra da hiçbir iş güvenliği önlemi alınmamıştır. Yangın hiç olmamış, üç işçi hiç yaralanmamış gibi davranılmakta, yaşanan felaket önemsizleştirilmeye ve unutturulmaya çalışılmakta , işçiler aynı güvensiz koşullarda çalışmaya mahkûm edilmektedir.

Bizi insan yerine koymayan, bize fabrikasındaki herhangi bir makine kadar bile değer vermeyen bu sermayedarlar yaşama hakkımızı hiçe sayıyorlar. İşçi sağlığı ve işçinin can güvenliği için almaları gereken en küçük önlemleri bile onlara yük olan, çok gereksiz masraflar olarak görüyorlar. Ve artık o kadar utanmaz, o kadar cüretkârlar ki; *“Bizim kârımız için ölebilecek işçiler varken, yeni filikamızı denizde denemek için, kum torbasına para vermeyiz”* diyebiliyorlar. *“İşçiler ölmüşse ne olmuş, her işletmede işçiler ölebilir. Bu iş zayıatıdır ve iş zayıatı patronun hakkıdır”* diyebiliyorlar.

İş kazası, patlama, çökme, yangın, trafik kazası diye adlandırarak kaza süsü verdikleri olaylar, bizleri sömürerek daha fazla kâr elde etme hırsları ile işledikleri **iş cinayetleridir**.

Tersanelerde, Dudullu’da, Davutpaşa’da, madenlerde...

İstanbul’da, İzmir’de, Adana’da, Mersin’de ve her yerde...

İşçilerin, terlerini ve kanlarını dökerek ekmek parası kazanmaya çalıştığı, kendileri ve çocukları için yaşamda kalma mücadelesi verdiği her yerde **iş cinayetleri** sürmektedir.

Bizler bugün bütün yaşamımızı patronların kârı için harcıyor, yine patronların kârı için ölüyor ve iş zayıatı olarak unutuluyoruz. Geride bıraktığımız çocuklarımıza mirasımız ise, aynı sermaye düzeni içinde ücretli köleler olarak ömürlerini tüketmek ve ölmek oluyor.

Sermaye düzeninin bu akıl almaz vahşiliğine ve gözü doymayan sömürüsüne son vermek zorundayız. Emeğimizi, onurumuzu, yaşama hakkımızı ve çocuklarımızın geleceğini savunabilmek için işçiler olarak örgütlenmek ve işçi sınıfının devrimci gücüyle mücadele etmek zorundayız.

Bugün tersanelerde, limanlarda, Desa’da, Unilever’de, E-Kart’da, Yörsan’da, belediyelerde, metal sektöründe, tekstil sektöründe süren işçi sınıfının mücadele ve direnişlerine “Yaşasın sınıf dayanışması!” şiarı ile destek vermeliyiz.

İşçilerin kurtuluşu örgütlü mücadele ile gerçekleşecektir!

İş güvenliği önlemleri alınsın!

İşçi kıyımına son!

OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER)

26 Ağustos 2008

Dikmen’de Gökçek terörü!

Melih Gökçek’in dinci-çeteci-talancı belediyeçilik anlayışının son örneği Dikmen’de yaşandı. 2006 yılından bu yana varlık gösteren ve halkın yıkım tehditlerine karşı verdiği mücadelenin merkezi konumunda olan Dikmen Vadisi Barınma Hakkı Bürosu, 23 Ağustos gece yarısı kundaklandı.

Dikmen Vadisi’nde mücadele yürüten halkın hazırladığı internet sitesi olan *dikmenvadisi.org*; kundaklayanların gece 00.30 sıralarında gri Renault Megan marka bir arabayla büronun önüne geldiğini, bir bidon benzini içeriye dökerek ateşlediklerini bildiriyor. Yangında içeride bulunan bilgisayar ve çok sayıda evrak kullanılamaz duruma gelirken iki ördek de yanarak can verdi. Çıkan yangın halk tarafından söndürüldü.

Dikmen Vadisi halkı barikatlar kurarak saldırıyı protesto etti. Eylemler devam ederken, Melih Gökçek’in Dikmen Vadisi 2. Etap’ta bulunan villası ve oğlu Osman Gökçek’e ait Or-An semtinde bulunan villa etrafında geniş ‘güvenlik’ önlemleri alındı.

Kundaklama saldırısı 24 Ağustos günü KESK yöneticileri, Halkevleri MYK üyeleri, Dikmen Halkevi üyeleri ve birçok siyasi parti temsilcisinin yer aldığı eylemle protesto edildi. Dikmen Vadisi Barınma Bürosu, KESK, ODTÜ Mezunları Derneği, Halkevleri ve Tüm-Bel-Sen adına yapılan konuşmalarda saldırı protesto edildi.

Dikmen Vadisi Halkı adına yapılan açıklama şu sözlerle sona erdi: *“Rantçıların, içindi bulunduğumuz haftalarda gerçekleştirmeyi hedefledikleri toplu yıkım operasyonunun, belli ki kimi mülki ve siyasi makamların destek vermemesi, her şeyden önce duyarlı kamuoyunun itirazı sonucu bir türlü yaşama geçmemesi üzerine, böylesi çirkin saldırıyı devreye sokuyorlar! Yıkamadılar, bu sefer de yakıyorlar! Bu kentin, bu ülkenin akıl ve vicdan sahibi güzel insanlarına sesleniyoruz; durdurun artık bu adamı!*

Baskılar, saldırılar, Dikmen Vadisi halkını yıldıramayacaktır!”

Belediyelerde TİS’ler ve sonuçları

TİS süreçleri başlayan belediyelerde 2008-2010 yılına ait anlaşma maddelerinde uyuşmazlık çıkması sonucu İstanbul Büyükşehir Belediyesi Anakent’te örgütlü Belediye-İş ve İstanbul ilçe belediyelerde örgütlü Genel-İş’e bağlı şubeler geçtiğimiz ay içerisinde gerçekleştirdikleri çeşitli eylemlerle grev kararlarını asmışlardı.

İlk olarak Belediye-İş Sendikası’nın grev kararını asmak için gerçekleştirdiği yürüyüşe polis saldırmış ve eylemci kitleyi dağıtmıştı. Ancak işçiler kararlılıklarını Saraçhane’de tekrar toplanarak göstermişler, polis ablukası altında grev kararını asmayı başarmışlardı. Ardından Genel-İş’e bağlı ilçe belediyeleri Sarıyer, Küçükçekmece, Beyoğlu, Fatih, Kartal ve Kadıköy’de yine devletin kolluk güçlerinin baskılarına karşın grev kararlarını ilan etmiş ve grev süreci işletilmeye başlanmıştı.

Bu sürecin ardından kimi belediyelerde anlaşmalar belli kazanımlarla sağlanırken, kimi belediyelerde greve gidildi. Bu yıl gerek Belediye-İş gerekse Genel-İş Sendikası’na bağlı işçilerin talepleri ve işverenle uyuşmazlık maddeleri ücret zamları ve soysal haklardı. Sermaye cephesi bu yılki saldırıyı özel olarak düşük ücret politikası ve sosyal hak gasplarına odaklanmıştı. Düşük ücretin belediye işçiler

tarafından kabul edilmemesi, kıdem zammının 10 kuruştan geriye çekilmesinin önüne geçilmesi isteği işçiler için tetikleyici olmuş ve grev silahının işverene doğrultulmasına yol açmıştı.

Geçtiğimiz hafta ilk grev kararını asan Sarıyer Belediyesi, 20 kişilik komite ve 200 işçiyle greve çıktı. 5 ayrı birimde kurulan grev noktalarına 7 gün boyunca ziyaretler gerçekleştirildi. 7 günlük grevin ardından Sarıyer Belediyesi işçileri kıdem zammını 10 kuruş, %14 zam ve 220 YTL’lik sosyal paket elde etti. Bu grev esnasında Küçükçekmece ve Fatih belediyeleri işçileri de %12 ve %10’luk zamlarla TİS sürecini tamamladı.

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri’nin örgütlü olduğu Anakent’te Büyükşehir Belediyesi’nin %8 teklifine karşı sendika ise %15’lik zam talep ediyordu. İlçe belediyelerinde de kıdem zammı 8 kuruşa çekilmek istenirken, ücret zamları da %8 lik ve % 10’luk rakamlarla ifade ediliyordu.

Son olarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi’yle 26 Ağustos’ta masaya oturan Belediye-İş’le görüşmeler sona erdi. Ücretlere sağlanan %17.5lik zamlarla greve çıkılmasına 2 gün kala TİS imzalanmış bulunuyor.

Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No’lu Bölge’ye bağlı Kadıköy ve Kartal Belediyeleri’nde

ise TİS görüşmeleri grev gününe doğru yaklaşıyor. AKP’nin elinde bulunan Kartal Belediyesi ve CHP’nin yönetimindeki Kadıköy Belediyesi’ndeki toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Genel-İş Sendikası, Kartal Belediyesi’yle yürüttüğü ve 324 işçiyi kapsayan görüşmelerde 68 maddeden ücret maddeleri olan 2 madde üzerine anlaşma sağlanamadı.

Sendika, Kartal Belediyesi’nde taban ücreti için 63 YTL isterken ücretlerde ise %25 oranında zam talep ediyor. Ücrete bağlı maddeler içinde ihbar süreleri, çocuk öğrenim hakkı, yemek bedeli, sosyal yardım, evlilik yardımı, doğum yardımı ve ölüm yardımlarına ilişkin ücretlendirmeler yer alıyor.

Sözleşme sürecinin devam ettiği Kadıköy Belediyesi’nde ise Kartal Belediyesi gibi %25 zam talebi var. İki belediyede de geçmiş toplu sözleşmelere eklenen 1 Mayıs’ın ücretli tatil günü maddesi ise korunuyor. Kadıköy Belediyesi’nde Genel-İş üyesi 820 işçi bulunuyor.

Anakentin ve ilçe belediyelerinin TİS sürecini tamamlamasının ardından Kadıköy ve Kartal belediyeleri yalnız kalmış durumda. Büyükşehirin TİS’i tamamlamış olmasının diğer sözleşmeleri etkileyeceği açıkça görülüyor.

“Çevrecinin daniskası”na yanıt!

TMMOB’ye bağlı Çevre Mühendisleri Odası yaptığı açıklama ile “çevrecinin daniskasının” nasıl olması gerektiğine açıklık getirdi.

Çevre Mühendisleri Odası “çevrecinin daniskası”nı şu başlıklarla nitelendirdi.

1- Politikasızlık “çevrecinin daniskası” için en iyi çevre politikasıdır. Eğer çevre ve insan sağlığını korumak, çevre kirliliğini önlemek gibi konular öncelikleriniz arasında yer almıyorsa zaten bir çevre politikası geliştirmeye de ihtiyaç duymazsınız.

2- “Çevrecinin daniskası” öncelikle çevre ile ilgili kurumları işlevsizleştirerek işe başlamalıdır. Örneğin çevreyi ve doğayı koruma görevi olan Çevre Bakanlığı’nı, ülkenin doğal varlıklarına işletme mantığı ile bakan yatırımcı kuruluşlarla birleştirerek “denetim-koruma sorunu”ndan kurtulmalıdır.

3- “Çevrecinin daniskası” ekonomik çevrenin gelişmesine öncelik vermelidir. En yakın ekonomik çevreden başlayacak bu çalışmada orman alanlarının ve kıyıların rahatlıkla yağmalanması için Turizm Teşvik Kanunu gibi uygulamaların önemi büyüktür.

4- “Çevrecinin daniskası” kıyıları doldurana ödül vermeli, kıyıları bolca doldurarak sahil yolları inşa etmelidir. (Karadeniz Sahil Yolu bunun en iyi örneğidir.)

5- “Çevrecinin daniskası” su havzalarında mutlak koruma alanlarını daraltmalı, zaten kısıtlı olan su kaynaklarının kirlenmesine göz yummalı, eğer su kıtlığı yaşanır suçu kuraklık ve küresel ısınmaya atmalı, çözümü de yağmur duası ile birlikte Allaha havale etmelidir.

6- “Çevrecinin daniskası” kentsel altyapı hizmetlerini geliştirmek yerine kentsel dönüşüm-rant alanları oluşturmaktadır.

7- Yenilenebilir ve temiz enerji kaynakları yerine nükleer enerji gibi dışa bağımlı, eski ve kirli teknolojilerin kurulmasında ısrarcı olmalıdır.

8- Ne pahasına olursa olsun hatta doğal sit alanları ve milli parklarda bile madenciliğin önünü açmalı, siyanür ile halkın zehirlenmesine müsaade etmelidir. Gerekirse bu konuda yargı kararlarını ve hukuku hiçe saymalıdır.

9- Daniskalı çevreci, hele bir de Başbakan ise, 1. sınıf tarım arazileri üzerine, ABD kökenli nişasta fabrikasına bilime ve hukuka rağmen, işletme izni veren kişi olmayı gerektirir. Bir anlamda, yargının bu konuda vermiş olduğu kararı pişkin pişkin seyretme

halidir daniskalı çevrecilik...

10- Çevrecinin daniskası, Konya’da altyapı sorunları nedeni ile Tuz Gölü yok olurken, kaçak kuran kursu açanlara ses çıkarmamak, üç çocuk yapın diyerek bu kaçak kurslarda ve yapılarda ölen çocuklara “cennete” gittiler gözü ile bakmaktır.

11- Orman yangınlarını izlemek, orman ekosistemini bilmeyenleri başa getirerek, “orman yangınları ile kenelerin öldüğü” yolunda iyimser! “yorumlar” yapan bürokratları ödüllendirmektir daniskalı çevrecilik...

12- Çevrecinin Daniskası, İstanbul’un orta yerinde rögar kapağı olmadığı için ölen Dilara’yı, o küçük kızın gözlerini unutup, bu cinayeti işleyen firmaya yine iş vermektir...

13- “Çevrecinin daniskası”nın en büyük rakiplerinden biri ise çevre mühendisidir. Bolca miktarda Çevre Mühendisliği bölümleri açılmalı ama mezunlara istihdam olanağı sunulmayıp potansiyel iş gücü olarak yedeklenmeli, böylece serbest piyasa koşullarında emeği iyice sömürülmelidir.

14- “Çevrecinin daniskası” için başka bir rakip de sıradan çevrecidir. Yani yaşam savunucularıdır... Çünkü sıradan çevreci, (yani bizler) yaşamı her şeyin üstünde tutar. İnatla yaşamı savunmayı kendine görev edinir. “Ele avuca gelecek hiçbir işleri yoktur. Sadece boş vakitlerini değerlendirmek için yaptıkları iş budur.” Sıradan bu çevrecilere karşı ise “Ben çevrecinin daniskasıyım. Asıl çevreci benim.” demek yeterlidir. Çünkü Kasımpaşalılık tam da budur işte!

15- Sonuç olarak, “çevrecinin daniskası” olmak kolay mı? Uluslararası tekellere ve yerli işbirlikçilerine “hoş” görüneceksiniz, ülkenizi yağmalayanlara kolaylıklar sağlayacaksınız... Anlayacağınız çok çok zor iş, tam manası ile “çevrecinin daniskası” olmak...

Dandikten daniska çevreci, bir o kadar da siyasetçi olmak!

Yüksel Akkaya

Efendim, siyasetimizin güzide ismi yine konuşurmuş “delikanlılığını”. Güzle de konuşmuş hani. Sınır tanımıyor:

Misal: Çevrecilik mi? Daniskası kendileri olurlar...

Sendikacılık mı? Kendileri olurlar...

Fakir fukarayı korumak mı? Kendileri olurlar...

Demokrat mı? Kendileri olurlar...

Feminist mi? Vallah da billah da bu meselede de en bir daniskası için kendileri olurlar...

Haa...

En bir İslamcı faşistlikte daniskalığı itiraf ederler mi diye sormak lazım. Tabii yukarıdaki liste uzun olunca sormak lazım. Her şeyin daniskası “güzide” insan, acaba “millet” yerine koymadığınız işçinin, memurun, işsizinin hakkını hukukunu savunan en bir daniska insan da siz misiniz?

Misal: Oğlunuzu millet kabul edip ona bir gemicik alırken bu sorular, bu söylemler aklınıza gelir mi?

Misal: Çalık Grubu’nu millet sayıp onlara halkın paralarını peşkeş çekerken bu daniska olmak lafı aklınıza gelir mi?

Misal: Ali dibolar, dişliler “rüşvetin belgesi mi olur p....k” diyenlere nazire belgeli iş yaparken onların hamisi olmak hangi daniskalığa yakışır?

Neyse listeyi uzatıp moralinizi bozmayalım. Ama, mademki iş argoluk, o zaman erbabına başvuralım. Ben, üstat Hulki Aktunç’tan bir argo seçme yapayım; “milletin” kültürüne katkı sadece bakanlar kurulu başkanından olmasın, biz de hizmet devam edelim... (Durmak yok, yola devamsa devam)

“D” harfinden seçmeler:

Önce, daniska: “Örnek, en iyi örnek (Kanuna bakılırsa yeri yurdu olmayan ve başkalarının sırtından geçinen her tufeyliye bu isim verilmeli. Öyle ise benden âlâ serseri mi olur? Daniskası...”

Dandik: “Sahte, Çok düşük nitelikli. (Ne kadar dandik bir ticaret anlayışımız var)”

Dandikten: “Sahte, göstermelik (Genellikle iki kayıt defteri olurdu: Biri esas kayıt defteri, bir dandikten kayıt defteri”

Dan dun etmek: “Anlamsız konuşmak. Boşa konuşmak. Yapamayacağı şeyleri söylemek (Tabi yahu. Ödö kopmuş enayinin. Dan dun etsin de bak)

Dasnik: Pezevenk, muhabbet tellalı (Matiz: Ulan dasnik oğlu dasniği!.. Ben cihana susta durmuş... nâımı duyunca dünyayı titretmiş... bir yumrukta dokuz kişinin canına kıymış...)

Dazgırlı: “Taşralı kaba saba kimse. Aptal, bön kişi.

Bir de “h” harfinden örnek verip bitirelim argo sözlükten kültüre katkıları.

Hastir: “Defol, halt emişsin, dediğin yanlış anlamlarında kullanılır (Hergele öyle ayıcı ki. Geçenlerde bana çenelerini kırarım dedi. Hastir lan dedim, baban DP’li diye mi kuruluyorsun? O. Kemal, Gurbet Kuşları).

Meraklısı için kaynak: Hulki Aktunç, Büyük Argo Sözlüğü, YKY Yayınları, Üçüncü Baskı, İstanbul, 2002.

Morales'in seçim zaferine sermaye oligarklarının karşı-devrimci saldırı...

Bolivya'da sınıf çatışmaları keskinleşiyor!

Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) lideri Evo Morales, meşru-militan zeminde gelişen kitle hareketinin desteğine dayanarak devlet başkanlığına seçildiği günden beri, ABD destekli sermaye baronlarının karşı-devrimci saldırılarına maruz kalmaktadır. Morales yönetiminin işçi ve emekçiler ile yoksul yerliler lehine gerçekleştirmek istediği reformları baltalamaya çalışan sermaye baronları, silahlı faşist çetelerini sokağa salmak dahil birçok provokatif girişim gerçekleştirdiler. Ülkenin zenginliklerini pervasızca yağmalamaya alışık olan bu vampir sürüsü, gelinen yerde işi iyice azıtmaktadır.

Giderek sertleşen çatışmada konumunu güçlendirmek için 10 Ağustos'ta referanduma giden Morales, bir kez daha emekçilerin ezici çoğunluğunun desteğini almayı başardı, referandumda %65 gibi ezici bir oy oranı aldı. Bolivya'nın 112 ilinden 95'inde seçmenler Morales'in göreve devam etmesini onayladı.

Sonuçları değerlendiren Morales, ülkedeki belli başlı sanayi kollarının kamulaştırılmasını öngören reformlarına devam sözü verdi. Morales'in emekçiler lehine yapmak istediği düzenlemeler, sermaye oligarklarının yeni saldırı ve provokasyonlarıyla karşılaştı. Karşı-devrimci saldırıların üssü olan doğu eyaletlerinden Santa Cruz başta olmak üzere, Morales karşıtı gerici valilerin yönetiminde bulunan dört eyalette genel grev ilan edildi. Silahlı çeteleri de içeren güruhları sokaklara salan Amerikancı baronlar, hem reformları engellemek hem doğu eyaletlerindeki zenginliklerden emekçilerin yararlanmasını engelleyebilmek için çaba harcıyor.

Gerici güçlerin saldırılarına tepki gösteren emekçiler de Morales yönetimine destek verdi. Genel grev ilan eden eyaletlerde Morales'e destek veren emekçilerle karşı-devrimciler arasında çatışmaların yaşandığı bildiriliyor. Sermaye baronları, kirli emellerine ulaşabilmek için başkent La Paz'daki merkezi yönetimden özerklik talep ediyor. Bu hevese kapılan Amerikancı eyalet yöneticileri, ülke zenginliklerini yağmalama çarkını alışık oldukları şekilde çevirmeyi güvence altına almaya çalışıyorlar.

Nitekim karşı-devrimci valiler petrol ve doğalgaz yağmasından elde ettikleri rantı kaybetmemek için, geçtiğimiz aylarda yasadışı özerklik referandumları düzenlemişler, bu referandumlardan “özerlik yanlısı” sonuçlar aldıklarını öne sürmüşlerdi. Son günlerde yaşanan çatışmaların ardından ise daha da saldırganlaşan Amerikancı valiler, denetimleri altında olan petrol ve doğalgaz tesislerinde genel lokavt ilan ederek üretimi sabote etme girişiminde bulundular.

Olayları değerlendiren Morales şunları söyledi: *“Şiddet eylemi gerçekleştiren, saldıran ve tamamen yasadışı eylemlerde bulunan insanlar var. Bunun halka saygısızlık olduğunu düşünüyorum. Kurumları ele geçirmekten bahsediyorlar ki bu Bolivya devletine karşı bir sivil darbedir.”* Gerici valilerin amaçlarının devletin bileşenlerini parçalayarak ülkeyi bölmek olduğunu belirten Morales, halkı ve kamu düzenini karşısına alan bu bölgelerin aşağıya doğru yuvarlandıklarını, ancak daha saldırgan hale geldiklerini vurguladı.

Morales yönetiminin sermaye baronlarıyla uzlaşma arayışı içinde olması, karşı-devrimci saldırıların daha da azgınlaşmasının önüne geçmeye yetmiyor. Tersine, lokavt kararıyla Morales

yönetimine bayrak açan ABD destekli gericiler, uzlaşarak değil çatışarak emellerine ulaşmak istediklerini bir kez daha ortaya koydular. Doğalgaz ve petrol vergilerinin yeniden düzenlenmesine ilişkin onaylanan kanunun uygulanması için kararname imzalayan Morales, doğalgaz ve petrol boru hatlarına ve tesislerine yönelik olası sabotajları önlemek için orduya devreye girme emri verdi. Cochabamba eyaletinin başkentinde işçi sendikalarıyla yapılan bir toplantıda konuşan Morales şunları söyledi: *“Bolivya halkının hizmetinde olan Genelkurmay Başkanı General Luis Trigo'yle görüştüm ve ülkenin doğalgaz boru hatlarının ve stratejik konumdaki nakil hatlarının korunması emrini verdim.”*

Bu arada ordunun hükümetin denetiminde bulunan bütün enerji tesislerinde konuşlandığı belirtilirken, bir açıklama yapan İçişleri Bakanı Alfredo Rada da, “Bolivya halkının enerjiye ulaşması garanti altına alınmıştır” dedi. Referandumda görevlerine devam etme olanağını elde eden Santa Cruz, Chuquisaca ve Tarija eyalet valileri, Morales'in ordu gücüne başvurmasına, yollara barikatlar kurarak büyük gösteriler düzenleyeceklerini ve özerklik ısrarlarının sürdürüklerini açıklayarak yanıt verdiler.

ABD destekli sermaye oligarklarının bu meydan okuyuşu, iç savaşa hazırlık olarak değerlendiriliyor. Sınıflar arası çatışmanın kritik bir hal almaya başladığı bu aşamada Morales yönetiminin orduya güvenmesi ciddi bir handikaptır. Zira genelkurmayın halkın emrinde olduğu yönünde açıklama yapılsa da, bu ordu halen bir burjuva devletin ordusudur. Dahası bu ordunun üst kademe subay kastı ABD askeri okullarında eğitim görmüştür. Olası bir iç savaşta ordu alt kademelerinin parçalanması kaçınılmaz olsa da, yönetici kastın kritik bir çatışmada emekçilerden yana tutum almasına pek ihtimal verilmiyor.

Evo Morales'in devlet başkanlığına seçilmesini sağlayan Bolivya işçi sınıfının, emekçilerin ve yoksul yerlilerin meşru-militan mücadelesi idi. Bundan sonraki çatışmalarda da Amerikancı sermaye oligarklarına karşı etkili ve sonuç alıcı bir mücadele, ancak devrimin bu dinamiklerinin harekete geçirilmesiyle mümkün olacaktır. Yasalara bağlı kalmak, devletin silahlı gücünden medet ummak yerine, işçi sınıfının, emekçilerin ve yoksul yerlilerin silahlandırılıp harekete geçirilmesi, olası bir iç savaşa yapılabilecek en uygun hazırlık olacaktır.

“İran'da idamlara hayır!” mitingi...

YEK-KOM tarafından Hamburg'ta “İdamlara hayır, siyasi tutsaklara özgürlük!” mitingi gerçekleştirildi.

Miting toplanma yerinde YEK-KOM tarafından açılan “Artık yeter (Edi Bese)! İdamlara hayır! Öcalan'a özgürlük!” pankartının arkasında DEKÖP bileşenleri, ortak olarak hazırladıkları “İran'daki idamlara hayır, tüm politik tutsaklara özgürlük!” pankartı ve flamalarla sıralandılar.

Mitinge katılan İran Sosyalist Partililer Arapça “İdamlara hayır!” pankartını açtılar.

Eylem boyunca İran'daki idamları protesto eden ortak bildirilerin dağıtımı yapıldı. Mitingte YEK-KOM adına Almanca yapılan konuşmada, Türk devletiyle işbirliği içinde Kürt halkına saldıran ve idamları hayata geçiren İran devleti teşhir edildi. İran Sosyalist Partisi adına da bir konuşma yapıldı.

DEKÖP adına yapılan konuşmayla devam eden miting yaklaşık iki saat sürdü. Mitinge yaklaşık 100 kişi katıldı.

BİR-KAR / Hamburg

Dünyadan...

Malta'da tersane satışı ve işçi kıyımı!

Malta'da tersane satışının hazırlıkları sürerken, hükümet yetkilileri, satışın 15 Eylül'e ertelenmesindeki memnuniyetsizliklerini dile getirdi. Bu tarihe kadar alıcı bulunmadığı takdirde işletmenin iflas edeceğini, bu durumun 1.700 kişinin işine malolacağını söylediler.

Genel İşçi Sendikası ise işçilere iş garantisi verilmesini istiyor. Hükümet ise, çalışan sayısının 1000'den 700'e düşürülmemesi halinde hiçbir şirketin tersaneyi satın almak istemeyeceğini söylüyor. Malta tersanelerinde erken emeklilik ve gönüllü iş bırakma planına başvuran işçi sayısı 120'ye ulaştı.

Özelleştirmelerin işyerlerini kaybetmek olduğu bilinci ile davranan tersane işçileri mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyor.

Nepal'de ulaşım işçilerinin zaferi

Nepal'de ulaşım işçilerinin, gece vardiyasında çalışan otobüs şoförü Krishna Khawas'ın öldürülmesi sonrasında başlattığı grev, hükümet yetkililerinin öldürülen işçinin ailesine tazminat ödemeyi kabul etmesinin ardından sona erdi.

16 Ağustos'ta Nepal Bağımsız Ulaşım İşçileri Sendikası ve Tüm Nepal Ulaşım İşçileri Birliği ile hükümet Khawas ailesine 1 milyon Nepal Rupisi (14.400 Dolar) ödemesi ve çocuklarına ücretsiz eğitim verilmesine ilişkin maddenin de bulunduğu 6 maddelik planda anlaşma sağladı. Hükümet yetkilileri, özellikle uzun yol seferlerinde çalışan ulaşım işçileri için güvenlik önlemleri alınacağını söyledi.

Nepal Ulaşım İşçileri Sendikası Başkanı Ajar Kumar Rai, yapılan anlaşmanın üç sendikanın ortak hareket etmesinin bir sonucu olarak başarıya ulaştığını söyledi.

Kore'de Hyundai işçileri grevde

Kore'de üç Hyundai Motor Şirketi'nde sendikalı olarak çalışan 45 bin işçi 19 Ağustos günü şirket yönetiminin tekliflerini redderek 4 gün boyunca 4'er saat iş bıraktı. Böylece son iki ay içerisinde 5 grev gerçekleştirilmiş oldu ve şirket 233 milyon dolar zarara uğradı.

İşçiler %9'luk bir zam talep ediyorlar. Sendika ayrıca Hyundai'nin Kore'de daha fazla yatırım yapmasını istiyor. Hyundai firmasının ABD'de, Çin'de, Hindistan'da, Türkiye'de ve Çek Cumhuriyeti'nde fabrikaları bulunuyor. Rusya ve Brezilya'da da yatırımlarını artırıyor. Bu yılın ilk yedi ayı içerisinde satılan Hyundai araçlarının yüzde 50'den fazlasının Kore dışında üretildiği belirtiliyor.

Hindistan'da kitlesel grevler

Hindistan'da milyonlarca havaalanı, tren ve banka çalışanı artan enflasyona ve hükümetin işçi karşıtı politikalarına karşı 20 Ağustos günü greve gitti. Ülke genelinde gerçekleşen grevlerle aynı zamanda %21'lik zam protesto ediliyor.

Tüm Hindistan Sendikalar Kongresi (AITUC) Başkanı, milyonlarca işçinin iş bıraktığını, grevin büyük başarı sağlayacağını ve hükümete karşı uyarı niteliği taşıdığını belirtti.

Grev ilk olarak Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'den doğu şehri Kalküta'ya sefer yapan

havaalanında başladı.

Grevden bankalar da etkilendi. Tüm Hindistan Banka İşçileri Birliği Genel Sekreteri C.H. Venkatchalam, 900 bin civarında banka çalışanının devlet bankalarına taşeronlaştırma sisteminin getirilmesini protesto etmek için greve katıldığını söyledi.

Goodyear mağaza kapatıyor!

Dünyanın en büyük lastik üretici firması Goodyear Tire & Rubber Şirketi yetkililerinin 19 Ağustos günü yaptığı açıklamada, yeterli düzeyde satış yapamayan 92 mağazanın yıl sonuna kadar kapatılarak bunun yerine ABD'deki mağazalarda kar oranının artırılmaya çalışılacağı söylendi. Goodyear'ın ABD'de toplam 742 mağazası bulunuyor ve mağazaların kapanması sonucunda yıllık 9 milyon dolarlık kaybın önüne geçileceği dile getiriliyor.

Arjantin'de grevler...

Arjantin'in en büyük kenti Buenos Aires'te öğretmenler 21 Ağustos günü ücret artışı talebiyle greve gittiler. Hükümetin önerdiği %7'lik zammı protesto eden öğretmenlerin grevi 4.5 milyon öğrenciyi etkiledi. 20 Ağustos günü sağlık çalışanları da yine Buenos Aires'te 77 hastanede ücret artışı talebiyle grev gerçekleştirdi.

Prag'da Siemens işçilerinden uyarı grevi!

Prag'da 21 Ağustos günü tren üretilen Siemens işletmelerinde uyarı grevi yapıldı. Grev, Siemens tekelinin Prag'taki işletmeyi kapatma kararını açıklaması üzerine gerçekleşti. İşçiler kapatma kararına karşı mücadelelerinde kararlı olduklarını dile getiriyorlar. İşletmede halen 950 işçi İsviçre, İngiltere, İsrail gibi ülkeler için tren üretiyor.

Avrupa Metal Sendika Birliği temsilcileri, Prag'da gerçekleştirdikleri toplantıda, Siemens tekelinin Prag demiryolu işletmesinin kapatılması planını geri çekmesini talep ettiler.

Sri Lanka'da sağlık işçilerinden eylem!

Sri Lanka'da Özel Kan Bankası'na dair yasa taslağı sağlık işçileri ve sendikaları tarafından protesto ediliyor. Sağlık İşçileri Sendikaları'nın çağrısını yaptığı yasa önerisine karşı düzenlenen kampanyaya ülkedeki tüm sağlık çalışanları örgütleri katıldı. Sendikalar tasarının halk için büyük riskler taşıdığını belirterek derhal iptal edilmesini savunuyorlar.

Fas'ta 55 sözleşmeli öğretmen açlık grevinde!

Fas'ta Demokratik Eğitim Kurumu'nda örgütlü 55 öğretmen bir aydır kamu sendikaları bürosunda açlık grevini sürdürüyor. Öğretmenler eylemleri ile, süreli sözleşmesi bulunan 40 bin öğretmenin süresiz çalışmasını, eylemlere katıldıkları için işten atılan öğretmenlerin işe geri alınmasını, ödenmeyen maaşların derhal ödenmesini talep ediyorlar.

Guyana'da şeker pancarı işçilerinin grevi

Güney Amerika ülkesi Guyana'da dört plantasyonda çalışan işçiler bir günlüğüne greve gittiler. İşçiler yüzde 14 ücret artışı talep ediyorlar. İşveren ise yüzde 4.5 zam oranında ısrar ediyor. Bir günlük grev nedeniyle 2 bin ton şeker üretimi yapılmadı.

Uruguay'da genel grev!

Uruguay'da işçi ve emekçiler 21 Ağustos günü 24

saatlik genel greve gittiler. Çağrı kararını tüm sendikalar ortak aldı. İşçi ve emekçiler, hükümetin ekonomi politikalarını değiştirmesi, ücretlerin arttırılması, işçi ve emekçilerden kesilen gelir vergisinin kaldırılması, eğitime ayrılan bütçenin arttırılması, 1973-1985 yılları arasında iktidardaki faşist cuntacılar için 1986 yılında çıkarılan af yasasının iptal edilmesi talepleriyle genel greve çıktılar.

Kanada’da gübre üretilen ocaklarda grev!

Kanada’da Kali madenlerinde çalışan işçilerin 7 Ağustos’ta başladıkları grev sürüyor. Gübre üretilen üç ocakta süren grev nedeniyle üretim yapılamıyor. Grev toplu sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi üzerine başladı.

Karadeniz Limanı’nda grev!

Karadeniz kıyısında bulunan ve Rusya’nın en büyük iki limanından biri olan Tuapse Ticaret Limanı yöneticileri işçilerin gece vardiyası ücretlerinin uzun zamandır ödenmediğinin mahkeme tarafından onaylandığı, bu yüzden 13 Ağustos’tan beri çoğu yükleme-boşaltma personelinin işe gelmediğini açıkladılar.

Mahkeme ise işçilere 15 yıl boyunca gece vardiyası ücretlerinin ödenmediğini onayladı.

Greve 280 işçi katıldı. İşçiler kişi başı yıllık ortalama 6 bin, toplam olarak ise 72 milyon ruble (2.9 milyon dolar) olan 15 yıllık ücretlerinin tamamının ödenmesini talep ediyorlar.

Guatemalalı öğretmenlerin açlık grevi...

Çalıştıkları Katolik okulunda iki aydır maaşlarını alamayan Guetamalalı öğretmenler, bu durumu protesto etmek için 15 Ağustos günü açlık grevine başladılar.

24 Ağustos günü sağlık durumları kötüye giden ve hastaneye kaldırılan öğretmenlerin dışındaki 10 öğretmen açlık grevine devam edeceklerini açıkladı.

Misyonerlik ve eğitim alanlarına eğilen, Hristiyan tarikatı Cizvitlere ait olan Fey Alegria (İnanç ve Mutluluk) isimli okula Guatemala hükümeti bütçe ayırıyor. Grevdeki öğretmenlerin sözcüsü, devletten para almalarına rağmen okul yetkililerinin işlerine geldiği zaman kiliseye bağlı olduklarını, bu yüzden hiçbir sorumluluk taşımadıklarını söylediklerini belirtiyor.

Devlet okullarının bulunmadığı fakir bölgelerde 47 yerleşkesi bulunan ve 16 bin öğrenciye eğitim veren okullarda 600’den fazla öğretmen çalışıyor.

Afganistan’da Amerikan ordusuna öfke!

Afganistan’ın batısında aralarında çocukların da bulunduğu 90’ın üzerinde sivil, Amerikan işgal güçleri tarafından atılan hava bombardımanı sonucu yaşamlarını yitirdi. Bunun üzerine yüzlerce öfkeli köylü Herat’taki bir köye gönderilen Afganlı askerlere saldırdı. Yapılan açıklamalara göre, Afganistan’da sadece bu yıl içerisinde yaklaşık bin sivilin öldürüldüğü belirtiliyor.

Bariş aktivistleri Gazze barikatını açtı!

23 Ağustos günü Kıbrıs’tan Gazze Şeridi’ne iki gemiyle hareket eden farklı ülkelerden insan hakları aktivistleri binlerce Filistinli tarafından coşkuyla karşılandı.

“Free Gaza” adı altında düzenlenen eylem İsrail ordusu tarafından uygulanan barikatı hedef aldı. Uluslararası medyanın yoğun ilgisinden olsa gerek, her iki gemiye geçiş izni verildi.

Afganistan’da katliamlar birbirini izliyor...

Emperyalistler ve işbirlikçileri ergeç yenilecek!

Kabil’deki kukla yönetim NATO katliamlarına “isyan etti”! 2001 yılında Afganistan’a giren emperyalist ordular, ilk günden bu yana sivil halkı toplu şekilde katlediyor. Düğün, cenaze gibi halkın biraraya geldiği törenlerin havadan bombalanması, işgalcilerin sık rastlanan “vahşet gösterileri” arasında özel bir yer tutmaktadır. Yedi yıldır devam eden sivil katliamlara dair işgalci güçlerin bilinen açıklaması “kalabalığı terörist bir grup sandık!” biçiminde olmaktadır. Kimi zaman katliamları Taliban güçlerine yıkma girişimleri olsa da, bu tür iddialar ciddiye alınmamaktadır.

İşgalcilerin atadığı Kabil’deki kukla yönetim, bazı baştan savma açıklamalar dışında, son günlere kadar katliamlara dair herhangi bir tepki göstermemiştir. Dahası CIA fideliğinde yetiştirilen “devlet başkanı” Hamid Karzai ile şebekesinin toplu insan kıyımını izlemekle yetinmesi, bu soysuzları katliamların dolaysız suç ortakları haline getirmiştir.

Geçtiğimiz haftalarda NATO ordularının tek saldırıda 90 sivil katletmesi, Washington’daki savaş baronlarını da kıyımlara dair birşeyler söylemek zorunda bırakmış, konuyla ilgili yapılan açıklamada, sivillerin öldürülmesinin önüne geçmek için gereken önlemlerin alınacağı iddia edilmişti.

Bu açıklama, işgal güçlerinin sivillerin öldürülmesini önlemek için yedi yıldır hiçbir çaba harcamadıklarının resmi ilanıdır. Bununla birlikte açıklama, sözü edilen önlemlerin alınmaya başladığı anlamına gelmiyor. Zira açıklamanın üzerinden 2-3 hafta geçmeden NATO komutasındaki işgal güçleri, ülkenin batısında bulunan Herat’taki bombardımanda çoğu kadın ve çocuk 76 sivil katletti. Kabil’den yapılan açıklamada, kurbanların 19’unun çocuk olduğu, çok sayıda kişinin yaralandığı, yaralıların durumunun ağır olduğu belirtildi. Kabil’deki kukla yönetimin, vahşetin çığrından çıktığını gösteren son katliama dair tepkisi, bu kez farklı tondaydı. Hamid Karzai de, “70’ten fazla masum insanın şehit edilmesi”ni kınayan yazılı bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

Kabil’deki kukla hükümet ise, “ülkede konuşlandırılmış olan yabancı askerlerin durumunu yeniden müzakere etmek istediğini” açıklayarak,

NATO ordularının suç işlediğini ilk defa kabul etmiş oldu. Kukla hükümetin işgalcilerden talepleri arasında, yabancı birliklerin yetki ve sorumluluklarının gözden geçirilmesi, yasadışı arama ve gözaltılar ile sivillere yönelik hava saldırılarına son verilmesinin bulunduğu bildirildi. Ancak Kabil’den bu açıklamalar yapılmasına rağmen, savaş aygıtı NATO adına yapılan açıklamada, Afgan hükümetinin yabancı askerlerin durumunu yeniden müzakere etmek istediği yönünde kendilerine ulaşan bir bilgi bulunmadığı öne sürüldü.

Katliamla ilgili açıklama yapan Washington’daki neofaşistlerin tutumu ise yine her zamanki gibi küstahçaydı. Açıklamayı yapan Beyaz Saray sözcüsü Gordon Johndroe şunları söyledi: “*ABD ile NATO sivil ölümlerinin önlenmesi için önlem almıştır. Afganistan’dan gelen ilk bilgilere karşı temkinliyim. Taliban ve aşırılık yanlısı güçler, bir bombardıman yerine gitmek konusunda genellikle çok hızlılar. Ondan sonra da ABD ve müttefiklerini kendilerinin yaptığı şiddet eylemlerinden sorumlu tutuyorlar.*”

NATO ordularının Afganistan’ı özgürleştirmek için işgal ettiği iddiasını savaş borazanı medya aracılığıyla yayan emperyalist güçler, gerçeği tersyüz ederek dünyaya yansıtıyorlar. Buna karşın siyasal gelişmeler hakkında asgari düzeyde fikri olanlar -antiemperyalist olmasalar bile-, amacın özgürleştirmek değil köleleştirmek olduğunu biliyor. Bu gerçeği son ana inkar eden Kabil’deki soysuz kuklalar da, nihayet katliamların pervasızlığı karşısında seslerini yükseltmek zorunda kaldılar. İşgalcilerin emrinde çalışan kukla yönetimin “isyanı” sorunların çözümüne yaramasa da, medyanın, “NATO orduları Afganistan’ı özgürleştirip yeniden inşa ediyor” propagandasının iğrenç bir yalan olduğunu teyit etmeye yarıyor.

Son 30 yılın olayları, Afgan halklarının işgalciler, işbirlikçiler, gerici güçler cenderesi arasına sıkıştırılmasına yol açmıştır. Ortaçağ zihniyetini de güçlendiren bu uğursuz cendereyi parçalamak, ezilen Afgan halklarının tüm gerici güçlere karşı direnişi ile mümkün olacaktır.

Frankfurt BİR-KAR: “Kampanyamızı tamamladık!”

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak Almanya’nın değişik kentlerinde yürüttüğümüz “İşsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadele!” başlıklı kampanyamızın Frankfurt ayağını tamamlamış bulunuyoruz.

Geniş sayılabilecek bir afiş çalışmasıyla başlattığımız kampanyamız, bülten ve bildiri dağıtımı ile devam etti. Almanya’nın çeşitli kentlerinde yürütülen Hartz IV karşıtı eylemlerde de üç ayı aşkın bir süre yeralarak, bülten ve bildirilerimizi her hafta kitlelere ulaştırdık, dövizlerimizle eylemlerde yer aldık. Frankfurt’un en merkezi yerinde yürütülen bu eylemler iş çıkış saatlerine denk geldiği için sesimizi duyurabilmemiz daha kolay oldu.

Dört yıldan beri devam eden Hartz IV karşıtı eylemlerin 5. yıla evrilmesinden dolayı gerçekleştirilen kutlama tarzındaki etkinlikte yer aldık. Burada kampanyamızı sona erdirdiğimizi duyuran bir konuşma yaptık. Yoksulluk, işsizlik vb. tüm sorunlara karşı tüm dünya emekçilerinin örgütlü mücadelesiyle çözüm bulabileceğimizi belirttik.

Kampanyamızdan sonuçlar çıkararak, yeni dönemde daha ileri hedefler için çaba harcayacağız.

BR-KAR / Frankfurt

ABD emperyalizmi “güvenlik anlaşmasıyla” askerlerini yargıdan muaf tutabilecek...

İşgal ve katliamların hesabını Irak halkı soracak!

ABD emperyalizminin Irak'ı işgali üzerinden 5 yıl geçti. Bu süreçte emperyalizmin bölgeye “demokrasi” getirme girişimleri sonucunda milyonlarca kişi katledildi, yaralandı ve yurdundan edilerek mülteci haline getirildi.

Emperyalist işgalcilere Irak'ta asker bulundurma gerekçesi sunan BM Güvenlik Konseyi'nin 1483 sayılı kararı yıl sonu itibariyle sona eriyor. ABD Irak işgalini, 22 Mayıs 2003 tarihli bu kararla, sözde “uluslararası sözleşme” meşruiyeti zeminine oturttu ve emperyalist devletler hukuku çerçevesinde işgal gücü statüsü kazanmış oldu.

Güvenlik anlaşması görüşmeleri Mart ayından bu yana gündeminde olmasına karşın, bu zamana kadar çeşitli nedenlerle imzalanamamış oldu. Bu nedenlerin başında, Irak'ın kukla hükümetinin içinden çıkan çatlak sesler geliyordu. Ancak Rice'ın son ziyaretinde anlaşmanın sağlandığı ve Irak hükümetince henüz onaylanmadığı için “resmi” olarak açıklanmadığı belirtiliyor. ABD emperyalizmi için güvenlik anlaşması, “devletler arası hukuk” açısından ortaya çıkacak sorunlardan çok, yeni askeri üsler kurarak bölgede kalıcılığını pekiştirmek için gerekli. Böylelikle emperyalist işgalciler, işkence ve katliamlarına Irak'taki kukla hükümetleri ortak ederek sorumluluktan sıyrılmak istiyorlar.

Rice'ın sürpriz Irak ziyareti ve güvenlik anlaşması

Irak'ın kukla başbakanı Nuri el Maliki, daha önce güvenlik anlaşması ile ilgili Ürdün'ün başkenti Amman'a ziyareti sırasında, anlaşmanın ABD'nin ülkesindeki varlığını kalıcı hale getireceğini ve Amerika'nın taleplerinin Irak'ın egemenliğini ihlal edeceğini keşfederek “tepkinsini” göstermiş, ardından bu sözler Irak Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari tarafından düzeltilerek, Temmuz sonuna kadar anlaşmanın imzalanacağı konusu taahhüt edilmişti. Bush'un telefonuyla işbirlikçi hükümetin burnunun sürtülmesinden sonra, Rice'ın ziyaretiyle anlaşmaya son nokta konuldu.

Dünya ve Türkiye medyasında yer alan, Amerikan işgalcilerinin 2011 sonuna kadar ülkeyi terkedeceği yönündeki haberlerin aksine, Bağdat'ı ziyareti sırasında Zebari ile basın toplantısı düzenleyen işgal bakanı Condoleezza Rice'ın “Irak ile kesin tarihler içermeyen” sadece hedef belirten bir çekilme takvimi üzerinde anlaşmaya vardıklarını açıkladı. Beyaz Saray Sözcüsü Gordon Johndroe, “Öncelikle Irak'taki görev tamamlanmalı, daha fazla güvenlik, siyasi gelişim ve ekonomik refah sağlanmalıdır” diyerek, Rice'ın neden çekilme konusunda tarih veremeyeceğini izah etmiş oldu. Böylece, Askeri Kuvvetlerin Statüsü Anlaşması ile ABD emperyalizmi, bölgeden asker çekmek bir yana askeri varlığını kalıcı hale getirecek.

Emperyalistler çekilmek yerine bölgeye yerleşiyor

ABD emperyalizminin bölgeden çekilme gibi bir niyetinin olmadığı, yaptığı üs ve harcamalardan da anlaşılıyor. Bağdat'ta bulunan dünyadaki en büyük

Amerikan Büyükelçiliği çevresine 1 milyar dolar harcanarak güvenlik bölgesi inşa ediliyor ve Irak'ta bulunan onlarca üsde de genişletme çalışmaları devam ediyor.

ABD'li yetkililer tarafından verilen bilgilere göre, 100 askeri kampın genişletilmesi ve kalıcı hale getirilmesi planlanıyor. Talil'de yer alan askeri üs, işgalden sonra Pentagon tarafından Ortadoğu'nun en büyük askeri üssüne çevrildi ve Bağdat yakınlarındaki Balad'da, milyarlarca dolar harcanarak gelecekte 40 bin kadar askerin konuşlanabileceği bir üs kuruldu.

ABD emperyalizmi yeni ve genişletilen askeri üslerle, “iç ve dış tehditlerle mücadele” bahanesiyle Irak'taki askeri varlığını uzun vadede meşrulaştırmaya çalışıyor. Geri çekilme tartışmaları seçim oyununa malzeme yapılsa da, emperyalizmin Irak'tan çıkmaya hiç niyeti yok. Gürcistan'daki son gelişmeler de hesaba katıldığında, ABD'nin bölgede Rusya'ya karşı egemenliğini sağlayabilmesi için, önce Afganistan ve Irak'ta güvenliği sağlaması ve ardından da İran'ı işgale girişmesi gerekiyor. Son sistem silahları ve ordusuyla yerleşeceği askeri üslerinden hem bölgedeki gelişmelere ilk elden müdahale etmeyi, hem de bu müdahalede işbirlikçi ve taşeron devletleri kullanarak faturayı bölge halklarına çıkarmayı hedefliyor.

İşgalci güçler sınırsız vahşet için yargıdan muafiyet istiyor

ABD'nin adalet sistemi, Irak işgali boyunca ortaya saçılan vahşet görüntülerine rağmen göstermelik yargılamaların dışına çıkmayan ve birkaç alt rütbeli askerin sonrasında aklandığı orta oyununa dönüşmüştür. Irak yönetimi, onca katliam ve işkence uyguladıkları halde hiçbir ABD askerini yargıla(ya)mazken, ABD kendi askerleri için yargıdan muafiyet istemekle yetinmiyor, bir taraftan da 20 bin Iraklı'yı hiçbir mahkeme kararı olmadan gözaltında tutmaya devam ediyor. Katliam konusunda öne çıkan

Blackwater gibi özel güvenlik şirketleri, ABD'nin eski Irak Temsilcisi Paul Bremer tarafından 17. sayılı yasal düzenleme ile Irak makamları karşısında dokunulmaz stüsüne kavuşturulmuştu.

İşgalin üzerinden 5 yıl geçmesine rağmen, şimdiye kadar silahlı kuvvetlerden ayrıldığı halde ilk defa yargılanan asker, eski deniz piyadesi Jose Luis Nazario, California'da bir sivil mahkeme tarafından, “2004 yılında Felluce'ye düzenlenen operasyon sırasında silahsız iki tutsağı öldürmekle” suçlanıyor. Yapılan açıklamaya göre, Amerikan adaleti halen orduda olan iki deniz piyadesini daha mahkeme önüne çıkaracakmış. Nazario, açılan dava ile ilgili yaptığı açıklamada, “kendisine verilen eğitimi uyguladığı için yargılandığını” söylemişti. Nazario'nun açıklamaları da gösteriyor ki, öne sürülen piyonların dışında asıl yargılanması gereken, “eğitimi veren” yağmacı emperyalist-kapitalist sistemdir.

ABD ile Irak'taki kukla hükümet arasında süren güvenlik anlaşmasında, işbirlikçi hükümeti zorda bıraktığı için şimdiye kadar imzalanamayan anlaşmanın en sıkıntılı maddesi, işgalci askerlerin Irak hukukundan muafiyet konusuydu. 2007'nin sonlarından itibaren, Amerikan askerlerinin Irak hukukundan muaf olmasını isteyen emperyalistlerin isteği karşılanmış oldu. Konu ile ilgili Iraklı baş müzakereci El Hac Hamud, Amerikan birliklerinin üslerinde bulunduğu süre ve yürüttükleri operasyonlarda Irak hukukuna tabi olmayacaklarını açıkladı.

Emperyalist işgalciler ile işbirlikçi hükümet arasında imzalanan anlaşma Amerikan askerlerine yargıdan muafiyet getirse de, emperyalizmin uyguladığı terörün hesabı er geç sorulacaktır. Ne yargılama kudreti olmayan işbirlikçi uşaklar ne de ABD emperyalizmi, Irak halkına hesap vermeden kurtulabilecektir. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin yargı sistemi değil, Irak halkının meşru mücadelesi tarihi yargısını verecektir.

Gülsuyu’nda festival coşkusu...

“Yıkımlara ve yozlaşmaya geçit vermeyeceğiz!”

2. Gülsuyu Festivali, “Yıkımlara, yozlaşmaya ve yoksulluğa karşı mahallemize sahip çıkalım! Gücümüz birliğimizdir!” şiarı altında, 23-24 Ağustos tarihleri arasında, BDSP, DHP, Halk Cephesi, Partizan, P. Devrimci Duruş, SDP, Anadolu Yaşam Kooperatifi ve Devrimci Komünistler tarafından örgütlendi.

Festival 23 Ağustos günü gerçekleştirilen yürüyüşle başladı. Saat 17.00’de Gülensu Son Durak’tan Nurettin Sözen Parkı’ndaki festival alanına düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 100 kişi katıldı. Yürüyüş boyunca “Yozlaşmaya, yıkımlara, yoksulluğa geçit vermeyeceğiz, gücümüz birliğimizdir!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil polis Gülsuyu’ndan defol!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları coşkuyla atıldı. Gülsuyu emekçileri ajitasyon konuşma eşliğinde festivale çağrıldı.

“Yoksulluk ve yozlaşma” paneli...

Yürüyüşçüler Nurettin Sözen Parkı’nda alkışlarla karşılandı. Burada bir süre daha devam eden sloganların ardından programa başlandı. Saat 19.30’da “Yoksulluk ve yozlaşma” paneli gerçekleştirildi. Panele Sağlık Emekçileri Sendikası’ndan Taner Demir ve Halkın Hukuku Bürosu’ndan Av. Taylan Tanay konuşmacı olarak katıldı. Taner Demir, mahalledeki yozlaşmaya karşı devrimcilerin alternatif kültürü oluşturduklarını söyledi, Gülsuyu emekçilerini devrimcilere sahip çıkmaya çağırdı. Taylan Tanay ise, çeteleşen devlet sistemine rağmen yaşanan sessizliğin kitlelerin yozlaşmasının bir kaynağı olduğunu ifade etti. Tanay, hukuk alanında çete faaliyetlerine ve devrimci faaliyetlere ayrı ayrı muamele yapıldığını hatırlatarak “Çetelere tolerans devrimcilere ceza yağdırılıyor” dedi. Tanay, yoksulluğa, yozlaşmaya karşı emekçileri mücadeleye çağırdı. Panele yaklaşık 50 kişi katıldı.

Sömürü düzeninin senaryosunu bozacağız!

Panelin ardından festival açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşmasında festivalin amacına değinilerek, başta gençlik kesimleri olmak üzere uyuşturucu ve fuhuşla gençliğin yozlaştırılarak teslim alınmaya çalışıldığı, yıllardır binbir emekle yapılan evlerin para babalarına rant kapısı olsun diye peşkeş çekildiği ve tüm bu saldırılar karşısında mücadelenin örgütlenmesi gerekliliği vurgulanarak, “Bizler bugün buradayız. Çünkü haksızlığa ve zorbalığa karşı direnişin kültürünü yaratmak istiyoruz.” denildi. Konuşma, “bizler Şeyh Bedrettinler’in, Pir Sultanlar’ın, Denizler’in, Mahirler’in, İbolar’ın ve daha nicelerinin sömürü düzenine karşı büyüttükleri mücadele ruhunu kuşanarak devrimci değerlere ve kültüre sahip çıktığımızı haykırmak için bugün buradayız. Ve diyoruz ki hep birlikte haykıralım!” sözleriyle sonlandırıldı.

Ardından devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu. PSAKD Ümraniye Şubesi Semah ekibinin

gösterisi ilgiyle izlendi. Tuna Bozyiğit, Umut Yağmuru, Koma Sarya ve misafir sanatçı Meyman, Gülsuyu emekçileri tarafından ilgiyle karşılandı. Son olarak Cemal Kaya ve grubunun söylediği türküler eşliğinde halaylar çekildi.

Festivalin ilk günkü etkinliklerine yaklaşık 700 kişi katıldı. Festivali örgütleyen güçler alanda standları ile yer aldılar.

Festivalde 2. gün...

2. gün programı saat 17.30’da festival alanında “Ergenekon, Kontrgerilla ve Devlet Gerçeği” başlıklı panellerle başladı. Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı, Partizan Temsilcisi Derya Aras ve SDP Temsilcisi Ulaş Bayraktaroğlu konuşmacı olarak yer aldılar.

Aras, Ergenekonu, sistem içinde bir temizlik operasyonu olarak nitelendirirken, egemenlerin yeni bir statüko ve süreç yaratarak devletin asli kurumlarının yıpranmamasını özenle koruma tavrına dikkat çekti.

Av. Behiç Aşçı, kontrgerilla katliamlarını kronolojik olarak sıraladı. Aşçı, devrimcilerin asıl yapması gerekenin düzenin dümen suyuna girmek değil emekçilerin kendi mücadelesini örgütlemek olduğunu hatırlattı.

Ulaş Bayraktaroğlu ise sürece müdahale edilememesinin nedeninin örgütsüzlük olduğunu söyledi.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı panel soru-cevap bölümüyle son buldu.

Festivalin 2. gün programı saat 20.00’de başladı. Sahneye ilk olarak Grup İklim çıktı. Program İdil Tiyatro Atölyesi’nin sergilediği “Yoksulluk başa bela” adlı oyunla devam etti. Oyunda yozlaşma ve yoksulluğun neden ve sonuçları işlendi. Ardından sahneye çıkan Tuncay Balcı, söylediği türkülerle ilgiyi arttırdı.

“Tiyatro Gerçek” ise yıkımlar ve yıkımlara karşı mücadeleyi konu alan oyununu sergiledi. Kalabalığın coşkusu Grup Yorum Korusu ve Grup Munzur’la daha da arttı. Festivalin 2. gününe yaklaşık bin kişi katıldı.

Festivalde, “Yıkımlara, yozlaşmaya geçit vermeyeceğiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Halkımız saflara hesap sormaya!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

BDSP standında, “Ekim’den Parti’ye, Parti’yle devrime!..” isimli sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyon izleyenler tarafından ilgiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dursun Karataş anıldı!

10 Ağustos’ta hayatını kaybeden DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş için 24 Ağustos günü Avrupa’nın çeşitli kentlerinde anma etkinlikleri düzenlendi.

Köln Kültürevi tarafından gerçekleştirilen anma, Dursun Karataş şahsında tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı, Karataş’ın öz yaşam öyküsünün okunmasıyla devam etti. Ardından cezaevleri, ana savunma, direnişler, kuruluş kongresi ve cenaze töreni vb. Karataş’ın yaşamının çeşitli kesitlerini yansıtan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Devrimci örgüt temsilcilerinin görüşlerini dile getirmesiyle anma sona erdi.

24 Ağustos günü Wuppertal’da da gerçekleştirilen anma etkinliğine yaklaşık 80 kişi katıldı. Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte, Karataş’ın hayatının çeşitli kesitlerinden bölümler ile İstanbul’da düzenlenen törenin görüntülerinden oluşan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından DHKP-C temsilcisi konuştu. Kimi katılımcılar da söz alarak duygu ve düşüncelerini dile getirdiler. Etkinlik devrimci türkü, marş ve şiirlerle devam etti.

Karataş 23 Ağustos günü Hamburg’ta da anıldı. Saygı duruşuyla başlayan anma, Karataş’ın yaşamını anlatan sinevizyon gösterimiyle devam etti. Karataş’ın mücadele sürecinin anlatıldığı konuşmanın ardından etkinliğe katılan MKP, MLKP, Partizan okurları ve Hamburg BİR-KAR’ın mesajları okundu. Etkinlik sonrasında Sternschanze Bahnhof’unda meşali yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe 100 kişi katıldı.

Bir-Kar / Almanya

Mücadele Postası

KESK’li kadınlar alanlarda...

“Kadının örgütlü gücü emeği özgürleştirecek!”

KESK’li kadınlar, çalışma yaşamında karşılaştıkları ayrımcılığa ve diğer sorunlara karşı tepkilerini dile getirmek için 27 Ağustos günü bir eylem gerçekleştirdiler. Öğlen saatlerinde Eğitim-Sen Ankara 1 No’lu Şube önünde toplanan kadınlar, sloganlarla Yüksel Caddesi’ne yürüyerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

“Kadının örgütlü gücü emeği özgürleştirecek!” pankartının açıldığı eylemde basın metnini KESK Kadın Sekreteri Songül Morsümbül okudu. Kadınların “üretime, yönetime ve sosyal yaşama” katılımının Türkiye’de hayli düşük olduğunu belirttikten sonra, bu ortamda kadınların mevcut haklarının da budanmak istenildiğini belirtti. Gündeme getirilen “İstihdam paketi”nin de saldırıların bir parçası olduğunu söyledi. Başbakan Erdoğan’ın üç çocuk doğurma çağrısına da değinilen açıklamada, kreş hakkının tüm işyerlerinin sorumluluğu olduğu hatırlatıldı.

Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Nimet Çubukçu geçtiğimiz gün TOBB Kadın Girişimciler Kongresi’ne katılarak kadınların yönetimde yer alması talebini dile getirmişti. Bu konuşmaya gönderme yapan KESK’li kadınlar, Çubukçu’ya neden KESK’li kadınların randevu talebini geri çevirdiği sorusunu yöneltti. Çubukçu’nun emekçilerin sorunlarını ve taleplerini dinlemekten çekindiği ifade edildi.

KESK’li kadınların talepleri:

* Uluslararası sözleşmelerin gereğinin yerine getirilerek, toplu sözleşmeli-grevli sendikal hak ve özgürlükler ile çalışanların ortak örgütlenmesi önündeki yasal engellerin kaldırılması,

* ILO’nun 183 sayılı “kadın ve erkek işçiler için eşit fırsat ve davranış hakları” ve 156 sayılı “Annelik haklarının korunması” sözleşmelerinin imzalaması ve altına imza atılan bütün ILO sözleşmelerinin gereğini yerine getirmesi,

* Çalışma yaşamının her alanında, terfilerde, izinlerde ve ücretlerde eşitlik,

* İşyerinde cinsel tacize karşı hükümetin acilen gerekli tüm yasal düzenlemeleri yapması ve bu konuda eğitim verilmesi,

* 8 Mart’ta ücretli izinli olmak.

İMES’te bildiri dağıtımı...

Mert Döküm işçileri yalnız değildir!

Mert Döküm fabrikasında 24 Ağustos günü gerçekleşen patlamayla ilgili 27 Ağustos sabahı saat 7.30’da İmes E kapısı önünde kitlesel bildiri dağıtımı yapıldı. İMES E- Kapısı’nın bulunduğu yerde aynı firmaya bağlı bir Mert Döküm fabrikası da bulunuyor. Patlamanın meydana geldiği fabrikanın işçileri de aynı istikamette işlerine gidiyorlar.

Hem yaşanan patlamayı ve ardından çıkan yangın olayını gündemleştirmek hem de Mert Döküm işçilerinin yalnız olmadıklarını duyurmak için yaptığımız ajitasyonlu bildiri dağıtımı işçilerin yoğun ilgisiyle karşılandı. Dağıtım sırasında yapılan konuşmalarda, “*Sermayenin kar hırsı yeni kazalara, patlamalara yol açıyor. Dün Davutpaşa’da, sürekli olarak tersanelerde yaşanan iş cinayetleri ve iş kazaları bugün Dudullu’da yaşanmaktadır. Kölece yaşam koşulları nereye kadar sürecek?*” denildi.

OSB-İMES İşçileri Derneği

“Tutsak karikatürler” sergisi...

TAYAD’lı Aileler, devrimci tutsakların hapisanelerden gönderdiği karikatürleri “Tutsak karikatürler” sergisiyle kamuoyuyla paylaşıyor.

Devrimci tutsaklar, hapisanelerden gönderdikleri karikatürleri nasıl gördükleri ve niye tercih ettiklerini şöyle açıklıyorlar:

“*Gerçekleri farklı biçimlerde anlatmanın yolları var ise; bunlardan biri de mizahtır. Mizahı politik ciddi bir iş olarak ele alma bilinciyle, gerçekleri bu kez de karikatürlerimizle anlatma yolunu seçtik.*

Politik tavır alışın bir yolu, bir biçimi olarak gördük çizgilerimizi, kalemimizi...”

Sergi Yeri: BASAD (Bakırköylü Sanatçılar Derneği Sergi Salonu)

Adres: İstanbul Cd., No:38 (Bakırköy Vergi Dairesi yanı)

Sergi tarihi: 28 Ağustos-03 Eylül 2008

Açılış saati: 15.00

Sergi saatleri: 10.00-20.00

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gelecek partimizin, gelecek işçi sınıfının!

Tarihsel evrimin ağır ilerlediği bir süreçten geçiyoruz. Düzen-devrim çatışmasında nesnel siyasal durumun aleyhimize işlediği, toplumsal muhalefetin geri olduğu, devrimci faaliyetin öncünün öznel müdahale sınırlarında kaldığı bir dönemi yaşıyoruz.

Böyle dönemlerde pratik-örgütsel faaliyetin zorluk alanlarına genel siyasal durumun elverişsizliği de eklenince devrimci öznde tıkanmaya yol açabiliyor. Bunun zeminini ise ideolojik-politik yetersizlik oluşturuyor. Bu nedenle partimizin düzeyine ulaşmak ayakta kalabilmenin temel gereklerinden biri. Günün pratik faaliyeti çok çeşitli sorunlar doğuruyor. Bunlar farklı boyutta ve zamanlarda karşımıza çıkıyor. Bunun nesnel mantığı var. Siyasal bir örgüt olarak varolduğumuz sürece, sorunlar farklı düzeyde karşımıza çıkacak. Elbette böyle sorunların üzerinden atlayamaz ya da durumu idare edemeyiz. Böyle yaparsak farklı zaaf alanlarına zemin hazırlamış oluruz. Fakat biz komünistler sorunlara doğru yaklaşmasını bilmeli, pratik-örgütsel sorunları bunalımı yaratacak olgularmış gibi ele almaktan kaçınmalı, siyasal faaliyetin her döneminde bu tür sorunların yaşanabileceğini bilmeliyiz. Sorunlarımızı, geleceği kazanma iddiası taşıyan partimizin örgütsel işleyişini zaafa uğratmayacak bir bakışla ele almalı ve aşmalıyız.

Biz sınıfın partisi olma iddiası taşıyan bir partiyiz. Sınıfın tarihsel devrimci misyonu ve toplumsal konumu, kapitalizm koşullarında burjuvazinin iktidarını yıkacak yegane güç oluşu, bizim tarihsel haklılığımızın, politik sağlamlığımızın ve ütopyacıardan farkımızın garantisidir. Biz sınıf adına, onun çıkarına varız. Bu geleceği kazanma iddiamızın nesnel temelidir. Biz geleceği kazanacağız, biz haklıyız, biz doğru bir politik konumlanış içindeyiz. Sınıfla bütünleşmek bu iddianın ete-kemiğe bürünmesi olacaktır. Bugün pratik faaliyetin zorlukları sınırlı güç ve olanaklarla aşılmayı bekliyor. Güne yükleneceğiz, fakat ileriye bakacağız. Bu iddiaları devrimci iyimserliğin ürünü olmaktan çıkaracak olansa partimizle aramızdaki mesafeyi kapatacak olan iradi çabamızdır. Bu bir tercih sorunu değil, zorunluluktur. Bizler entelektüel bilgi birikimi edinmek için değil örgütsel ihtiyaçlarımız ve ideallerimiz için, böyle zor dönemlerde devrimci kimliği koruyabilmek için çabalamalıyız.

Ancak bu sayede tarihin hızlandığı dönemlerde sağlam yürümeyi başarabileceğiz. Bu topraklar toplumsal patlamalara, devrimci çalkantılara gebe. Son birkaç yıllık süreç bile bu anlamda açıklayıcı. İşçi sınıfı bu topraklarda sınıfsız-sömürsüz dünya özlemimizin pratik uygulayıcısı olacaktır. Her günümüzü, her saatimizi sınıfla bütünleşme çabasında var etmeliyiz. Bugünün temel sorumluluğu bıkmadan, usanmadan her araçla sınıfa gitmek, onun öncülerıyla buluşmaktır.

Adana’dan bir komünist

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Kapitalizm savaş demektir!

Barış ve özgürlük sosyalizmle gelecek!